

VEČERY POD LAMPOU

40 | 95

SVAZEK 173

BARBARA CARTLANDOVÁ Dítě lásky

B. C.
královna
romantických
milostných
příběhů

BARBARA CARTLANDOVÁ

Dítě lásky

PŘELOŽILA ALENA ROVENSKÁ

Autorčino slovo úvodem

Jeskyně v oblasti Dordogne existovaly po celá tisíciletí, než byly objeveny. Jedna z nejvýznamnějších byla objevena v roce 1867 a kromě pazourků a vyřezávaných kostí z aurignackého období se v ní našly také tři kostry dospělých lidí. Prostudoval je Paul Broca, chirurg a antropolog, který založil francouzskou antrapologickou školu.

Nálezy z této jeskyně, nazvané cromagnonské, měly mimořádný význam pro studium pravěku.

Některé z jeskyní jsou nesmírně krásné, plné stalaktitů a stalagmitů.

V roce 1901 byla objevena jeskyně, která demonstrovala význam magdalénského období v době, kdy se většina antropologů stavěla ke studiu pravěku skepticky. Postranní chodba s jeskynními malbami byla jevištěm,

na kterém se odehrávaly scény ze života pravěkého člověka. Objeveny byly i zbytky domácího odpadu a četné nástroje, které používal člověk magdalénského období.

Ještě později, v roce 1940, byla objevena jeskyně v Lascaux, která je považována za jeden z nejvýznamnějších prehistorických nálezů v Evropě, neboť obsahuje velké množství dobře zachovaných nástěnných maleb. Tuto jeskyni objevili čtyři chlapci, když hledali psa, který jim zmizel v jakési průrvě.

Většina zobrazených zvířat z nástěnných maleb byly samice, a to březí, neboť symbolizovaly plodnost. Některé z nich byly proklaté šípy.

Skalnaté rokle, kterými tato oblast oplývá, jsou tak obrovské, že se v nich zřejmě skrývá ještě leccos, co teprve čeká na objevení.

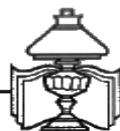
Kapitola I

1876

Urozené staré dámy, které seděly v hlubokých měkkých lenoškách na konci prostorného tanečního sálu, strnuly. Vzápětí daly hlavy dohromady a začaly si špitat. Každému, kdo je pozoroval, muselo být jasné, že do

sálu právě vkročila lady Marcia Woodová.

„Slyšely jste tu poslední novinku?“ prohodila jedna z dam. „Závodila s lordem Ilchesterem... na hnědáku, třikrát objeli Regent's Park.“

„A vyhrála!" zvolala druhá dáma. „To samozřejmě musela být pro Ilchestera rána, je tak ješitný!"

„Ale o to přece nejde," pronesla zase ta první naléhavě. „To děvče se chová nepatřičně! Rozhodla jsem se, že si o tom promluví s jejím otcem."

„Pochybuji, že by na vás hrabě dal," vmísila se jedna z přítelkyň. „Zbožňuje Marcii, je to jedináček, a kdo by se mu divil? Je tak krásná!"

Několik dalších dam pohrdavě usyklo.

Ovšem zároveň nemohly popřít, že lady Marcia je opravdu výjimečně rozkošná.

Váhavě postávala ve dveřích, jako by někoho hledala. Zlato jejích vlasů se třpytilo ve světle stovek svíc v ohromných křišťálových svícnech a velké šedé oči zářily jako hvězdy.

Byla krásná, a přitom tak úplně jiná než dívky-debutantky, které vešly do sálu před ní. Byla to jejich první společenská sezona, a dívky, na které dopadla tíha odpovědnosti té chvíle, byly většinou ztrémované, styděly se a nevěděly, jak vést hovor.

Lady Marcii však její otec, hrabě z Grateswoodu, vychoval tak, aby se dovedla vyjadřovat k jakémukoli tématu. Měla mu nahradit syna, kterého se nikdy nedočkal. Poté co se narodila lady Marcia, sdělil lékař její matce, že je nežádoucí, aby měla další děti, takže hrabě z Grateswoodu se musel smířit s tím, že se bude muset obejít bez syna. Tento nedostatek se snažil napravit, jak jen to šlo.

Od prvních krůčků vychovával Marcii jako chlapce. Jezdili spolu na nejbujnějších koních, lovili spolu po celém jeho rozlehlém panství. Vlastně se účastnila všeho, o co se otec zajímal - a na prvním místě jeho zájmů byli koně.

Řeči o tom, co lady Marcia v sedle dokázala, šly od úst k ústům v kruzích londýnské šlechty snad již od té doby, co se byla první představit v Buckinghamském paláci.

Když se projížděla po parku, a to bylo téměř každé ráno, vždycky se tam shromáždil početný dav mužů, kteří přímo dychtili, aby ji mohli doprovázet.

Obvykle se museli přizpůsobit jejímu tempu.

Aby je pak setřásla, se smíchem vždy vy-

razilila vpřed a pobídla koně do cvalu, což bylo u dámy z její společenské vrstvy považováno za nepatřičné. Vždy jim zmizela v severní části parku, která nebyla tak udržovaná.

Dobře vychované mladé dámy jezdily pomalu a důstojně a nikdy, na tom si zakládaly, nedovolily koni přejít do cvalu. Ovšem lady Marcia ani v této své druhé londýnské sezoně klidnou jízdu neuznávala, a tak si cválala, kamkoli se jí zlíbilo. A zřejmě nebyl nikdo, kdo by jí v tom mohl zabránit.

Na chvíli se zastavila ve dveřích tanečního sálu. V dalším okamžiku už byl kolem ní hlouček mužů, kteří ji žádali o tanec.

Schválně se vytáčela, aby je trochu potrápila, a pak se rozhodla pro vévodu z Bucksteadu. Staré dámy povzdechly při pohledu na pár, který se teď tak ladně vznášel sálem.

„Doufám, že přijme Bucksteadovu nabídku," prohodila náhle jedna z nich. „Sotva by si mohla přát lepší partii."

„Prý je do ní blázen," připojila se další, „ostatně jako spousta jiných. Ale ona stále všechny odmítá."

„Jen aby nezůstala na ocet, jestli v tom bude pokračovat," utrousila další dáma kousavě.

Nikdo k tomu neměl co dodat.

Bylo jasné, že dívka, které to sluší tak jako lady Marcii dnes večer, sotva zůstane dlouho neprovdaná. Od té doby, co se poprvé objevila v londýnské společnosti, byla neustálým námětem vzrušených hovorů, a to nejen pro svou krásu, ale především pro své způsoby.

Zdálo se, že užívá života až s bláznivou rozkoší. Každý den si vymyslela nějakou novou a neobvyklou zábavu a odmítala nápadníka za nápadníkem. Předpokládalo se, že zřejmě čeká na někoho významnějšího, než je muž, který jí právě nabídl ruku, srdce a samozřejmě i svůj titul.

Příbuzní už dávno přestali Marcii i jejímu otci domlouvat. Bylo nad slunce jasnější, že na domluvy ani jeden z nich nedbá.

Hrabě byl hlavou rodiny a byl mimořádně bohatý, takže na něm byla většina příbuzných závislá, a v této situaci mohli jen stěží něco dokázat.

Marcia tančila sálem s vévodou z Bucksteadu, dokud hudba nepřestala hrát. Potom

vyšli s několika dalšími páry francouzskými okny do zahrady.

Devonshire House měl zahradu, jež byla odedávna považována za ideální místo pro milence. Prý bylo pod korunami jejích stromů učiněno víc nabídek k sňatku než kdekoli jinde v Londýně. Byla také oblíbeným místem schůzek mnoha zamilovaných párů.

Dnes večer se tedy vzduch láskou přímo chvěl.

Na stromech byly rozvěšeny lampiony, i stezky byly vroubené malými lampionky, takže zahrada byla plná mihotavých světéllek. Jen na konci, kde se svažovala k Berkeley Square, vládla temnota, kterou zmírňovalo studené světlo měsíce.

Marcia kráčela přes měkký zelený trávník k fontáně. Milovala fontány, uklidňující zvuk zurčící vody a třpyt tříštících se kapek. Krůpěje vody, které odskakovaly vzhůru, jí připadaly jako modlitbičky vznášející se k nebesům.

Jak asi bude vypadat fontána, kterou otec po jejím dlouhém přemlouvání nechá zbudovat v jejich zahradě? Bude to jistě malý skvost uprostřed keřů důmyslně sestřihaných do pitoreskních tvarů. Ty byly charakteristické pro jejich zahradu, kterou založil první hrabě z Grateswoodu ještě za vlády Karla II.

„Neodpověděla jste mi, Marcie," řekl vévoda ostře.

Skoro zapomněla, že je tady, a jeho hlas ji téměř vylekal. „Promiňte, Georgi," omluvila se. „Neposlouchala jsem. Na co jste se to ptal?"

„Položil jsem vám otázku, kterou jsem vám dal už předtím a na kterou jste mi nikdy přímo neodpověděla," řekl vévoda dotčeně. „Chtěl bych, abyste se za mne provdala. Myslím, že bych vás uměl udělat šťastnou."

Marcia od něj odvrátila pohled k fontáně. Amorek držel v ruce roh, ze kterého tryskala voda. Z tanečního sálu sem tlumeně zaznívala marnivá melodie sladkého valčíku.

Napadlo ji, že je to opravdu příhodné místo pro nabídku k sňatku. Ale stejně jí bylo jasné, že mu nemůže dát odpověď, na kterou čekal.

„Nemá to cenu, Georgi," řekla. „Víte dobře, že se nevšímám, dokud se nezamiluju - a vás bohužel nemiluju."

„Proč mě nemilujete?" zeptal se uraženě.

V jeho osmadvaceti letech ho uháněly všechny ctižádostivé matinky dcer na vdávání z vyšší společnosti. Proto mu připadalo neskutečné, že by se měl setkat s odmítnutím právě teď, když se konečně rozhodl.

Jak to, že právě tahle dívka je očividně jediná v celém Londýně, která ho nehodlá milovat?

„Vy totiž," řekl nahlas, „nevíte o lásce vůbec nic, jen to, co jste si přečetla v nějakých sentimentálních románech, nebo vysnila ve věku, kdy jste ještě věřila pohádkám!"

„Co je na tom špatného?" zeptala se Marcia.

„V životě to bývá úplně jinak," odpověděl vévoda. „Víte stejně dobře jako já, Marcie, že by z vás byla velice krásná a obdivovaná vévodkyně."

Marcia se vytrhla z úvah o zurčící fontáně a pohlédla na něj.

„Měla bych za muže vévodu," řekla tiše.

„Jistě, a co je na tom špatného?" opakoval vévoda její slova.

Dobře si byl vědom, že hovoří nejen jako nejžádoucnější svobodný muž z té nejvyšší společenské vrstvy, ale také jako nejpohlednější muž. Jeho portréty namalovali hned tři význační umělci té doby. Zaujímaly teď čestné místo v rodinné galerii na Buckstead Castle, aby je tu nikdo nemohl přehlédnout.

„Pojďme mluvit o něčem jiném," řekla Marcia nečekaně. „Váš kůň včera v Ascotu zaběhl výborně. Je to škoda, že nevyhrál."

„Byla to žokejova vina," řekl vévoda rozloženě. „Už jsem ho vyhodil, a v příštím dostihu Champion určitě zvítězí."

Marcia se usmála jeho rozhodnému tónu a vévoda dotčeně dodal: „A s vámi to udělám podobně. Už o ničem nebudeme debatovat! Vezmete si mne. Příští týden oznámíme zasnoubení."

„Nic takového neuděláme," prohlásila Marcia. „Už jsem vám řekla, Georgi, že jako přítele vás mám docela ráda, ale vůbec netoužím po tom, abyste se stal mým mužem."

„Zatraceně!" zaklel vévoda. „Pokoušíte mou svatou trpělivost, ale já prostě odmítnu!"

Při těch slovech Marcii objal. Bylo jí jas-

né, že ji chce políbit, ne jemně, ale žhavě a vášnivě, jako by na to měl právo.

Nebránila se, jen udělala jakýsi nepatrný, ale prudký pohyb a vévoda ztratil rovnováhu. Ruce vztahoval po Marcii, ale nohy mu uklouzly. Jak se snažil neupadnout, zakopl o kamennou vázu na kraji fontány a spadl do vody.

Hlasitě zaklel.

Marcia se nezdržovala ani posloucháním jeho kleteb, ani pohledem na jeho zmáčený zjev. Na podpatku se otočila a nechala Bucksteada Bucksteadem. Zmizela mezi stromy a zamířila do domu jinudy, než kudy před chvílí vyšli.

Pozdě v noci se pak Marcia vracela z plesu. Pohodlný kočár, v němž seděla se svým otcem, ji odvázel domů, do jejich rezidence na Grosvenor Square.

„Copak to bylo s Bucksteadem?“ zeptal se hrabě. „Všiml jsem si, že jsi s ním tančila, hned jak jsme přišli, a pak nějak zmizel.“

Marcia neodpověděla, takže za chvíli se hrabě zeptal znovu, naléhavěji: „Neříkej mi, že tě požádal o ruku a žeš mu dala košem.“

„Požádal mě o ruku nejmíň po šesté - ano papá, a já ho zase odmítla.“

„Dát košem Bucksteadovi? Ale proč? Božíčku, děvče, lepší nabídku nedostaneš! Je to bezpochyby nejbohatší vévoda v celé Anglii.“

„Odpověď znáš sám, papá,“ řekla Marcia tiše.

Hrabě stále ještě hledal k odpovědi ta správná slova, když koně již zastavovali před jejich domem.

Bylo to impozantní sídlo. Loňského roku, když Marcia měla být uvedena do společnosti, provedl hrabě na domě četné úpravy. Připadalo mu tenkrát zcela nepravděpodobné, že by strávil v Londýně další sezonu. Bylo přece samozřejmé, že dívka Marciiny krásy a jejího rodu bude obléhána a pronásledována ctiteli.

A tak se také stalo. Každý svobodný muž jejího stavu, který cítil, že už nadešel čas, kdy se musí oženit a usadit se, ji požádal o ruku. Ale příbuzní i dámy ze společnosti byli dočista konsternováni, když zjistili, že odmítá jednoho nápadníka po druhém.

Pak se však o jeho dceru začal ucházet Buckstead, a hrabě si pomyslel, že Marcia správně vyčkala, až přijde ten pravý. Buckstead byl opravdu, jak hrabě před chvílí prohlásil, nejbohatším vévodou v Anglii, a také téměř nejvýznamnějším. Jeho žena bude podle tradice jmenována dvorní dámou královny Viktorie. O Bucksteadovi mluvil s uznáním sám ministerský předseda i celá řada dalších významných osobností. Marciina otce navíc těšilo i to, že vévoda vlastní dostihovou stáj, stejně skvělou jako ta jeho. Už si představoval, jak spolu budou šlechtit koně, kteří by posílili už tak vynikající reputaci anglických plnokrevníků.

Kočí spěšně seskočil ze schůdků, aby jim přidržel dveře kočáru. Když hrabě vystoupil, obrátil se k Marcii:

„Musím si s tebou promluvit, Marcie. Pojďme ke mně do studovny.“

Neodpověděla. Vešla beze slova do domu a podala jednomu ze sluhů večerní plášť. Pak se poněkud zadumaně zahleděla na schodiště a následovala otce přes halu a chodbou do studovny.

Byl to typicky pánský pokoj.

Když pobývali v Londýně, Marcia tam jako malé děvče trávila spoustu času, přitahovaly ji police otcovy velké knihovny obložené objemnými svazky.

V jejich venkovském sídle Woode Hall byla také obrovská knihovna. Marcia by si připadala ochuzená o něco podstatného, kdyby všude, kam se hnula, nebyly knihy; byla horlivou čtenářkou.

Svícen na psacím stole hraběte už plál jasným plamenem a také na krbové římse hořely svíce.

Když Marcia vstoupila do místnosti, čekal u dveří komorník na případné příkazy pánstva.

„Už nic nepotřebujeme, díky, Bowlesi,“ řekl hrabě.

„Dobrou noc, pane.“ Komorník se uklonil a zavřel za sebou.

Marcia potlačila zívnutí. „Už je hrozně pozdě, papá,“ řekla, „na tvou další přednášku. Víím, že tě zlobí, že si nevezmu George, ale s tím se nedá nic dělat.“

„Jak to myslíš - nedá se nic dělat?“ zeptal se hrabě. „Už jsem ti říkal, lepší nabídku ne-

dostaneš, a taky vlastní skvělé dostihové koně!"

„V tom s tebou souhlasím," přikývla Marcia. „Jenže si bohužel nemám brát koně, ale jeho."

Hrabě rozhořčen bouchl pěstí do psacího stolu, za nímž seděl.

„Děláš si z toho legraci, jenže, upřímně řečeno, příliš velká legrace to není. Někoho si vzít musíš. Jsem přesvědčený, že Buckstead by se k tobě hodil."

„A já jsem zas přesvědčená, že ne," odvětila Marcia. „Tak co se s tím dá dělat?"

„Celé je tok smíchu," vzplanul hrabě. „Nechávám tě odmítat jednu nabídku za druhou, počínaje tím vikontem, jen co ti bylo osmnáct. Už tenkrát jsem si myslel, že to byla chyba."

Marcia si stoupla na špičky, aby se mohla podívat do zrcadla nad krbem.

„Já nechápu, papá, proč tak pospícháš, aby ses mě zbavil. Mně je s tebou dobře, sám víš, že máme mnoho společných zájmů."

Výraz v tváři hraběte změkkl.

„Mně je s tebou taky dobře," řekl. „Ale ty přece moc dobře víš, že se vdát musíš, a nic neteší ty poťouchlé staré semetricky víc než prorokovat, že ti ubíhají nejlepší léta a že ti kazím šance, když tě pořád držím doma u sebe."

Marcia se zasmála; byl to lahodný zvuk.

„To víš, že to říkají, papá," přisvědčila mu. „Ale co na tom? Jenom žárlí na to, že jsem tvoje dcera, a mají vztek, že ses po maminci ně smrti znovu neoženil."

Pochvilí mlčení řekl hrabě:

„Sama víš, jak moc mi tvá matka chybí. Žádná jiná by mi ji nemohla nahradit."

„Jistě, papá, vím to. Proto jsem se pokoušela starat se o tebe, jak by se to mamince líbilo, a bavit tě. Sotva bych to stihla, kdybych měla na starosti ještě manžela."

Hrabě povstal a poodstoupil od stolu.

„Ty si mě omotáváš kolem malíčku jako vždycky. Víš moc dobře, že se musíš vdát; a v rodinách naší úrovně je přece normální, abych ti vybral manžela a abys uznala, že dovedu muže posoudit líp než ty."

Marcia se zasmála.

„Papá, s těmihle nesmysly na mě nechod'. Už jsem to všechno slyšela stokrát. Souhla-

sil jsi se mnou, že sňatky sjednané rodiči jsou necivilizované a že vedou rovnou ke katastrofě."

„To jsem nikdy neříkal," zaprotestoval hrabě.

Marcia, jako by ho neslyšela, pokračovala: „A protože jsi miloval maminku od prvního setkání, slíbil jsi mi, že mě nebudeš nutit, abych si vzala někoho, koho nechci."

„To jsem ti sliboval, prosím," přiznal hrabě. „Jenže teď už všechno zašlo příliš daleko. Neřekla jsi mi, že ti Buckstead už předtím učinil nabídku. Nyní, když to vím, mu prostě řekneš ano — a nebudeme se o tom dál dohadovat."

Nastalo ticho. Po chvíli řekla Marcia s poněkud sarkastickým pousmáním: „Považuji za nepravděpodobné, že by mě George znovu požádal o ruku po tom, co se stalo dnes večer."

„Co se stalo?" vyštěkl hrabě.

„Pokusil se mě políbit, přičemž řekl poněkud neromanticky, že pokouším jeho svatou trpělivost."

„To měl asi pravdu, ale co se tedy stalo?"

„Strčila jsem ho do fontány."

„Cože?" vybuchl hrabě. „Bože můj, děvče, proč musíš vždycky udělat nějakou vyloženinu!"

„Neměl se mě dotýkat. Vůbec jsem netoužila po tom, aby mě líbal," řekla Marcia.

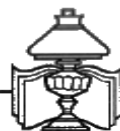
„Budu se moc divit, jestli na tebe vůbec promluví, když ses k němu takhle zachovala," vyhrkl hrabě.

„Já jsem to ale nechtěla udělat," přiznala se Marcia. „Já se jen bránila... bránila jsem se mu... a on uklouzl."

„Vím přesně, jak to bylo," vybuchl hrabě. „Použila jsi na něj to zatracené japonské džiu-džitsu, ve kterém se tak vytrvale cvičíš. Já věděl, že to skončí malérem."

„O tom nejspíš nikdo nebude vědět, jen ty," protestovala Marcia. „Pro chudáka George by bylo strašně potupné připustit, že ho přemohla žena pouhým pohybem prstů. Raději jsem hned zmizela, a jestli to někdo viděl, tak si jen pomyslel, že Buckstead trochu přebíral."

Hrabě zoufale rozhodil ruce. „Jsi beznadějný případ, nenapravitelná! Jen nebesa vědí, co si s tebou mám počít."

Marcia k němu přistoupila blíž. „Prostě mě brát takovou, jaká jsem.“

„A to právě nebudu," zahřměl náhle hrabě. „Vlastně teď, když o tom uvažuji, napadlo mě zcela jiné řešení celého problému.“

„O tom pochybuju," řekla Marcia. „A musím to poslouchat ještě teď večer? Chci už jít spát.“

„To já taky," odsekl hrabě. „Tys mě ale dostala do pěkně nepříjemné situace, takže následky si nes sama.“

„Tak co mi chceš říct?" zeptala se odevzdane Marcia.

Hrabě usedl do křesla. „Dnes jsem dostal dopis z Francie, který považuji za velice zajímavý," začal. „Vlastně to byly dva dopisy, ale neuvažoval jsem o nich v souvislosti s tebou až do okamžiku, cos mi řekla, že jsi urazila velevýznamného mladého muže a odmítla ses za něj provdat. Udělala jsi z něj terč posměchu, a to ti nikdy neodpustí.“

Marcia pokrčila rameny.

„Řekla jsem ti, že mě to mrzí. Nechtěla jsem ho shodit do té fontány. Ale musela jsem se bránit.“

Hrabě se zhluboka nadechl, jako by se pokoušel ovládnout.

Pak řekl: „Dobrá, co se stalo, nemůže se odestát. My musíme udělat to, že najdeme výmluvu pro tvůj odchod ze společenské scény, a to právě provedeme docela nenápadně díky těm dvěma dopisům, které mi přišly z Francie.“

„Od koho?" zeptala se Marcia.

„Ten první," odpověděl vévoda, „byl od vévody de Roux, zve mě v něm, ať se přijedu co nejdříve podívat na jeho koně, myslí si, že by mě mohli docela zajímat.“

Marcia si náhle uvědomila, o kom to otec hovoří. O vévodovi de Roux bylo známo, že je majitelem nejlepšího chovu dostihových koní v celé Francii. Věděla, že si otec s vévodou de Roux už nějaký čas dopisuje. Předávali si informace o metodách chovu. Teď spolu jednali o případné výměně plemenných hřebců. Oba věřili, že se jim podaří vyšlechtit plemeno, které bude nejlepší jak ve Francii, tak v Anglii.

Vévoda byl, vzpomněla si mlhavě, vzdáleně s nimi spřízněný. Otcův pradědeček se

oženil s jakousi členkou rodiny Rouxů. Nikdy se s vévodou de Roux nesetkala, ale slýchala o něm často otce vyprávět. Vévodu otec, dobrý tatínkův přítel, k nim občas jezdil na hony, a to pak bydlíval u nich ve Woodu Hallu. Ale to byla ještě děcko.

Ráda by věděla, jak se to všechno týká jí samé, ale chápala, že návštěva Francie je za dané situace moudrý tah.

„Ten druhý dopis, který jsem dostal, je od vévodovy tety, hraběnky de Soissons. Jistě jsem ti o ní vyprávěl, byla mamčinou přítelkyní v dívčích letech. Viděl jsem se s ní loni, když přijela do Anglie.“

„Jistě, vzpomínám si, papá," odpověděla Marcia. „Pamatuju si, že jsi tenkrát říkal, jak je hraběnka okouzující.“

„Píše mi," pokračoval hrabě, „že má velkou starost o svého synovce, vévodu de Roux, jsou to nějaké věci, které nechce psát do dopisu, ale prý mi o nich poví, až se uvidíme. Velice by si přála, aby se usadil a oženil se.“

Marcia překvapeně vykřikla, ale otce nepřerušila.

„Naneštěstí," pokračoval její otec, „on to prý odmítá, a celá rodina si zoufá, že vévoda nezanechá syna, který by zdědil jeho titul. Vymřeli by v tom případě po meči.“

Marcia cítila, jak při těch slovech začíná tuhnout. Už tušila, co teď musí zákonitě přijít.

„Rozhodl jsem se tedy," řekl hrabě pevně, „i když ti to může připadat poněkud unáhlené, že se, jelikož ti anglická aristokracie očividně není dost dobrá, provdáš za vévodu de Roux.“

Marcia na něj němě zírala.

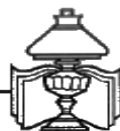
„Ale tys právě před chvílí řekl, papá, že on se zaboha nechce ženit.“

„Je víceméně stejný případ jako ty," odpověděl hrabě, „takže vás dvě nevděčná, neposlušná stvoření budeme muset donutit, abyste svá rozhodnutí změnili!“

Marcia z něj nespouštěla oči a náhle se hlasitě rozesmála.

„Tedy, papá, nikdy jsem neslyšela nic tak směšného! Jak si můžeš vymyslet plán, jako vystřižený z časopisu pro ženy, a myslet, že ti ve skutečném životě vyjde?“

„Na to ti klidně odpovím," řekl hrabě váž-

ně, „to proto, že jsi zašla ve své svéhlavosti příliš daleko. Vezmu tě do Francie a donutím tě, aby ses provdala za vévodu, ať se ti to líbí, nebo ne.”

„A myslíš, že se to bude líbit vévodovi?” zeptala se Marcia téměř posměšně.

„Mám takový pocit, i když se mohu mýlit,” odpověděl s lehce posměšným tónem otec, „že vévodu můžeme nechat jeho tetě, hraběnce. Je to velmi krásná a chytrá žena a myslím, že spolu zorganizujeme nejúspěšnější sjednaný sňatek všech dob.”

Marcia se zvedla.

„Takový nesmysl jsem v životě neslyšela! Promiň, papá, mám tě moc ráda a obdivuju tě, ale přece mě k tomu nechceš nutit s hlavní revolveru přitisknutou mezi lopatky!”

Odmlčela se. Otec na to nic neřekl, takže pokračovala:

„Jsem si zcela jistá, že vévoda, jestli je jako ti Francouzi, o kterých jsem slyšela a četla, bude mít deset milostnic, které budou daleko žádoucnější a exotičtější a určitě i vychytalejší než já!”

Hrabě rozhodil rukama.

„Sama víš nejlíp, že takhle by řádně vychovaná mladá dáma mluvit neměla.”

„To je tvá vina,” vybuchla Marcia, „že nejsem dobře vychovaná mladá dáma! Vždycky jsem dělala všechno co ty, a vždycky mě to hrozně bavilo. Pravda je taková, papá, že pokud nemůžu najít muže, kterého bych mohla milovat, je to jen a jen tvoje vina, protože nikdo se mi nezdá tak přitažlivý, tak zajímavý nebo tak inteligentní jako ty.”

Vévodovy oči na okamžik zvlídněly a pak se zasmál.

„Ty potvůrko jedna! Zase si mě chceš omotat kolem prstu, abys prosadila svou, jako vždycky. Ale tentokrát, má nezdárná dcero, jsi zašla příliš daleko! Sama víš příliš dobře, že nemůžeš urážet muže typu Bucksteada, aniž vyvoláš obrovský skandál. Ty si myslíš, že to nikdo neví, že to nikdo neviděl, ale buď si jistá, že buď to někomu řekne on sám, nebo že se zrovna nějaká klepna dívala z okna.”

Marcia musela v duchu uznat, že to zní velmi pravděpodobně.

„Takže my musíme udělat jedno,” uvažoval hrabě, „a sice dát se na rychlý ústup. To, že se jedu podívat do Francie na vévodovy

koně, je výborná výmluva. Jestli zítra ráno půjdeš jezdit do parku, což předpokládám, povíš svým ctitelům, že na nějaký čas odjíždíš.”

„Myslíš, že mi uvěří, že stejně jako ty prahnu po tom, abych viděla ty koně?”

„Musíš jim to podat tak, aby tomu uvěřili,” trval na svém hrabě. „Řekni jim, že jsi pozvána na ples - určitě se ve Francii nějaký bude pořádát - a taky že se půjdeme podívat na dostihy. Tohle všechno musí vejít ve známost, než odjedeme.”

Po chvíli dodal: „A taky zprávu, že se hodláš provdat za vévodu.”

„Ty jsi blázen, papá,” vyhrkla Marcia. „Na jednu stranu je ale rozumné, že budu mít důvod vyhnout se setkání s Georgem. Vyvolalo by to spoustu klepů, kdybychom spolu na jednu přestali mluvit.”

„To je jediná rozumná věc, kterou jsi dnes večer řekla,” zabručel hrabě.

„Cestou do Francie si leccos promyslím, papá, ale jedno ti musím říct jasně — vůbec se nehodlám provdat za nějakého francouzského vévodu, který se bude zajímat o můj rodokmen víc než o mě.”

Než hrabě stačil něco namítnout, pokračovala:

„Stejně si nejspíš bude vyhazovat z kopýtka v Paříži s tamějšími kurtizánami, zatímco já budu trčet na venkově mezi hlávkami zelí.”

Hrabě se neubráníl smíchu.

„Neumím si tě v takové roli představit,” prohodil. „Ovšem vévoda zůstává vévodou, a když už jsi pohrdla Bucksteadem, musím jen doufat, že tě de Roux nepožádá o ruku u fontány.”

Marcia přistoupila ke křeslu, ve kterém seděl hrabě, sklonila se a políbila otce na tvář.

„Jsi můj nejmilejší papá,” řekla. „Ať se na mě zlobíš, jak chceš, pořad neztrácíš smysl pro humor!”

„Já ho potřebuju! Bůh ví, jak já ho potřebuju!” zavrčel hrabě.

„Jen pomysli, jak bys byl otrávený,” řekla Marcia, „kdybych si vzala nějakého vikonta nebo někoho jiného z těch bezvýrazných mladíků, co se mi dvořili v první sezoně. Trávil bys tenhle rok sám mezi babicemi, které by do tebe bez přestání hučely, že se máš znovu oženit.”

„Můžou hučet až do smrti," prohlásil hrabě. „Ani mě nenapadne je poslouchat."

„A po mně chceš, abych tě poslechla," povzdechla si Marcia tiše.

Hrabě ji vzal za ruku.

„Jsi rozkošná, má milá dceruško," řekl, „a víš, že tě mám moc rád a že mi jde jen o tvé štěstí. Ale říkám ti upřímně, takhle už to dál opravdu nejde. Teď musím sehrát přísného otce a najít ti muže, se kterým budeš tak šťastná, jak jen my ubozí smrtelníci můžeme být."

„Ale to mi přece nemůžeš zaručit," namítla Marcia.

Odtáhla se od otce, vstala a znovu se podívala do zrcadla nad krbem.

„Myslím," řekla spíš jakoby pro sebe, „že kdybych se narodila jako obyčejná šeredka s červeným nosem a mastnými řídkými vlasy, byla bych vděčná každému muži, který by si mě vzal jen proto, že jsem tvá dcera."

Hrabě ji poslouchal, ale neodpovídal.

„Ale protože mě Bůh obdařil tím, čemu lidé říkají krásná tvář," pokračovala, „a po tobě, papá, mám čínorodého a bystrého ducha, chci víc, daleko, daleko víc než muže, který mi jen dá své jméno."

„Spousta mužů ti nabídla srdce," podotkl hrabě.

Po malé odmlce Marcia odpověděla:

„Já vím. Ale to, co mi nabídl, nebylo... moc dobré... opravdu... ani trochu."

V jejím hlase zazněl téměř zoufalý tón, když se otočila a vykročila ke dveřím.

„Dobrou noc, milý tatínku," řekla. „Naplánuj cestu do Francie, ale pamatuj - neslibuju ti ani poslušnost, ani že se za někoho provdám - pokud to nebude vítěz Velké ceny v Longchamps."

„Koneckonců," dodala, „jeden římský císař se pokusil uzavřít sňatek s koněm, tak proč bych nemohla já?"

Zavřela dveře dřív, než se hrabě zmohl na odpověď; zaslechl jen, jak se její kroky vzdalují chodbou.

Povzdechl si a pak se proti své vůli rozesmál.

„Je nenapravitelná," oznámil prázdnému pokoji.

Nahoře ve své ložnici Marcia nezazvonila na komornou. Všimla si, ještě než odjeli, že

je dívka nachlazená, a řekla jí, ať si jde lehnout.

„Budu v pořádku, milady," zaprotestovala dívka.

„Honem do postele a udělej si horký čaj," přikázala jí Marcia. „Kdyby ses zítra necítila dobře, řekni hospodyni, že jsem ti nařídila, že máš být doma."

Teď byla ráda, že je sama.

Hbitě si porozpínala knoflíčky vzadu na večerní róbě a přehodila ji přes židli, pak přistoupila k oknu a roztáhla závěsy.

Obloha byla plná hvězd a měsíc zaléval střechy stříbrným svitem.

Marcia vzhlédla k obloze a pomyslela na to, že její jméno je odvozené od jména Marsu, takže ona sama je součástí nebeské klenby stejně jako ona zářící planeta. Dnes v noci se jí chtělo vzlétnout vzhůru k nebeské výši a nechat tenhle svět se spoustou drobných strastí dole za sebou.

Co to se mnou je? zeptala se. Proč se nemůžu zamilovat?

Pomyslela na dívky, které loni vstupovaly do společnosti zároveň s ní. Jak se stále hihňaly, když si špitally o různých mužích, které zbožňovaly a kteří zbožňovali je.

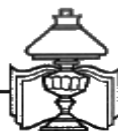
Marcii se nikdy nechtělo hihňat ani špitat. Ona by nikdy nepotupila muže, kterého by milovala, tím, že se mu bude hihňat za zády. Ani si to neuvědomovala, ale otec jí vštípil zásady džentlmenského chování.

Nikdy by s ostatními dívkami neprobírala něco tak přísně soukromého, jako je nabídka k sňatku. Ani by nikdy, jako to dívky dělávaly, nepředčítala přítelkyním milostné dopisy, které dostávala. A některé ty dopisy byly velice důvěrné.

Bylo jí líto, že musí pisatele ranit už jen tím, že nemůže opětovat jeho city.

Byla si dobře vědoma, že dostala víc nabídek k sňatku než kterákoli dívka jejího věku. Mnohé byly, jak podotkl otec, od velice významných mužů, příslušníků uznávaných starých rodů. Jako vévoda z Bucksteadu. Ona k nim cítila pouze přátelství, možná zájem, občas i určitou náklonnost. Ale to nebyla láska, ta Láska s velkým L, po které toužila.

Z knih věděla, že muži a ženy prahli po lásce od začátku věků. A někdy měli to štěstí, že jí opravdu našli.

Co je láska? ptala se hvězd na obloze, které na ni přátelsky pomrkávaly.

Zamiluji se někdy i já? ptala se mlčenlivého měsíce. Odpověď nedostala. Ale příjemný vánek, který sem proudil otevřeným oknem, ji rozechvíval a budil v ní nepoznané pocity. Láska přece povznáší srdce i ducha, řekla si. To láska mění všední a banální život v něco skvělého a krásného.

Ona ji nenašla! Tolik chtěla věřit v lásku, ale musela si přiznat, že to, s čím se dosud setkala, byl pouhý klam, a ne vzácný poklad, který hledala.

Věděla, že otec pro ni chce, podle svého upřímného mínění, jen to nejlepší. A tak se na něj ani nezlobila, že si přeje, aby s ním jela do Francie.

Bude se ze všech sil snažit přimět ji, aby si vzala vévodu de Roux, a ona předem věděla, že je to beznadějný úkol. Jediná věc, která ji na tom bavila, bylo poznání, že také onen vévoda se tvrdošíjně vzpírá manželským okovům! Manželka je pro něj zřejmě osoba, které by se nabažil za pár týdnů!

Pokud šlo o ni samu, ani neuvažovala o tom, že by se nechala obejmout a políbit mužem, ke kterému nic necítí, snad kromě pohrdání.

Bude to bezvýsledná cesta, ale snad alespoň zajímavá, pomyslela si. Podívám se do Francie, o které jsem zatím četla jen v knihách, a seznámím se s významným Francouzem, který je nejspíš stejně přelétavý a prostopášný jako Casanova.

Velmi živě si pamatovala na historky, které slýchala odmalička, o divokých výstřednostech druhého císařství. Ještě její matka jí občas vyprávěla o bláznivém chování rozmařilých hejsků, kteří dokázali utratit celé jmění se slavnými pařížskými kurtizánami. Zahrmovali je bohatstvím, ověšovali je šperky, kupovali jim nádherné koně, výstavné domy i kočáry.

Prý to byly nejdražší a nejexotičtější ženy, které kdy přilákaly a okouzly opačné polhavi.

Jestli se tohle všechno, uvažovala Marcia, ještě v Paříži děje, pak si mě vévoda de Roux ani nevšimne.

Naposled vzhledla ke hvězdám a pak zatahla závěsy.

A když uléhala, nemyslela ani na lásku, ani na vévodu de Roux. Přemýšlela o tom, zda jeho koně budou skutečně tak výjimeční jako ti tatínkovi, jimž rovné dosud nepoznala!

Kapitola II

Kůň, který nesl vévodu de Roux, kráčet pokojně k zámku, a tak měl vévoda možnost v klidu si prohlédnout své vinice. Byl nadmíru spokojený.

Bylo jasné, že letos bude výborná úroda. Věděl, že to potěší nejen jeho, ale i lidi, kteří na vinicích těžce pracovali.

Jel na jednom ze svých nejlepších koní, které sám choval a pro něž bylo jeho jméno ve Francii téměř synonymem.

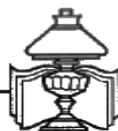
Ale přesto nebyl úplně spokojen. Chtěl by mít těch skvělých koní ještě víc a ještě lepší, a byl přesvědčen o tom, že v tomto ohledu mu hrabě z Grateswoodu může pomoci. Snil o tom, že jeho koně jednou budou nejlepší nejen ve Francii, ale i v Anglii a v kterékoli jiné zemi, kde mají ke koním tak vřelý vztah jako on sám.

Při poslední návštěvě Uher se dozvěděl spoustu nových faktů. Pomyslel si, že to jistě bude zajímavé téma pro rozhovor s hrabětem.

Před ním už vyvstala silueta zámku mezi temnými stromy, které rostly na úpatí mohutných skal, tyčících se vysoko k nebi. Nikde na světě nelze zažít tak úžasný kontrast mezi výškou a hloubkou jako tady v Dordogne.

V jiných údolích, jako bylo třeba to jeho, se pěstovala vinná réva, která měla Francii proslavit jako jednoho z nejlepších výrobců vína na světě. Ale tyhle rozeklané skalnaté rokly, které se tyčily proti nebi, se přímo vzpíraly lidskému zásahu. A tak se vévoda jednoho dne přistihl, že skoro věří tomu, co si vyprávějí venkované; v těch roklích prý sídlí duchové.

Jel dál a po chvíli začal stoupat z údolí vzhů-

ru ke svému zámku. Když přijel blíž, zastavil koně, aby se mohl pokochat třpytem vodních krupějích fontány před zámkem, která celá zářila ve slunečním svitu.

Svého krásného domova se stále nemohl nabažít. Často jezdil do Paříže; cestoval i do jiných končin světa, ale vždy, když se vracel domů, uvědomoval si, že patří sem, do Dofdogne.

U schodů, které vedly k masivnímu přednímu vchodu pod zdobným portálem, na něj čekal podkoní. Vévoda seskočil z koně a prohodil k podkonímu:

„Aquilin si dnes vedl výborně.”

Podkoní se potěšeně usmál, jako by mu vévoda učinil zvláštní poklonu, a odvedl koně do stáje.

Vévoda vyšel pomalu do schodů a vkročil do velké vstupní síně, kde čekali čtyři oliv-rejovani lokajové: odevzdal jim klobouk, bič a rukavice. Pak ho oslovil majordom:

„V salonku čeká pan hrabě de Thiviers, monsieur.”

Po vévodově tváři přeběhl podrážděný výraz. Návštěvu synovce, syna své nevlastní sestry, rozhodně nečekal. Sestra, jediné dítě z otcova prvního manželství, byla o mnoho starší než on.

Dobře tušil, proč ho synovec přijel navštívit. Ale nedalo se nic dělat, a tak se zvolna vydal ke dveřím salonku.

Předpokládal, že tam nalezne synovce Sardose čekat o samotě. Lokaj mu podržel dveře, vévoda vstoupil a zjistil, že jeho tušení bylo správné. Sardos de Thiviers byl v místnosti sám. Stál zády ke dveřím a díval se z okna.

Rychle se otočil, když zaslechl vévodovy kroky a než stačil jeho strýc promluvit, řekl: „Dobré jitro. Možná jsi překvapený, že mě tu vidíš, ale potřeboval bych s tebou mluvit.”

„Je to překvapení, jistě,” odpověděl vévoda. „Posledně, co jsem o tobě slyšel, jsi byl v Paříži, a jestli jsem to správně pochopil, výborně sis tam užíval.”

Ve vévodově hlase zazněl kritický tón; a synovci neunikl důraz na slově „užíval”.

Sardos de Thiviers byl pohledný mladý muž.

Černé vlasy měl z poměrně nízkého čela sčesané dozadu. Oblečen byl podle poslední

módy. Na první pohled rozhodně působil příznivým dojmem.

Vévodovu pozornému zraku však neušly temné stíny pod očima - známky vyžilosti. Ty by u takového mladíka ještě neměly být. Jeho tenké rty se zase dovedly sevřít do přísné linky, což bylo v podivném kontrastu s vřelými slovy, která z nich splývala.

Vévoda přešel ke krbu, v němž byla teď v létě umístěna květinová výzdoba, stoupl si k němu zády a řekl: „Už tuším, proč jsi za mnou přišel, Sardosi. A má odpověď je stejná jako posledně. Takhle dál už to nejde.”

„Předpokládám, že to řekneš, strýčku Armonde,” odpověděl mladý hrabě. „Ale musím ti říct, že momentálně jsem ve velice nepříjemné situaci, která, pokud se nevyřeší, by mohla skončit pořádným skandálem.”

Vévoda strnul a v jeho hlase zazněl drsný tón, když se zeptal: „A oč se jedná tentokrát?”

Sardos deThiviers usedl do jednoho z křesel.

„Opravdu to nebyla moje vina, strýčku Armonde,” začal. „Pokoušel jsem se všemožně šetřit, poté cos mi posledně pomohl, ale zapletl jsem se s mužem, který ze mě podvodně vylákal velkou částku a teď zkrachoval. Nemám žádnou šanci dostat ty peníze zpátky.”

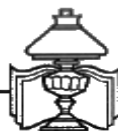
Vévoda si pomyslel, že tuhle historku už slyšel, a zeptal se mrazivým tónem: „A zač ještě jsi utratil všechny ty peníze, které jsi zdědil po otci, kromě té značné částky, kterou jsem ti dal při tvé poslední návštěvě?”

Hrabě neodpovídal, a tak vévoda pokračoval: „Mám dojem, že valná část jich padla na ženské! Ženy, to už teď musíš vědět, jsou obrovskou zátěží pro mužovu kapsu, a říkám ti na rovinu, že nejsi tak bohatý, aby sis je mohl dovolit vydržovat!”

„To od tebe není fér,” zaprotestoval hrabě, „ty už sis své užil, strýčku, proč bych teď nemohl i já?”

„Já jsem si určitě... užil, řečeno tvými slovy,” odpověděl vévoda, „ale nemohl jsem si dovolit tolik co ty. Už je toho příliš!”

„Nezlob se, ale nechápu, proč mi to říkáš,” ohradil se Sardos rozzlobeně. „Jsem mladý a chci si užít života, než se usadím, jak mě k tomu matka pořád nabádá, někde na malém panství v Normandii, kde není co dělat

a kde se sotva najde ženská, která není jednou nohou v hrobě."

Jen na zlomek vteřiny přeběhl po vévodově tváři téměř pobavený výraz. Pak ale řekl: „Nikdy ses nepokoušel své panství zvelebit. Je to přece tvůj majetek, ne? A svou matku jsi připravil o všechno, co má."

Sardos vyskočil z křesla. „Obvinění, výčitky! Nic jiného nikdy neuslyším?"

„Zavinil sis to sám," řekl vévoda vážně. „Dokázal jsi za posledních pár let utratit téměř astronomickou částku. Už posledně, když jsem ti vypomohl, jsem tě varoval. Takhle to nemůže dál pokračovat. Nejsi jediný příbuzný, který je na mně závislý."

„To vím," odsekl Sardos. „Ale má matka je tvá jediná sestra. Můj nárok je určitě pádnější než nároky všech těch bratranců a tet, kteří pořád něco vykřikují o chudobě, sotva tě vidí."

„Chtěl bych zdůraznit," odpověděl vévoda, „že jsou velice vděční za vše, co dostanou, a zajišťuje jim to jakž takž slušný život. Určitě nerozhazují peníze tak jako ty s pařížskými prostitutkami, které jsou nechvalně známé svými výstřednostmi."

„To ovšem nikdo neví líp než ty, strýčku Armonde, že," řekl Sardos de Thiviers nemaleně, když však spatřil výraz vévodovy tváře, pochopil, že přestřelil, a rychle změnil tón. „Prosím tě, strýčku Armonde, prosím tě, pomoz mi! Jsem v hrozně bryndě a věřitelé mi vyhrožují. Opravdu nevím, jak se jich mám zbavit."

Vévoda neodpověděl. Kolikrát už tuhle písničku slyšel.

Slova, kterými se ho synovec snažil obměkčit, byla téměř tatáž, jakými se dovolával jeho pomoci posledně, a mnohokrát předtím.

„Slibuju ti," pokračoval Sardos, „slibuju ti při všem, co je mi svaté, že už se takhle nezadlužím. Ale pomoz mi, prosím tě, pomoz mi. Je to výkřik tonoucího."

Ve způsobu jeho řeči bylo něco příliš dramatického, příliš divadelního, a to vévodu naplňovalo odporem. Kolikrát už jen stěny tohoto pokoje slyšely ta stále stejná slova, stále stejné sliby!

Vévoda pohlédl na hodiny.

„Myslím," řekl, „že je čas na oběd. Navrhuji tedy, abychom odložili tento rozhovor

na pozdější dobu. Předpokládám, že tu nějaký čas zůstaneš. Mám pro tebe takový návrh. Sedni si s mým tajemníkem a udělej seznam všech svých dluhů - u každého případu uvedeš částku a komu ji dlužíš. Pak to spolu probereme a já se rozhodnu, jestli ti pomohu nebo ne."

Když skončil, přešel ke dveřím, a než mu mohl synovec odpovědět, odešel z místnosti.

Když Sardos osaměl, začal pěsti a vztekle si dupl.

„K čertu, k čertu s ním," zaklel tiše, „proč mi ksakru nemůže dát peníze a nechat mě jít svou cestou?"

Uvědomoval si přitom, jak svého strýce nenávidí.

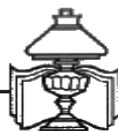
Kéž by si tak mohli vyměnit místa! Vmetl by mu do tváře, jak hrozně mu jde na nervy všechno, co souvisí s touhle zatracenou rodinou! Pak si ale řekl, že mu nic jiného nezbyvá. Musí strýce přemluvit a ty peníze z něj vytáhnout. Jestli to znamenalo, že se bude muset pokořit a políbit mu stěvíc, tak prosím, udělá to.

Cítil ovšem, jak jím strýc pohrdá, že je takovou třtinou, klátící se ve vichru osudu. Vždycky záviděl matčině rodině onu významnou pozici, kterou zaujímala ve společnosti. Jeho otec byl také šlechtic, ale v žádném případě se nemohl měřit s vlivem a postavením rodiny de Roux.

Panství, nad kterým Sardos tak ohrnoval nos, bylo však velice příjemné místo a skýtal i jisté možnosti. Thiviersové vlastnili po několika generacích zámek - rodinné sídlo. Ten se však nacházel v tiché a odlehlé části Normandie, daleko od hluku světa a jeho radováněk.

Od té doby, co Sardos dospěl, měl jediné přání - opustit rodinné panství a odjet do Paříže, kde by si mohl užívat života podle svých představ. A mladík přitažlivého zevnějšku byl vítaným přírůstkem především oné části rozmařilé pařížské společnosti, před kterou vážení představitelé ancien régime tak chvatně zavírali dveře svých paláců.

Sardos v bouřlivácké společnosti slavil úspěchy. Byl mladý a ve svých projevech vášnivý, takže ho především ženy vyznamenávaly přízní, i když jim nemohl platit

takové částky jako ti starší a méně atraktivní muži.

Sardos celou svou bytostí toužil po tom, aby mohl zaujmout významné postavení. I kdyby to mělo být jen v očích těch žen, které matka považovala za nemožné, a mužů, které by nikdy nemohli být pozváni na *château de Roux*.

Samozřejmě že takový způsob života vyžadoval značné finanční částky.

Když už nemohl vymačkat víc ze své zanedbané půdy a chátrajícího rodinného sídla, byl nucen obrátit se na vévodu.

„Nenávidím ho! Jak já ho nenávidím!“ skřípěl zuby Sardos.

Nicméně když si uvědomil, že už je čas k obědu, vyšel na chodbu a odebral se do zlatého salonu. Věděl, že tam se vždycky shromáždí všichni vévodovi hosté, kteří pobývají na zámku, než bude ohlášeno, že se podává oběd.

Byla to docela početná skupina příbuzných, kteří si vymýšleli všemožné důvody pro to, aby se mohli zdržovat na vévodově zámku. Nikde jinde ve Francii by si tak pohodlně nežili. Nikde se nepodávaly tak chutné pokrmy, tak skvělá vína a nikde by nenašli tak okouzujícího hostitele.

Sardose dohánělo k zuřivosti, když zjistil, že zatímco on strýce nenávidí, ostatní členové rodiny se k němu chovají, jako by byl králem, ne-li přímo bohem, který právě milostivě sestoupil z Olympu.

Když vešel do salonu, vévoda suše prohodil:

„Máme dalšího hosta, kterého jste patrně nečekali - právě vstoupil.“

Hosti se jako na povel otočili ke dveřím a vzápětí se ozvaly výkřiky: „Sardos! To je ale překvapení!“

Ty radostné hlasy patřily velmi početné skupině tetiček a sestřenic.

Muži, ať manželé jeho příbuzných nebo vévodovi přátelé, se na Sardose zahleděli s opovržením, nebo se mu to jenom zdálo?

Ty taky nenávidím, řekl si Sardos v duchu.

Ovšem navenek se srdečně usmíval; své kouzlo dovedl náležitě uplatnit. A uplatňoval je, kdykoli se mu to hodilo. Zejména starší dámy z příbuzenstva na něj trpěly a vždy o něm hovořily jako o „roztomilém chlap-

ci“. S dámami to Sardos uměl - těm starším lichotil, s mladšími flirtoval.

Když vešli do jídelny, byli všichni v dobré náladě. Jen vévoda nespouštěl ze Sardose ostražitý pohled. Bylo mu jasné, že se Sardos bude pokoušet vylákat peníze z některých starších příbuzných, jestli zjistí, že by mohli nějaké mít.

Jídlo se podávalo ve velké jídelně, kam se pohodlně vešlo padesát nebo šedesát osob, a bylo výtečné. Vévoda byl gurmán a znalec a v každém ohledu vyžadoval dokonalost.

Ve Francii je zvykem hovořit při jídle se sousedy u stolu i přes stůl, takže konverzace jen jiskřila. Sardos zjistil, že i v téhle společnosti dokáže být stejně vtipný a zábavný jako v Paříži, kde pařížské krásy dokonale ovládaly umění přimět muže k hovoru, aby se ten cítil v nejlepší formě.

Teprve když oběd skončil a většina hostů se odebrala zpátky do zlatého salonu, vévoda se vytratil. Musel vyřídit nahromaděnou korespondenci a také si chtěl promyslet, co se Sardosem, než si s ním znovu promluví.

Neodešel do salonku, kde obvykle sedával, ale do knihovny; usoudil, že tam za ním Sardos jistě nepřijde.

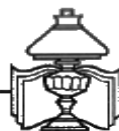
Měl k dispozici psací stůl, u kterého vyřizoval úřední záležitosti a také tu pracoval na rodinné historii Rouxů, když mu zbyl čas. O tom svědčil rodokmen rozložený na stole. Vévoda ho právě studoval.

Když usedl za stůl, padl mu zrak na jeho vlastní jméno, které bylo napsáno v poslední řádce dole. Vedle něj se černalo jméno jeho ženy - ženy, která zemřela v témž roce, kdy se vzali.

I když se vše odehrálo již před devíti lety, vévoda věděl, že na tehdejší události nikdy nezapomene. Bylo to strašlivé neštěstí.

Vévodův otec, jak to bylo ve šlechtických rodinách zvykem, vybral svému jedinému synu Armondovi nevěstu už v jeho dětství. A s naprostou samozřejmostí padla jeho volba na dceru markýze de Lascaux, jehož panství leželo v těsném sousedství. Kdyby se tyto dvě rodiny, které už tak byly v Dordogne považovány za nejvýznamnější, spojily, jejich vliv by ještě vzrostl.

Markýzova dcera, jak spokojeně pozoroval vévodův otec, byla velmi krásná. Sice ji

vídal málokdy, ale byl přesvědčen, že právě ona bude ta pravá manželka pro jeho syna, jakmile Armond dosáhne jedenadvaceti let.

Ve Francii bylo obvyklé, že se dědici významných titulů ženili v co nejmladším věku. Byla to dávná tradice zděděná po předcích.

Armond dospěl v mimořádně přitažlivého mladého muže. Byl skvělý jezdec a vynikal i v šermířském umění. Sklízел mnohá uznání na střední škole i na univerzitě. Ve Francii nebyla jediná rodina, která by netoužila po spojení s rodem Rouxovců. Ať by vévoda zaklepal kdekoli, všude by byl vítaným hostem. Otec však už jednou rozhodl a dal své slovo. Nebylo tu tedy o čem diskutovat. Armond se ožení s ní, doslova „s dívkou od vedle“.

Ti dva mladí se vídali zřídka, protože Armond trávil svá „bouřlivácká“ léta v Paříži. Tady zcela propadl kouzlu světa dostihů, nádherných koní a vzrušujících závodů. Rád se chlubil nejen svými, ale i otcovými koňmi. Miloval hony a vynikal zejména v lovu na medvědy. Zvali ho k sobě mladí aristokraté téměř ze všech zemí Evropy; byl považován za výborného společníka.

Svatba se konala se vši pompou a ceremoniemi, jaké si jen lze představit. Mši sloužili arcibiskup a dva biskupové. Svatý otec poslal nevěstě a ženichovi z Vatikánu zvláštní blahopřání.

Armondovi to úžasně slušelo a nevěsta byla prostě úchvatná.

Dojaté dámy si stíraly slzy, když mladí manželé odjížděli na líbánky. Spršky růžových lístků kočár novomanželů div nezasypaly.

Poté co spolu strávili čtrnáct dní sami, musel se Armond vyrovnat se strašlivou pravdou: jeho žena, jeho až neskutečně krásná žena, byla šílená. Vysedávala vedle něho zamlklá, mrzutá, nic ji nezajímalo. Tato období střídaly záchvaty divokého hysterického křiku, kdy se k ní téměř nedalo přiblížit.

Armond si brzy uvědomil, do jaké strašné pasti ho vlákali. Rodiče jeho ženy přímo zoufale prahli po spojení s jeho rodinou! Kvůli tomu přede všemi pečlivě tajili sebemenší náznak skutečného stavu. Teprve teď, když bylo příliš pozdě, si vévoda trpce uvědomoval, že se vlastně s Cecilíí před svatbou nikdy neocitli o samotě. Kdykoli na chvíli osaměli,

vždycky měl podezření, že někdo poslouchá u dveří.

Teprve teď poznal, že to nebylo proto, že se o ni strachovali; spíš se báli, aby nezjistil pravdu o jejím zdravotním stavu.

Okamžitě přerušil cestu a vrátil se domů. Otce i markýze postavil před tragickou pravdu. Cecilii pak poslali údajně do nemocnice - byl to samozřejmě ústav pro choromyslné. V něm zanedlouho zemřela, což bylo pro všechny, jichž se to týkalo, milosrdné vysvobození.

V Armondovi však společně strávené dny zanechaly hrůzu z manželství; přísahal si, že podruhé už se polapit nenechá. Nikdy už nikomu nedovolí, aby mu zařizoval život. Což také uskutečnil, jakmile dospěl v muže.

Armondovi de Roux bylo teprve jednadvaacet let a ve všem byl na otci zcela závislý. Byl poslušný syn, a tak otci nic nevyčítal. Otce z hloubi duše miloval a obdivoval se mu. Věřil, že on ví, co je pro něj nejlepší. Po této trpké zkušenosti si však řekl, že vezme osud do svých rukou a že si od nikoho nenechá do života zasahovat.

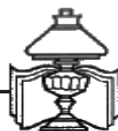
Je nábíledni, že se musel změnit. Začal být poněkud panovačný a také, podle názoru rodiny, svéhlavý. Ale za vším bylo silné, rozhodné odhodlání zařídit si život po svém a nenechat se vodit za ručičku nebo snad podléhat něčímu nátlaku.

Samozřejmě že se především snažil, tak by to ostatně udělal každý muž, zapomenout na všechnu tu hrůzu, kterou prožil. A tak jezdil do jediného města na světě, kde rozčarováný muž snadno nalezl útěchu.

Paříž ho přivítala s otevřenou náručí. Krátké období prožil v budoárech svůdných kurtizán. Brzy však objevil krásné a zajímavější vdané ženy ze své vrstvy. Všechny byly samozřejmě ochotné navázat *affaire de coeur* s nejhezčím a nejzajímavějším mladým mužem, jakého kdy potkaly.

Ze začátku vyhledával přízeň žen, které byly starší než on. Díky nim se mu dostalo znamenité výchovy v umění milovat, v umění, v němž Francouzi tak vynikají. Ty dámy byly ochotné vychovávat jakéhokoli mladého a vášnivého Romea, natožpak byl-li tak pohledný a skvělý společník jako vévoda.

Čím byl starší, tím byl sytější a vybírávej-

ší. Vyhledával ženy svého věku; příliš mladé nebo nezkušené odmítal. Příliš mu připomínaly Cecilii. Ještě stále ho strašila, stále měl před očima tu rozkošnou tvář s prázdnými očima zahalenou bílým závojem.

Pak ho začali příbuzní nejdřív nesměle, poté stále naléhavěji prosit, aby jim dopřál dědice. Ale každé slovo, které vyslovili, znovu oživilo hrůzu oněch líbánků. Jako by se to všechno odehrálo teprve včera.

„Nikdy se neožením, dokud se nezamiluju," řekl své babičce.

Konsternovaně se na něj zadívala.

„Ale co jsi, hochu drahý, děláš celá ta léta?"

„Bavil jsem se, babi," odpovídal. „To přece není žádná láska."

„Tomu nerozumím," zavrtěla nechápavě hlavou.

Armond se k ní sklonil a jemně ji políbil na tváře.

„To by bylo špatné, kdybys rozuměla," řekl.

„Ale slibuju ti jedno, babičko, až se zamiluju, budeš první, komu svou vyvolenou ukážu. Chci, abys mi ji schválila."

S tím se stará vévodkyně musela spokojit.

Měla vnuka ráda, a když se dověděla o jeho posledním poměru s krásnou markýzou, jejíž manžel byl často pryč, rozplakala se.

Dětské pokoje zámku byly pusté a prázdné. Pomyslela si, že touhle dobou už by tu měl hlaholit dětský smích, děti by se měly cákat ve fontánách a pokoušet se malými prstíky chytit některou ze zlatých rybek.

„Co já mu můžu říct?" ptávala se, když se v kapli modlila ke svému oblíbenému svatému. Věděla, že ji Armond stejně neposlechne a půjde si vlastní cestou.

Vévoda teď byl, aspoň tak to vypadalo, nesmírně spokojený! V necelých třiceti letech mu patřilo velké rodinné panství; otec mu zemřel před pěti lety, mohl s ním tedy nakládat podle libosti. Vrhł se s chutí do práce. Těšilo ho zavádět v hospodaření nové metody. Jeho vinice teď patřily k těm nejlepším.

Skutečnou radostí však byli koně, s nimiž dosahoval rok od roku větších úspěchů. Vyhrával závod za závodem a mnozí ostatní majitelé koní si napůl žertem stýskali: „Jestli budeš takhle pokračovat, Rouxi, budeme muset emigrovat, abychom nějaký závod vyhráli!"

Vévoda se jen smál. Věděl, že přes jejich žárlivost a závist se mu už podařilo zvýšit úroveň v chovu koní ve Francii. Byl přesvědčen, že napjaté konkurenční vztahy mezi vlastníky velkých chovných stájí jsou pro chov tím nejlepším prostředkem.

Pozdě odpoledne zašel do stájí.

To činil pravidelně. Vždy, než koně na noc zavřeli, si je prohlédl. Vybral si jednoho, kterého chtěl druhý den ráno projet, a pohovořil se štolbou o koni, který se mu dnes nějak nelíbil. Pak mu pogrataloval k výkonům několika dalších, které trénoval.

Když se vracel do zámku, uvědomil si, že je téměř půl páté. Tou dobou už by měl přijet hrabě z Grateswobdu.

Protože byl pozorný hostitel, pamatoval vévoda na to, že hraběte jako Angličana jistě potěší, bude-li se podávat anglický čaj. Prikázal proto komorníkovi, aby jej servíroval v modrém salonku.

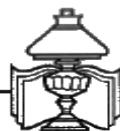
O zákusky si starost nedělal. Věděl, že se na šéfa kuchyně, který měl slabost především pro výrobu velice pracného pečiva, může plně spolehnout. Vévoda také doufal, že nezapomene na onu specialitu, která se vždy objevovala v Anglii na stole prostřeném k čaji - okurkové sendviče.

Chtěl bych, aby se tu hrabě z Grateswoodu cítil jako doma, řekl si vévoda. Vešel postranním vchodem a po dlouhé chodbě došel až do přední části zámku.

Revoluce naštěstí nezpůsobila v Dordogne velké škody na majetku ani na životech. Většina nábytku, kterým byl zámek zařízen, byla ve slohu Ludvíka XIV.

Vévoda si často připomínal, kolik kusů krásného nábytku a unikátních obrazů skončilo po revoluci za Lamanšským kanálem. Zdaleka nešlo jen o známou sbírku zdobící nyní Buckinghamský palác. Bylo to pět krásných pokojů na zámku Scone ve Skotsku, sídle hraběte Mansfielda, který byl tou dobou velvyslancem ve Francii. Vlastně v každém velkém domě, který vévoda v Anglii navštívil, našel francouzské komody s krásnými intarziemi nebo rozkošné skříňky s mnoha zásuvkami. Musely pocházet z Versailles nebo ze zámků šlechticů, kteří přišli během revoluce o život.

Zařízení vévodova zámku zůstalo téměř

nedotčené a členové jeho rodiny si kupodivu uchovali hlavy na krku; mnoho přátel však o ně přišlo pod gilotinou na Place de Révolution v Paříži.

Vévoda vstoupil do modrého salonku.

Po hraběti tu ještě nebylo ani stopy, ale čekala tu návštěvnice, na kterou se vévoda těšil.

Byla to opravdová krasavice a kromě toho podle obecného mínění jedna z největších umělekyní Paříže a zároveň jedna z nejrozkošnějších žen své doby. Ve svých pětadvaceti letech byla markýza de Grozant na vrcholu své krásy. Její lesklé černé vlasy přecházely až do modra a v černých očích také jako by tančily modré jiskřičky. Měla úbělovou pleť a naprosto dokonalou postavu.

Když vstoupil vévoda, stálá sama na konci pokoje.

Na okamžik se zastavil ve dveřích, zasažen její krásou a její nenapodobitelnou elegancí.

Jakmile ho zpozorovala, okamžitě k němu vykročila se vztaženými rukama.

„Už jsem myslela, žeš na mě zapomněl," řekla.

„Odpusť mi to. Nečekal jsem tě tak brzy."

Zvedl její ruce jednu po druhé ke rtům a zlehka se jimi dotkl jejích hebké pokožky. A pak, když se jí zadíval do očí, zeptala se ho: „Chyběla jsem ti?"

„Jistě." odpověděl.

„Ach, Armonde, počítala jsem hodiny, kdy už sem budu moci přijet a být tu s tebou!"

„A teď tu jsi," řekl. „A mně to připadá, jako by sem s tebou vešlo slunce."

Ta slova ji potěšila. Usmála se na něj a nabídla mu své rudé rty. Pak, než se kdokoli z nich stačil pohnout, otevřely se dveře a do pokoje vešla hraběnka de Soissons.

„Ach, tady jsi, Armonde," zvolala. „Už jsem si říkala, kde asi tak můžeš být. Slyšela jsem, že dnes odpoledne budeme pít anglický čaj."

„Ano, bude se podávat anglický čaj," odpověděl vévoda, „protože má přijet můj přítel, hrabě z Grateswoodu. Ale dovol, abych ti představil markýzu de Grozant, která právě přijela."

Hraběnka vztáhla ruku.

„Už jsem o vás slyšela, madame," řekla.

„Zprávy o vaší kráse doputovaly dokonce až do Dordogne."

Markýza se usmála. „Díky. Jsem tu velmi ráda."

Přitom pohlédla vévodovi do očí. Usmála se na ni, i když si to neuvědomil, tak mile, že pro jakoukoli ženu bylo prostě nemožné odolat mu.

Vtom se ve dveřích objevil majordom.

„Hrabě z Grateswoodu, pane vévodo," ohlásil.

Vévoda radostně vykřikl a vykročil vstříc hraběti. Když mu podával ruku na uvítanou, zjistil, že host není sám.

„Jak se máte?" řekl hrabě místo pozdravu. „Díky za ten úžasně pohodlný kočár, který jste pro nás poslal na nádraží. Byl jsem také příjemně překvapen, jak rychle nás sem dopravil."

Vévoda se usmál a pak jeho pohled tázavě spočinul na mladé dámě, která stála vedle hraběte.

„Doufám, že mi prominete," řekl hrabě, „vzal jsem s sebou dceru. Víte, nemohl jsem ji nechat v Londýně samotnou. Snad pro ni najdete nějaké místočko ve svém tak rozlehlem zámku."

Z Paříže do jižní Francie cestovali vlakem. Marcia byla nadšená. Krása kraje Dordogne ji uchvátila. Když však spatřila zámek a před ním čtyři nádherné fontány se zurčícími kaskádami vod, zatajil se jí dech.

Když vstupovala dovnitř, měla za to, že se ocitla v pohádce.

Musel to být asi princ z pohádky, kdo jí vykročil v ústrety, když vešli do salonu. Vévodu si totiž představovala úplně jinak. Tak za prvé byl mnohem vyšší než většina Francouzů, měl široká ramena a úzké boky, dokonalou postavu atleta.

Když se zdravil s otcem, uvědomila si, že to je nejhezčí muž, jakého kdy viděla. Ne, takto si ho opravdu nepředstavovala. Bylo těžké vyjádřit slovy, v čem tkvěla jeho přitažlivost, ale snad to byla vévodova mimořádná inteligence, zdůrazňující jeho mužné rysy, že vypadal tak výjimečně.

Marcia vztáhla ruku a uklonila se.

Přitom si byla vědoma výrazu ve vévodových očích, které už nebyly tak srdečné a vstřícné, jako když se vítal s jejím otcem.

Místo toho jí věnoval pohled plný nelibosti. Naprosto jiným tónem hlasu také řekl: „Samozřejmě, pane, že můžeme ubytovat vaši dceru. Má teta, hraběnka de Soissons - tu přece znáte, že? - to zařídí.“

Rozhlédl se po sále a svou pozornost věnoval hraběnce, která k nim zvolna přicházela. Ta se srdečně pozdravila s hrabětem a přivítala se s Marcií. Když bylo představování u konce, vévoda se otočil a vykročil k čajovému stolu poblíž krbu. Následovali ho, a když stanuli u stolu, zjistila Marcia, že vévoda je zabrán do hovoru s nejkrásnější ženou na světě a že je k nim otočen zády.

Kapitola III

Vévoda zuřil. Věděl úplně přesně, o co se jedná, když spatřil, že s hrabětem vchází do salonku také Marcia. Znal natolik svoje příbuzné, že vytušil, kdo v tom má prsty. Zřejmě jeho teta, hraběnka de Soissons.

Ale musel si přiznat, že vlastně nečekal, že by mu skutečně byla schopna obstarat budoucí nevěstu, i když o tom neustále hovořila. Hovořila o tom i s ostatními příbuznými, uvědomil si. Také si všiml, jaké náhlé ticho se rozhostilo, když vstoupil do místnosti.

S tím, že hrabě z Grateswoodu najednou přiveze dceru, s tím tedy vévoda nepočítal.

Byl si dobře vědom, že jeho nechť do ženění je tématem, které se v celém příbuzenstvu přetřásá hodinu za hodinou, týden za týdnem, rok za rokem. Jeho příbuzní zkoušeli všechno možné, aby ho přesvědčili, že musí dostát své povinnosti k rodinnému jménu a obdařit rodinu dědicem. S tím by přece neměly být problémy! Jakákoli významná rodina ve Francii by se s nadšením spojila s rodinou Rouxových.

Vévodu myšlenka na svatbu však stále dělila. Mezi ním a budoucí nevěstou stál přízrak mrtvé Cecilie. A protože byl odmalička zvyklý dokonale se ovládat, dařilo se mu tyto pocity úspěšně skrývat.

A tak tu teď stál, živě se bavil s markýzou, flirtoval s ní, každé druhé slovo bylo dvojsmyslné.

Byla to vtipná a zábavná žena, zejména pokud se mluvilo o lásce. V posledním čase si však vévoda uvědomoval, že pokud se hovor stočil na jiná témata, byla buď vysloveně nevědomá, nebo nejevila stopu zájmu.

Ale pro tuto chvíli, protože byl nadmíra rozčilený, přinutil se obdivovat krásu jejích rysů a namodralý třpyt nádherných vlasů. Provokativní výzva v jejích očích byla vábivá – ovšem bylo to něco, co už bral jako samozřejmost.

Hraběnka byla zaneprázdněná, představovala návštěvu z Anglie ostatním. Po jejich příjezdu přišlo ještě několik dalších hostů, kteří bydleli na zámku.

Hraběnka usedla ke stolu, prostřenému k čaji, a začala nalévat čaj. Hrabě se posadil vedle ní a řekl:

„To je od vás milé, že jste nezapomněla na to, jak my, Angličané, holdujeme čaji - pokud vím, ve Francii se tolik nepije.“

„Jsem tak ráda, že jste přijeli,“ odpověděla hraběnka, „chtěla bych, abyste se tu cítili jako doma.“

Ztišila hlas, aby je ostatní neslyšeli.

„Vaše dcera je ještě rozkošnější, než jsem si myslela. V Londýně všichni mluvili jen o ní, ale její krása opravdu bere dech!“

„Já si to také myslím,“ řekl hrabě. „Ovšem já jsem hrdý otec!“

„Velmi, velmi hrdý - a máte být nač,“ usmála se hraběnka.

Marcia hovořila se dvěma z vévodových bratranců.

Několik mužů, kteří právě přijeli, se dychtivě snažilo vmísit se do hovoru.

Marciin zrak náhodou zalétl na druhou stranu místnosti k vévodovi. Ten byl stále zabrán do hovoru s onou velice atraktivní dámou.

Na okamžik se jí zazdalo podivné, že si očividně nevšimá jejího otce, kterého tak toužil vidět. Zasněžený pohled, který si vyměnily dvě starší příbuzné, jí odhalil pravdu.

Marcii proti její vůli připadlo docela zábavné, že vévoda není o nic víc nakloněn myšlence sjednaného sňatku než ona. Usoudila také, že ho o jejím příjezdu předem nikdo ne-

informoval - to by vysvětlovalo podivný výraz v jeho očích, kdykoli na ni pohlédl.

Musím mu říct, že mám na situaci přesně stejný názor, napadlo ji.

Zmocnilo se jí dokonce divoké nutkání říct to celé jejich rodině, právě teď, když tu jsou všichni její členové tak pěkně shromážděni. Říct jim, že ji sem dovezli proti jejímu přání, a jestli si myslí, že má v úmyslu vzít si jejich vzácného vévodu, že se tedy moc pletou.

Dovedla si představit vyděšené výrazy na jejich tvářích, kdyby promluvila. Pak si připomněla, že by zároveň hluboce urazila i otce, kterého by tím dostala do společensky neúnosné situace. Ne, to mu nemohla udělat.

Cestou jí notně vyhládlo, a tak se s chutí dala do svačiny, ocenila dobrý čaj i skvělé pâtisseries, mistrovské dílo šéfa kuchyně.

Zato neokusila okurkové sendviče, na které kladl vévoda takový důraz, ale její otec si vzal hned dva.

Když bylo po čaji, obrátila se na ni hraběnka: „Určitě byste chtěla vidět svůj pokoj, lady Marcie.“

„Jistě, velmi ráda,“ odpověděla Marcia. „Ale prosím vás, vím, že jste byla maminkina přítelkyně - byla bych ráda, kdybyste mi říkala jen Marcie.“

Hraběnka jí jemně položila ruku na paži.

„Jistě, drahá. Ale neviděla jsem tě od té doby, co jsi byla ještě děčko, takže jsem se ti nechtěla zdát příliš familiární.“

Obě se zasmály a Marcia řekla: „Hrozně se těším, až si budu mocí prohlédnout tenhle nádherný zámek, jen doufám, že ho stihnu celý projít, ještě než odjedeme!“

„Budeš na to mít dost času,“ přislíbila hraběnka. „A také se musíš podívat na koně.“

Vstala od čajového stolu. Náhle si totiž uvědomila, jak nespolečensky se její synovec, chová, a tak mu řekla poněkud zvýšeným hlasem: „Právě vyprávím Marcii o tvých koních, Armonde. Už se těší, až je uvidí, stejně jako její otec.“

Vévoda se neochotně zvedl.

„Hrabě se přijel podívat na koně,“ řekl. „A ovšemže je může vidět kdokoli další, kdo se o ně zajímá.“

Řekl to naprosto neosobně a chladně, a když jeho pohled znovu spočinul na Marcii, uvědomila si znovu, že se na ni dívá, jako by

chtěl protestovat proti tomu, že sem vtrhly. Zachtělo se jí trochu ho vyprovokovat, takže popošla o několik kroků blíž a řekla:

„Tolik jsem toho slyšela o vašem zámku, vašich koních, a ovšem i o vás, monsieur, že mám chvílemi pocit, že to snad ani není pravda, že jsem zde.“

Cítila, že hraběnka je s její řečí velmi spokojená, a připadala si jako kouzelnice, která vytáhla králíka z klobouku v pravou chvíli. Vévoda však neprojevil jedinou známku okouzlení.

Téměř až nezdvořile přešel kolem Marcie k hraběti. „Je toho spoustu, co musíme spolu prohovořit, pane,“ řekl. „Navrhuju, abychom se odebrali někam do ústraní, kde nás nebudou rušit ženské tlachy - i když jsou ovšem jinak roztomilé.“

Hrabě se usmál. „Dámy by asi také náš rozhovor brzy znudil.“

„To si právě myslím,“ přisvědčil vévoda.

„S jednou výjimkou,“ pokračoval hrabě, „a to je má dcera Marcia, která má stejné vědomosti o chovu dostihových koních jako já a velice se zajímá o vaši chovnou stáj.“

Vévoda neodpověděl. Zamířil ke dveřím a hrabě ho následoval. Bylo jasné, že Marcii nepozval.

Pomyslela si jen, že snad otce nenapadne obrátit se okamžitě na vévodu s nápadem, že by se oni dva měli vzít. To by byla hrubá chyba, která by vévodu jistě značně popudila.

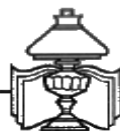
Vyšla nahoru za hraběnkou a posléze se uklidnila; řekla si, že s tím stejně nemůže nic udělat a že otec bude mít jistě tolik taktu a nepokusí se, řečeno jeho slovy, zbytečně „tlačit na pilu“.

Ložnice, do které vešly, byla nádherná. Ohromná postel s nebesy pamatovala jistě několik generací. Perský koberec jako by zrcadlil barvy z malovaného stropu, na němž byla zobrazena Venuše obklopená amorky.

„Ten pokoj se ti jistě bude líbit,“ prohodila hraběnka. „Ty Fragonardovy malby působí velmi romanticky.“

„Je úžasný,“ zvolala Marcia upřímně, ale zároveň se jí zmocnil pocit, že kráčí do pasti. Krásně malované, yypolštářované - ale přesto pasti!

Zauvažovala, zda nemá hraběnce upřímně

a bez vytáček povědět, proč tu vlastně je. Také by jí řekla, že ačkoli přijela s otcem na hraběniho pozvání, vůbec nemá v úmyslu provdat se za vévodu. Ať si ji hraběnka i s otcem přemlouvají, jak chtějí, na cestu k oltáři po jeho boku prostě nevykročí.

„Je to báječné, že jsi přijela," řekla hraběnka tiše. „Jsi úžasně podobná matce, tu jsem měla moc ráda. Považovala jsem ji za nejkrásnějšího člověka, se kterým jsem se kdy setkala."

„Taková slova ráda slyším," odpověděla Marcia. „A pro tatínka to je příjemná změna navštívit Francii. Byl tak vyčerpaný a nešťastný, když maminka zemřela! Mám pocit, že mu jen prospěje, že opustil dům a prostředí, kde mu ji všechno neustále připomíná."

„To chápu," podotkla hraběnka soucitně, „tvůj otec je pozoruhodný a velmi inteligentní muž."

„Zkus ho nějak rozptýlit," řekla Marcia. „Ve tvé společnosti určitě pookřeje a navíc se opravdu moc těšil na vévodu a jeho koně."

Aspoň v tom by jí mohla hraběnka pomoci, pomyslela si.

Viděla, že jí hraběnka pozorně naslouchá.

„Slibuju ti, nejdražší dítě," odpověděla hraběnka, „že udělám všechno, co je v mé moci, jen abych tvého otce trochu rozveselila a abys tu u nás byla šťastná i ty."

Marcia si uvědomila, že by teď hraběnka mohla přejít na důvěrnější tón, a proto rychle, jako by tomu chtěla předejít, řekla:

„Jsem šťastná. Jsem šťastná, že jsem sem mohla přijet a poprvé spatřit Francii. Jen si přeju, abych mohla také na čas zajet do Paříže, tolik jsem toho slyšela o všech těch zábavách a radovánkách. Opravdu docela závidím těm, kdo mají možnost jich užívat."

„Myslím, má drahá," řekla hraběnka, „že máš na mysli zábavy, které se v Paříži nabízejí mužům, ale ty pro nás ženy nejsou. Kromě toho, že tam ovšem máme Fredericka Wortha a další vynikající krejčovské salony."

„Máš hodně toalet od Wortha?" zeptala se Marcia. „Mohla bych se na ně podívat, prosím tě? Slyšela jsem, že je to to nejoriginálnější, co žena může nosit."

Byla přesvědčena, že se jí velmi obratně podařilo změnit téma.

Za okamžik zaklepala na dveře hospodyně

a vešla s děvčetem, které se o Marcii mělo starat.

„Nevzala jsem si s sebou komornou," vysvětlila Marcia hraběnce, „z jednoduchého důvodu - myslela jsem, že by byla hluboce nešťastná z toho, že neumí promluvit jediné slovo francouzsky. Papá si komorníka přivezl, ten mluví francouzsky dobře, jen má dokonalý východolondýnský přízvuk."

Hraběnka se tomu upřímně zasmála.

Marcia mluvila s hospodyní i se služkou svou dokonalou pařížskou francouzštinou. To byla jediná věc v její podivné výchově, kterou jinak obstarával otec, na níž její matka trvala.

„Mám pocit, že je naprosto nesprávné, jak jsme tu v Anglii izolovaní," říkávala matka, „a neradi se učíme cizí jazyky! Jsem ráda, že jsem se naučila francouzsky ještě v dětství, a Marcia musí udělat totéž."

Dodávala: „Bylo by také moudré, kdyby se mohla naučit ještě italsky a španělsky, v těch zemích se jí určitě bude líbit, až je navštíví."

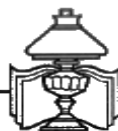
Protože se Marcii v její chlapecké výchově dostalo výuky v latině a řečtině, učila se všem ostatním jazykům snadno. Byla hrdá na to, že umí číst všechny knihy v knihovně, které její předkové nasbírali na cestách po světě.

Když si Marcia odložila plášť a klobouk, hraběnka jí ukázala její budoár. Vcházelo se do něj z ložnice, a krásné nástrovní malby, jimiž byl vyzdoben, byly zasvěceny opět Venuš.

Marcia si uvědomila, že všechno kolem ni slouží jedinému účelu - aby vytvářelo atmosféru lásky. Pomyslela si, že je to docela škoda, že komtesin důmyslně sestavený plán je předem určen k neúspěchu. Kulisy sice byly v pořádku, ale dvě hlavní postavy - hrdina a hrdinka - v nich odmítaly hrát.

Hraběnka pak ještě ukázala Marcii některé z reprezentačních místností a nakonec ji odvedla do vévodova apartmá, což bylo nejvýznamnější místo v celém zámku. Zaujímal celou křídlo budovy, jehož okna vedla na východ, na západ i na jih. Vévoda měl odtud z ptačí perspektivy nádherný výhled na celý kraj, zvláště pak na své milované vinice.

Středem protékala stříbrná řeka, vzadu na obzoru se pak tyčily strmé skalní útesy, bez

nichž by obraz nebyl úplný: Hluboké strže působily velkolepě, ale zároveň budily hrůzu.

Marcia chápala vévodovy pocity. Jeho pýchu, uspokojení, že je vlastníkem něčeho tak fantastického. I ji divoká krása kraje tak uchvátila, že nebyla mocná nalézt slova, jimiž by popsala to, co viděla.

Stála mlčky u okna a myslela na to, že na tohle panoráma nikdy v životě nezapomene.

Vévodovy pokoje byly téměř tak skvělé jako celé jeho panství. Ohromná postel s baldachýnem až ke stropu působila díky sametovým šarlatovým závěsům jako papežský stolec. V horní části byly vyšity erby rodiny Rouxů.

Nízké sloupky v nohách postele byly tvořeny postavami dvou klečících andělů vynikající řezbářské práce.

Není divu, že si připadá tak důležitý, pomyslela si Marcia.

Neunikl jí tón téměř posvátné bázně v komtesině hlase, když líčila, jak ty vzácné předměty byly shromažďovány po celá staletí. Znělo to, jako by byly téměř posvěceny tím, že je vlastní vévoda de Roux.

Když vyšli z vévodových pokojů na chodbu, povšimla si Marcia, že proti nim kráčí jakýsi mladý muž. Byl docela pohledný, a když přišel blíž, zvolala hraběnka:

„Sardosi, kdepak jsi byl, žes nepřišel na čaj?“

„Byl jsem se projet,“ odvětil krátce. „Sám, protože jsem chtěl přemýšlet.“

„Propásl jsi příjezd hraběte z Grateswoodu,“ řekla hraběnka. „Takže dovol, abych ti představila jeho dceru.“

Otočila se k Marcii.

„To je synovec našeho hostitele, Sardos de Thiviers.“

Marcia mu podala ruku a Sardos ji vzal do svých.

V toni okamžiku se jí zmocnilo skálopevné přesvědčení, že na tomhle mladíkovi je něco v nepořádku. Rychle však ten pocit potlačila a řekla si, že se asi plete.

„Moji přátelé, kteří měli tu čest vidět vás v Londýně, vyprávěli, jak jste krásná,“ řekl Sardos svým nejlíbeznějším tónem, „ale teď vidím, že na vašem popise všechny jejich vyjadřovací schopnosti ztroskotaly.“

Vzletně pronesená slova Marcii neohromila. Nemohla se zbavit dojmu, že za jeho projevem se skrývá cosi nepřátelského. Výraz jeho očí byl v příkrém rozporu s úsměvem, který měl na rtech.

„Děkuji,“ odpověděla. „Vždycky mě ale varovali před tím, abych věřila komplimentům Francouzů, kteří je vyslovují příliš snadno a příliš rychle.“

Sardose na okamžik její odpověď zaskočila, ale hned hbitě opáčil:

„A já zas slyšel, že Angličanky nevědí, jak poklonu přijmout. Ale vy jste jich jistě vyslechla tolik, že už vás jenom nudí.“

Hraběnka pobaveně naslouchala té malé slovní potyčce.

Pak ji napadlo, že poslední, co by si teď přála, by bylo, aby do jejího plánu s vévodou a Marcii zasáhl Sardos.

„Nevím, co děláš tady na chodbě, Sardosi,“ řekla téměř ostře. „Já teď jdu Marcii doprovodit do jejího budoáru.“

„Hledal jsem tě,“ odpověděl Sardos. „Rád bych si s tebou promluvil, nejsi-li příliš zaprázdňená.“

Hraběnka na něj vrhla zkoumavý pohled. „Později,“ řekla. „V domě je příliš mnoho lidí, takže snad chápeš, že nemám času na zbytek.“

„Přesto bych s tebou rád mluvil,“ naléhal Sardos.

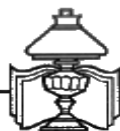
„No, ještě uvidíme,“ odpověděla lehkým tónem.

Uchopila Marcii za paži a vedla ji ke dveřím jejího budoáru. Byla si dobře vědoma toho, že Sardos za ní vysílá zkoumavé pohledy.

Když pak otevřela dveře, bylo jí jasné, že si domyslel, proč Marcii ubytovali právě v těchto pokojích. Prudce zabouchla. Je to směla, že se právě teď objevil na zámku, pomyslela si. Nechtěla, aby vévodu cokoli rušilo a odvádělo ho od toho, aby se spřátelil - a třeba i daleko víc než to - s dcerou hraběte z Grateswoodu.

„Co to je za mladíka?“ zeptala se Marcia, když se ocitly v budoáru za bezpečně zavřenými dveřmi.

„Je to otravný tvor,“ řekla hraběnka ostře. „Vévodův synovec - pořád vězí po krk v dluzích.“

Marcia se zatvářila překvapeně a hraběnka dodala na vysvětlenou: „Ten se právě věnuje těm ‚radovánkám‘ v Paříži, o kterých jsi před chvílí mluvila, bohužel jsou velice nákladné. Zanedbává matku i panství – má je v Normandii.“

Povzddechla si a pak pokračovala: „Jeho strýc byl k němu velmi štědrý, jenže ten hoch neví, co je vděčnost, a podezírám ho, že je tu z jediného důvodu - aby zas z vévody vytáhl další peníze na zaplacení dluhů.“

No vida - jako bych to tušila, pomyslela si Marcia.

Vysvětlovalo to podivné pocity, které se jí zmocnily, když se představovala Sardosovi de Thiviers.

„Teď si určitě budeš chtít před večeří trochu odpočinout,“ řekla hraběnka. „Já osobně se vždycky po cestě cítím nejen vyčerpaná, ale především špinavá, pokud se nemůžu vykoupat.“

Přešla z budoáru do ložnice, kde služka již skoro končila s vybalováním.

„Mademoiselle se bude chtít před večeří vykoupat,“ řekla jí. „Do té doby bude odpočívat.“ Pak se obrátila k Marcii: „Dnes večer musíš vypadat co nejrozkošněji, drahá, a to taky jistě budeš, a zítra pro tebe uspořádáme večírek, na který pozveme všechny zajímavé lidi ze sousedství, aby se s tebou seznámili“

„Díky,“ řekla Marcia. „Ale nejraději ze všeho bych chtěla vidět vévodovy koně.“

„Budeš mít možnost,“ slíbila hraběnka, „ale těžko je můžeme pozvat do hodovní síně na večeři!“

Rozhlédla se po pokoji, jako by se ještě chtěla ujistit, že je všechno v naprostém pořádku. Marcie se v té chvíli zmocnil pocit, že každý předmět, ba každý kout hovoří o kráse a lásce.

Svlékla se a ulehla do velké postele. Řekla si, že musí udatně bojovat proti nepřátelům, kteří byli spíš jemní a hladcí než drsní a mocní.

Začínám si skoro myslet, řekla si, že jediný můj spojenec bude sám vévoda.

Dole vévoda s hrabětem zatím hovořili výhradně o svých koních, což oba dva uspokojovalo. Vévoda vylíčil hraběti, s jakými novými myšlenkami se setkal v Uhrách. Hrabě

mu na oplátku vyprávěl o velmi úspěšných experimentech, které prováděl ve svých stájích v Newmarketu. Nakonec si velice, neochotně uvědomili, že čas již značně pokročil a že je třeba jít se převléknout a přichystat se na večeři.

„Jsem velmi rád, že jste přijel,“ řekl vévoda srdečně, když se zvedli.

„Už dlouho jsem se těšil na to, že vás navštívím,“ odpověděl hrabě. „Ale stále tu byly nějaké důvody, proč jsem za vámi do Francie nemohl přijet.“

„Ale teď jste tu,“ uzavřel vévoda, „a určité toho oba řádně využijeme.“

Vyšli společně po schodech.

Nahoře čekal komorník, aby doprovodil hraběte do jeho ložnice. Byla to další z reprezentačních místností, která na rozdíl od Marciiny nesla všechny známky pánského pokoje. Byla však vybavena veškerým pohodlím a anglický komorník už připravoval hraběti koupel. Sluhové přinášeli velká mosazná vědra se studenou a horkou vodou a plnili vanu.

Vévoda se rozloučil s hrabětem a odebral se do svého apartmá. Když procházel chodbou, zahlédl komornou, jak vychází z jednoho z pokojů, které patřily jeho matce.

Vévoda si náhle uvědomil, že tam zřejmě bude spát onen nezvaný host, dcera hraběte z Grateswoodu. V tom okamžiku se ho opět zmocnil hněv - uvědomil si, že hraběnka tam lady Marcii ubytovala schválně - byl to totiž pokoj, který by obývala, až by se stala vévodovou ženou.

Zašel do svého apartmá a prudce za sebou zabouchl dveře. Je to k nesnesení, ani chvíli mu nedají pokoj! A teta, kterou má velmi rád, také nemá právo intrikovat tak nehorázným způsobem, chce-li ho vmanévrovat do manželství.

„Proč mi nedají pokoj?“ zeptal se řečnický a přistoupil k oknu, aby se podíval ven.

Ten pohled ho nikdy nepřestal vzrušovat. Shlížel do údolí plného vinic a pomyslel si, že žádná žena ho nemůže potěšit tak jako dobrá úroda.

Pohled na žádnou ženu nemůže soupeřit s pohledem na stříbrnou stuhu řeky, která se vinula mezi stromy; byla to prostě krajina jako z pohádky.

Je to moje, moje, pomyslel si. S nikým se o to nebudu dělit.

Do pokoje vstoupil komorník, aby mu pomohl s převlékáním. Vévoda nepromluvil a komorník, který už znal pánovy nálady, si uvědomil, že ho něco muselo rozčilit. Řekl si, že to zřejmě byl monsieur Sardos, ten způsobil nějakou nepříjemnost vždycky, kdykoli se objevil.

Je to protivný mladík, pomyslel si komorník. Nedůvěřoval bych mu, ani co se za nehet vejde.

Byl však příliš diskrétní, než aby vyjádřil své pocity nahlas. Mlčky pomohl vévodovi, který se vykoupal, do večerního oděvu.

Jestli vévoda vypadal ve svém denním oblečení impozantně, ve večerním byl přímo oslnivý zjev. Bylo by zcela nemožné ho přehlédnout mezi tisíci jinými muži.

A totéž by si pozorovatel musel pomyslet i o Marcii.

Vyšla ze své ložnice v jedné z těch skvělých toalet, které si pořídila v Londýně na začátku sezony.

Nedopustila se té chyby, kterou dívky tak často dělávají, když na sebe věší příliš složité a nápadné modely. I když její příbuzné přímo dychtily po tom, aby jí mohly poradit, vždycky si vybrala to, co se líbilo jí samotné. Vždy se to vyznačovalo až geniální jednoduchostí, která tvořila dokonalý rámec k její kráse.

Marcia o tom takto neuvažovala. Ale ti, kdo pro ni navrhovali oblečení, věděli, že má výborný vkus, který se nepodřizuje jen tak slepě diktátu módy.

Takže vždycky vytvořili něco vsutku originálního. Něco, v čem působila dojmem postavy z obrazu známého malíře nebo z básně talentovaného básníka.

Dnes Marcia myslela především na zámek, a nikoli na vévodu, takže si oblékla toaletu v něžném odstínu modré. Ladila k těm modrým tónům, které používali na svých obrazech Boucher a také Fragonard. Doplnila ji jen jednoduchou šňůrou perel, kterou zdědila po matce, jinak neměla žádné šperky.

Když sestupovala po schodech dolů, vlasy jí zářily v paprscích zapadajícího slunce. Jako by se to snášela mladá bohyně z výšin do údolí smrtelníků.

Když vstoupila do zlatého salonku, obrátily se k ní všechny zraky. Byla si vědoma, že všechny ty pohledy jsou obdivné - kromě jediného.

Vévoda tu stál ve své obvyklé nedbalé póze opřen zády o krb.

Marcie se nadechla a vykročila k vévodovi, neboť se jí zdálo, že oba jsou připraveni zahájit souboj neviditelnými meči; oba byli ve střehu.

Ale dřív než došla až k němu, vévoda se náhle otočil. Patrně na něj někdo promluvil. Marcia zjistila, že hledí do tváře nikoli jemu, ale Sardosovi.

„Zase se setkáváme, lady Marcie," řekl. „Smím vám povědět, že všechny obrazy na tomhle zámku blednou před vaší krásou?"

Opět jí lichořil. Marcie se však zmocnil pocit, že ho v okamžiku, kdy chtěla přistoupit k vévodovi, cosi napadlo a že ho to značně zneklidnilo.

Nevěděla, jak na to přišla, ale ta myšlenka se v ní pevně usadila.

Pak se k ní připojil otec; zavěsila se do něj.

„Měl ses jistě výborně, papá, celou dobu ses bavil o koních, ale chyběl jsi mi."

„A ty mně, má nejdražší," řekl hrabě. „Zítra se půjdeme na koně podívat spolu a také uvidíme, jestli na nich najdeme něco, co by stálo za kritiku, protože určitě nejsou tak skvělí jako naše."

Oba se vesele zasmáli.

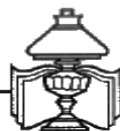
Marcia si však byla vědoma, že otec marně hledá pohledem vévodu, jako by mu chtěl dát najevo, že by se k nim měl připojit.

On však, jak předpokládala, byl opět zabrán do hovoru s krásnou markýzou.

Ta si zřejmě vytkla za cíl, že předstihne nádhrou své toalety všechny ženy v místnosti. Měla na sobě jasně růžovou róbu, která zdůrazňovala bělost její pleti a havraní čern vlasy. Jak tak stála vedle vévody, pomyslela si Marcia, že jsou úžasně krásný pár.

Ráda by věděla, proč si vévoda nevezme takovou krasavici, jako je markýza, když už se má oženit. Ta otázka v ní vzbudila zvědavost, a tak když usedli k prostřené tabuli, první, co ji zajímalo, bylo, zda není markýza vdaná.

Zeptala se na to Sardose, protože s údivem zjistila, že sedí vedle ní. Je to asi správné,

usoudila, že markýza sedí hned po vévodově pravici. Ale jakožto cizinka a také díky svému titulu, pomyslela si, by po jeho levici měla sedět ona.

Bylo jí jasné, že jí to udělal naschvál. Posadil ji mezi Sardose a dalšího mladého svobodného muže.

Zřejmě doufá, usmála se v duchu, že mě uchvátí někdo jiný, předtím než ho dostrkají k tomu, aby mne požádal o ruku.

Opět se nemohla ubránit pocitu, jak je to zábavné, že ona a vévoda jsou spojenci v tom zběsilém zápolení proti všem ostatním.

„Jistěže je provdaná," odpověděl Sardos na Marciinu otázku. „Markýz je ale momentálně v Římě za nějakým velevýznačným posláním ve službách vlády."

Marcia si uvědomila, že tím je sprovozen ze světa její nápad, že by oženila vévodu s markýzou.

Přestože se markýza chovala velice diskrétně, svým očím zřejmě nedokázala poručit. Dívala se na vévodu pohledem, z něhož by i úplně tupý pozorovatel musel vyčíst, jaký má k vévodovi vztah. To vévoda se ovládal daleko líp.

Marcia si pomyslela, že je těžko usoudit, jak hluboký je vlastně jeho cit k ženě po pravici. Ale patrně budou milenci.

Přestože Marcia měla za sebou už dvě společenské sezony, byla velmi nevinná. Na rozdíl od svých vrstevnic nikdy nehovořila o lásce a o klepy se nezajímala.

Pro ni to byla ztráta času, lámat si hlavu nad nějakým vztahem mezi mužem a ženou, pokud se jejich jména neocitla ve společenské rubrice v Gazette. Stejně tak neposlouchala, co si kolem děvčata špitají. Ani nevnímala občasné úpění dívky, když muže, do kterého se zahleděla, jí odlákala nějaká zkušená vdaná dáma.

Právě přemýšlela o vévodovi, když se jí Sardos neomaleně zeptal: „Proč jste přijela? Někdo mi říkal, že vás nečekali!"

„Bohužel, jsem tak trochu nezvaný host," odpověděla Marcia. „Vévoda pozval otce, aby se přijel podívat na jeho koně, a protože otec trval na tom, abych jela s ním, rozhodla jsem se na poslední chvíli."

Všimla si, že se Sardos během její řeči zamračil.

„Vy jste mého strýce předtím neviděla?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Ne, neviděla, ale slyšela jsem o něm, i o jeho koních."

„Snad tedy víte," pokračoval Sardos, „jak na něj všichni příbuzní naléhají, aby se znovu oženil. Nepředstavujete si v roli nevěsty sebe?"

Řekl to tak hrubě, že se na něj Marcia udiveně zadívala. Pak tiše odvětila: „Mohu vás ujistit, že nemám v úmyslu vzít si vévodu, ani, když už jsme u toho, nikoho jiného."

Výraz v Sardosových očích se změnil, jako by se zklidnil a rozjasnil. Ale bylo jí jasné, že podezírat ji nepřestal; zkoumavým pohledem si měřil vévodu a pak zase ji.

„Mám pocit," řekl po chvíli, „že je za tím vším hraběnka."

„Za čím vším?" zeptala se Marcia nedbale. „Jestli chcete dělat drama z toho, že jsem se tu objevila, můžu vám říci jen to, že mám v úmyslu vrátit se do Anglie hned, jakmile můj otec bude volný, stejně jako jsem teď já."

„Vy byste ovšem," řekl Sardos, jako by si to ujasňoval, „byla velice vhodnou nevěstou pro strýce Armonda."

„Slyšela jsem, i když se to třeba nezakládá na pravdě," odpověděla Marcia, „že se ale vévoda ženit nehodlá."

„Aspoň to hlásá," odpověděl Sardos. „Jenže příbuzenstvo na něj činí pořádný nátlak, volají po dědici, a to by ovšem znamenalo mňh peněz pro příbuzné, jako jsem já."

Marcia si vzpomněla, co jí o něm hraběnka řekla, a tak odvětila trochu potouchle: „U tohoto stolu ovšem nikdo nevypadá, že by strádal chudobou."

„Zdání bývá klamné," odsekl Sardos. „Jestli chcete znát pravdu, tak mně například hrozí vězení kvůli dluhům, které nejsem schopen splatit."

„Nevěřím, že by vévoda něco takového dopustil," usmála se Marcia.

„To taky doufám," řekl Sardos. „Ale je lakomý a zvlášť ke mně se projevuje jako škudlil."

Téměř ta slova vyplívl.

Marcia uvažovala, co na to říct, když si muž po její druhé straně postěžoval: „Zanedbáváte mě, lady Marcie."

Otočila se k němu s úsměvem. „Pak to mu-

sím okamžitě napravit. Řeknete mi, co vás konkrétně zajímá?"

„Hned dvě věci," odpověděl. „Za prvé výtečná vína, která plodí vinice mého hostitele. A pak jeho koně, kvůli nim jste prý přijela s otcem z Anglie."

„Máte úplně pravdu," připustila Marcia. „Už se těším, víc než to umím popsat, až je zítra uvidím."

Bylo tak zajímavé dát se do řeči o koních. Marcia na chvíli úplně na Sardose zapoměla.

Večeře se už chýlila ke konci, když jí tiše řekl:

„Jestli jste myslela vážně, co jste mi řekla, a nechcete tu zkysnout do konce života, dejte si pozor. Všichni příbuzní jsou skálopevně rozhodnutí připoutat vás k mému strýci."

„Myslím, že mluvíte nesmysly," odpověděla ostře Marcia.

Zároveň však se při tónu Sardosova hlasu otřásla.

Pomyslela si, stejně jako v prvním okamžiku, kdy ho spatřila, že je v něm nejen něco nepříjemného, ale přímo zlovolného. Byla ráda, když všichni opustili jídelnu.

Jak bylo ve Francii zvykem, na rozdíl od zvyklostí v Anglii, zvedli se i muži; všichni přešli do salonu, kde bylo několik karetních stolků pro ty, kdo by si chtěli zahrát u klavíru seděl známý klavírista a tiše hrál příjemnou hudbu, která tvořila zvukovou kulisu ke konverzaci.

Nic nemůže být příjemnějšího, pomyslela si Marcia. Když však upozorovala, jak se hraběnka rozhlíží, zmocnil se jí neodvratitelný pocit - všechno má sloužit jednomu jedinému účelu.

Spojit ji s vévodou jako manželku a manželku.

Kapitola IV

Poté co hraběnka rozsadila hosty ke stolkům, uvědomila si, že hrabě sedí sám na druhém konci salonu.

Pospíšila si za ním a řekla mu:

„Nezvedejte se. Myslela jsem, že nechcete hrát karty."

„Radši bych si s vámi promluvil," odpověděl hrabě.

„Také jsem v to doufala," souhlasila hraběnka.

Posadili se na pohovku a hraběnka řekla tiše:

„Jsem z duše ráda, že jste přijeli! Měla jsem takovou hroznou starost a nevěděla jsem, na koho se obrátit. Pak jsem si vzpomněla na vás."

„To mi lichotí," pousmál se hrabě. „Ale nerad vidím, že jste ustaraná nebo rozčilená. Vždycky jste mi připadala klidná, vyrovnaná."

„To se snažím být," vzdychla hraběnka, „ale všechno je to těžké a já mám opravdu velkou, velkou starost o Armondu."

„Protože se nechce ženit?" zeptal se hrabě.

„To je jen začátek," řekla hraběnka, „a proto jsem vás požádala, abyste s sebou vzal svou skvělou dceru."

Hrabě se užuž začal svěřovat, že s Marcii je to také těžké, pokud jde o vdavky. Ale pomyslel si, že by to byla chyba. Nejdříve si vyslechně, co má hraběnka na srdci.

Vypadala tak znepokojeně, že si byl téměř jistý, že za tím bude ještě něco horšího než to, co měl na mysli.

Hraběnce bylo hodně přes čtyřicet, ale stále byla krasavice. Vdávala se mladinká a její muž byl o hodně starší než ona. Hrabě často mýslíval na to, zda ten věkový rozdíl není příčinou nešťastného manželství. Když hraběnka ovdověla, doufal, že se znovu provdá. Ale z dopisů, které mu psala, pochopil, že se rozhodla obětovat synovci, vévodovi de Roux.

Protože hrabě přijel bez ženy, věnovala se mu jako hostitelka. Ted', když viděl v jejích očích strach, povzbudivě jí pohladil ruce.

„Vždyť víte," začal, „že vám pomůžu, jak jen budu moci, a protože jsme starí přátelé, dovolte, abych vás oslovoval Yvonne jako má nebožka žena."

„Samozřejmě, budu ráda, a díky, Lioneli, že mi chceš být oporou."

„To bych rád," usmál se hrabě, „ale ještě jsi mi neřekla, co se vlastně děje."

Hraběnka vrhla pohled po mužích, kteří

hráli karty, jako by se chtěla ujistit, že je nemohou slyšet. Pak řekla:

„Možná tušíš, že celou tu nepříjemnost způsobil Sardos.“

„To mě nepřekvapuje,“ odtušil hrabě. „Je to velice protivný mladík, odjakživa!“

„Kdyby jen protivný!“ zvolala hraběnka. „Rozhazuje peníze tak, že nejen Armond, ale i všichni ostatní příbuzní už jsou z toho zničení, protože, věř nebo nevěř, jestli takhle bude pokračovat, přivede celé panství na mizinu.“

Hrabě se na ni udiveně zahleděl.

„To snad ani není možné,“ poznamenal, „vždyť vévoda de Roux je jeden z nejbohatších lidí v celé Francii!“

„Má ohromné panství a krásný zámek s mnoha uměleckými poklady, jak víš,“ odpověděla hraběnka. „Ale pokud jde o peníze - rozděluje je spravedlivě a štědře mezi všechny příbuzné.“

S povzdechem pokračovala: „Sardos z něj ale vytáhl daleko víc, než činí jeho podíl i s podílem jeho matky dohromady.“

„To je neslýchané!“ vykřikl hrabě. „Doufám, že mu tvůj synovec řádně vyčinil!“

„Když tu byl naposled,“ pokračovala hraběnka, „Armond mu pohrozil, že přijde-li znovu s prosíkem, že mu nic nedá. Ať Sardos radši hladoví, než aby připravil ostatní členy rodiny o to, na co mají právo.“

„A teď mi asi řekneš, že je znovu zadlužený,“ řekl hrabě zvolna.

„Je to mnohem horší,“ vypravila ze sebe hraběnka.

„Jak - mnohem horší?“ otázal se hrabě.

„Mám v Paříži přátele,“ vysvětlovala potichu hraběnka, „kteří mi pravidelně posílají zprávy o tom, co Sardos dělá.“

Pohlédla na hraběte poněkud omluvně a dodala: „Já ho nešpehuju jen tak pronic zanic, ale protože chci Armonda uchránit dalších nepříjemností.“

„To chápu - jistěže to chápu!“ zamumlal hrabě.

„Před několika týdny,“ líčila hraběnka, „mi řekli, že je Sardos v hrozné situaci. Dluží tisíce a tisíce franků a jeho věřitelé už na něj začínají naléhat.“

Hrabě si pomyslel, že to se dalo čekat. Slyšel o Sardosových dobrodružstvích se žena-

mi, které dovedou připravit muže o celé jmění ve dvou nebo třech dnech a nocích.

„To byla špatná zpráva,“ pokračovala hraběnka, „ale přišla ještě horší...“

„V jakém smyslu?“ zeptal se hrabě.

„Bylo mi důvěrně sděleno, že Sardos ujišťoval věřitele, že jeho strýc nebude dlouho naživu. V případě jeho smrti, pokud nezanechá přímého dědice, peníze i nemovitosti přejdou na jeho matku.“

Hrabě se s úžasem zadíval na hraběnku. „Je to pravda?“ zeptal se nevěřicně.

„Je to něco, nač jsem nepomyslela,“ přiznala hraběnka, „ve skutečnosti jsem si vlastně byla jistá, že Armond se dříve či později znovu ožení, takže jsem si nikdy nekladla otázku, jak by to bylo, kdyby zemřel. Koneckonců mu ještě není třicet.“

„Já vím,“ řekl hrabě. „Ale nějaký předpokládaný dědic by tu měl být, kdyby vévoda nezanechal syna.“

„Titul vlastně končí s Armondem,“ odpověděla hraběnka, „proto všichni máme takovou starost.“

Na okamžik se odmlčela a pak pokračovala: „Můj bratr, Armondův otec, toužil po tom, mít velkou rodinu. Oženil se, jak to bylo obvyklé, velmi mladý a vzal si půvabnou dívku, kterou jsme měli všichni rádi.“

Hrabě přikývl a hraběnka pokračovala: „Měli spolu dceru a pak se od lékaře dozvěděla, že už nebude moci porodit další dítě.“

„O tom jsem neměl ani zdání,“ vykřikl hrabě. „Vlastně jsem si vždycky myslel, že je vévoda syn z prvního manželství!“

Hraběnka zavrtěla hlavou.

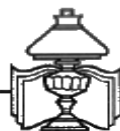
„Ne, Eleonora náhle zemřela čtyři roky poté, co se vzali.“

Hrabě pozorně naslouchal dalšímu vyprávění.

„K naší radosti se bratr oženil znovu. To první manželství bylo šťastné. Ale my všichni jsme zbožňovali druhou ženu, Dorothée, byla to ta nejsladší a nejmilejší osoba. A tak milá, jako bývala tvá žena.“

„A co se stalo?“ zeptal se hrabě.

Hraběnka znovu vzdychla: „Narodil se jí Armond - rok po svatbě; dovedeš si představit, jak byl bratr nadšený. Armond byl nejen přímý dědic, ale vůbec nejzbožňovanější dítě, jaké si jen umíš představit. Od okamžiku, kdy

se narodil, byl pro své rodiče vším. Přirozeně že Dorothee chtěla další děti, aby měl Armond společníky."

„A to nebylo možné?"

„Byla to krutá rána a je těžké pochopit, proč tehdy Bůh nebyl milostivější," odpověděla hraběnka. „Ale rok po narození Armonda, Dorothee spadla z koně a kůň ji ještě pošlapal."

Hraběti unikl účastný výkřik, ale nevmísil se hraběnce do řeči.

„Můj bratr tenkrát sehnal všechny možné specialisty, co jich v celé zemi bylo, ale nedalo se nic dělat. Dlouhou dobu trpěla šílenými bolestmi, pak to pominulo a člověk, který by o tom nevěděl, by sotva poznal, že je něco v nepořádku. Skutečně politováníhodné ovšem na tom bylo, že už nemohla mít další dítě."

„To je nejsmutnější historie, jakou jsem kdy slyšel," zvolal hrabě, „vůbec jsem nevěděl, že se to sběhlo takhle."

„Nikdy se o tom v rodině nemluvalo, bratra to hrozně trápilo. A protože byl Armond tak rozkošný a tak obratný ve všem, do čeho se pustil, nikdy nám nechyběli sourozenci, které by mohl mít."

„Tomu rozumím."

Hrabě pomyslel na vévodovu atletickou zdatnost a na to, jak výborně si vedl s koňmi.

„Vlastně všechno vypadalo tak dokonale," řekla hraběnka, „než došlo k té katastrofě s vévodovým sňatkem - a to byla bohužel bratrova vina."

„Proč to říkáš?" zeptal se hrabě.

„Tak na Armonda spěchal, aby měl dědice, že ho donutil oženit se, když na to byl opravdu ještě moc mladý. Když mu už vybral ženu, uvědomili jsme si později, že si o té dívce nesehnal dost informací."

Hraběnka utrápeně vzdychla; byl to přehluboký vzdech, který vyjadřoval všechny její obavy.

„Jak jsme mohli vědět - jak jsme to jen mohli tušit - že je ta dívka šílená? Ovšemže o tom její rodiče, markýz a markýza, dobře věděli, ale tolik toužili po tom, aby se stala vévodkyní de Roux!"

„To bylo od nich hanebné a doufám, že si vytrpěli svoje, když vyšla pravda najevo," poznamenal hrabě.

„Vytrpěli," přisvědčila hraběnka, „ale nejvíc na to doplatil Armond - ten dočista na manželství zanevřel a rozhodl se, že tu hrůzu už podruhé nepodstoupí."

„Přirozená reakce," zamumlal hrabě soucitně.

„Ale teď je tu problém se Sardosem."

„Snad si opravdu nemyslíš, že by byl schopen zavraždit strýce, aby dostal peníze, které tak nutně potřebuje?" zeptal se hrabě.

„Radši na to ani nemyslím," přiznala se hraběnka. „Ale protože to vždycky byl takový nepříjemný člověk, ne-li přímo zlý, mám dojem, že by se nezastavil před ničím, jen aby mohl získat další a další peníze. Už tak utratil celé jmění."

„Co si o tom všem myslí jeho matka?" zeptal se hrabě.

„Je už dlouho nemocná," odpověděla hraběnka, „a vůbec neopouští dům v Normandii - lékaři jí zakázali cestovat."

Hořce zavzlykala a pak pokračovala:

„Víme jen to, že všechny peníze, které dostává od Armonda, z ní Sardos pokaždé zase vytáhne. Jezdí domů jen tehdy, když je tu naděje, že matce bude moct sebrat nějaké peníze, které jí Armond poslal."

„To je ale naprosto hanebné!" zvolal hrabě. „S tím mladíkem se musí něco udělat!"

„V tom s tebou souhlasím," řekla hraběnka. „Potíž je v tom - co můžeme udělat? Kdyby se s Armondem cokoli stalo, majetek i panství zdědí jeho nevlastní sestra."

Hrabě překvapeně vykřikl a hraběnka vysvětlovala:

„Bratr sepsal poslední vůli brzy poté, co se narodil Armond. V ní stojí, aby veškerý majetek, jak je ve Francii zvykem, přešel na budoucího dědice vévodského titulu. Nicméně kdyby nebyl dědic, pak by peníze měly být rozděleny mezi jeho dceru z prvního manželství a děti, což by v tomto případě byly všechny dcery, které by Armond zplodil."

Hrabě se nad tím zamyslel. Po chvíli řekl: „Chápu. To znamená, že za současných okolností, zemře-li vévoda svobodný a bezdětný, pak všechno zdědí jeho nevlastní sestra."

„Všechno!" potvrdila hraběnka. „A právě to Sardos říká svým věřitelům!"

Hrabě ji znovu pohládl ruce. „Dovedu si představit, jak tě to děsí," řekl, „ale nemůžu

uvěřit, že by v tomhle věku Sardos riskoval gilotinu. Kdyby zavraždil svého strýce, nic jiného by ho přece nečekalo."

„Ale jen kdyby se na to přišlo," řekla hraběnka tiše.

„Je třeba rozhazovačný a také, jak jsi mi to popsala, krutý k matce. Ale nemůžu věřit tomu, že by zašel tak daleko, aby riskoval, že bude obviněn z vraždy!" namítl hrabě.

Viděl, že se hraběnka otřásla, a pokračoval: „A kdyby vévoda zemřel za okolností, které by mohly budit sebemenší podezření, to podezření by okamžitě padlo na každého, kdo by mohl mít z jeho smrti prospěch!"

„Děkuji ti zata slova," odpověděla hraběnka. „Přesto mám ale strach, hrozný strach. Já Sardose nikdy nemohla vystát. Vždycky mě děsilo, jak zachází s vlastní matkou."

Pohlédla na hraběte a pak dodala: „Je mi úplně jasné, že se zcela jistě zapřísáhne při všem, co je mu svaté, že se už nikdy nezadluží. Ale vůbec se nebude namáhat svůj slib dodržet."

„Souhlasím s tebou, že situace je na pováženou," odpověděl hrabě. „Jen přemýšlím o tom, co bych v tom mohl udělat já."

„Už jsi udělal přesně to, oč jsem tě požádala," usmála se hraběnka. „Přivezl jsi sem svou dcerku. Armond určitě zjistí, jak je rozkošná a jakby byl sňatek mezi našimi rodinami žádoucí!"

Hrabě poněkud zaváhal a pak řekl: „Můsím být k tobě upřímný, Yvonne, i když mám obavu, že tě to rozčílí, ale Marcia je pevně rozhodnutá neprovdát se za vévodu, ani za nikoho jiného!"

Hraběnka na něj užasle zažírala. „Ona se nechce vdávat?" zeptala se nevěřící.

„Marcia odmítla všechny svobodné muže v Londýně, kteří jí učinili nabídku, a mnohdy velmi lákavou," odpověděl vévoda, „včetně - těsně před naším odjezdem - vévody z Bucksteadu."

„A ty myslíš, že by ji Armond nemohl upoutat?"

„Já jen doufám, že své rozhodnutí změní," řekl hrabě rozvážně, „ale mně kategoricky oznámila, že ji nic nedonutí, aby si vzala vévodu de Roux, a že mi nedovolí, abych jí vybral manžela, i když si je vědoma toho, že podle anglického práva ji mohu donutit

k tomu, aby si vzala kteréhokoli muže, jehož budu chtít za zetě."

Hraběnka znepokojeně vykřikla:

„Ach, Lioneli, ale pak jsou mé plány zmařené! Modlila jsem se, aby se ti dva mladí lidé do sebe zamilovali, a kdyby se pak narodil dědic, Sardos by zavražděním Armonda nic nezískal!"

Hrabě přemýšlel, co by tak mohl říct, aby ji utěšil. Nakonec prohodil: „Věřím, Yvonne, že všechno to není tak zlé, jak se ti to jeví. Chtěla bys, abych promluvil se Sardosem a pokusil se ho přivést k rozumu?"

„To by nebylo nic platné," odpověděla hraběnka. „Bude souhlasit se vším, co po něm budeš chtít, zvlášť když mu dáš nějaké peníze. Jakmile za sebou zavřeš dveře, bude si počínat stejně jako předtím. Už ani nevím, kolikrát se tohle všechno opakovalo s Armondem."

„Je to asi těžké," řekl hrabě tiše. „Ale já stejně pořád nemůžu uvěřit, že by Sardos tak riskoval svůj krk."

„Kdyby přišel na to, jak to udělat, aniž ho vypátrají, udělal by to!" prohlásila hraběnka rozhodně.

Hovořila tak přesvědčeně, že to hraběte vylekalo.

Napadlo ho, jestli v tom není trochu hysterie, a tak řekl konejšivým tónem: „Mám pocit, že to opravdu tak zlé nebude, a doufám, že třeba Marcii a Armonda sblíží společný zájem o kóně. Víš dobře, jakou radost by mi udělalo, kdyby se naše dvě rodiny spojily."

„I já bych to přivítala s otevřenou náručí," souhlasila hraběnka. „Ty a Elizabeth jste byli vždycky dokonalý pár a vytvořili jste si šťastný domov. Nikdy nezapomenu na atmosféru klidu a samozřejmě i lásky, která u vás panovala."

Hrabě zápasil s dojetím.

„Díky, Yvonne," řekl. „Snad chápeš, jak jsem byl po smrti své ženy osamělý a byl jsem moc rád, že jsem měl Marcii a mohl ji vychovat zrovna tak skvěle, jak skvěle vypadá."

„Právě takovou ženu bych Armondovi přála," vzdychla hraběnka. „Ach, Lioneli, myslíš, že Bůh někdy vyslyší mé prosby?"

„Vím, že se k němu nikdo nemodlí vroucněji než ty," odpověděl hrabě, „a my jen

musíme doufat, má drahá, že se věci změní k lepšímu."

Marcia se zatím věnovala hře v karty se dvěma muži a jednou velmi půvabnou dámou. Docela však uvítala, když hraběnka oznámila, že hosté z Anglie mají za sebou dlouhou cestu a měli by jít brzy spát.

„Jsem docela unavená, papá," řekla Marcia hraběti.

„Já také, drahoušku," přikývl hrabě.

Vyšli společně do haly.

Když došli ke schodům, spatřili, že hned za nimi jdou vévoda s markýzou.

„Dobrou noc, pane," rozloučil se vévoda s hrabětem. „Zítřka pro vás uspořádám přehlídku svých koní, na které se tak těšíte."

„Opravdu, moc se těším," přisvědčil hrabě.

Další vévodova slova patřila nejen hraběti, ale celému hloučku, který se kolem nich shromáždil. „Kdokoli si bude chtít časně ráno zajezdit, je vítán. Pak se v jedenáct hodin sejedeme u stájí, kde chovám dostihové koně."

Ozvalo se potěšené mumlání.

Cestou do schodů se Marcia otce tiše zeptala:

„Znamená to, že si tu budeme moct zajezdit?"

„Jistěže! Můžeš tu jezdit, jak se ti zlíbí, ale musíš se přesvědčit, že dostaneš opravdu dobrého koně. Prohlédneme si vévodovy stáje a snad potom uspořádá nějaké dostihy na rovině, možná i dostihy s překážkami z živých plotů."

Marcia vzrušeně zvolala. „Moc ráda bych se zúčastnila, papá, snad mi to dovolíš!"

„Zlobil bych se, kdybys nechtěla," poškádlil ji hrabě.

Když došli ke dveřím její ložnice, Marcia vroucně políbila otce na dobrou noc. „Dobrou noc, papá. Jsem ráda, žeš mě vzal s sebou. Ten zámek je krásnější, než bych si kdy dovedla představit,"

Hrabě odešel do svého pokoje a Marcia za sebou zavřela dveře. Byla opravdu velmi unavená, a tak jen ulehla, okamžitě na té velké pohodlné posteli usnula hlubokým spánkem.

Když se probudila, škvírami v závěsech svítilo slunce. Posadila se na posteli a podívala se na hodiny. Uvědomila si, že se probudila

velmi brzy. Pohlédla oknem ven a otevřený výhled na krajinu ji opět uchvátil.

Zdálo se jí nemožné zůstat v posteli, i když řekla komorné, aby ji vzbudila v sedm hodin. Vévoda přece říkal, že se každý, kdo chce, může ráno projet na koni - neměla tedy důvod k otálení.

Rychle se oblékla, jak to často dělávala i doma.

Protože bylo teplo, vzala si jezdeckou sukni z tenké pikové látky, která byla právě velice módní. K ní bylo třeba vzít si kabátek, který by ji vhodně doplňoval. Klobouk si nebrala, doma také vždycky jezdila prostovlasá.

Bylo teprv něco před šestou, když sbíhala ze schodů. Služky s čepečky na vlasech už dole umývaly síň. Když ji uctivě zdravily, byly očividně překvapené, že vidí jednoho z hostů tak časně na nohou. Marcia si byla jistá, že takhle brzy ještě nikdo z ostatních hostů nevstal.

Už tušila, kterým směrem mohou být stáje. Když k nim dorazila, zjistila, že mladí podkoní právě začali uklízet stání. Také nosili koním seno a vodu.

Přesně jak očekávala - stáje byly úžasné. Skoro tak skvělé, pomyslela si, jako zámek sám.

Nemohla odolat, aby si neprohlédla všechna stání. Zdálo se jí, že v každém dalším je ještě nádhernější kůň než v předchozím.

Podkoní, který vypadal jako nadřízený těch ostatních, se jí zeptal, na kterém koni si přeje jezdit.

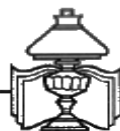
„Na tomhle!" odpověděla a ukázala na koně, kterého si vybrala.

„To je Aquilin, m'selle," odpověděl podkoní, „zrovna toho považuje Monsieur le Duc za jednoho za svých favoritů."

„Jistě by mu nevadilo, kdybych ho vzala na malou projížďku," prohlásila Marcia.

Podkoní byl příliš dobře vychovaný, než aby jí odporoval. Mlčky osedlal Aquilina a vyvedl jej ven, kde pomohl dívce do sedla. Když se Marcia usadila v sedle, pomyslela si, že otec si těžko vybere stejně výborného koně.

Snadno našla cestu na otevřené prostranství, kde vedla stezka dolů do údolí. Hnala Aquilina tak rychle, že se jí vlasy rozevlály

v jemných kadeřích kolem čela. Teprve když cítila, že kůň i ona jedou naplno, přitáhla Aquilinovi uzdu, aby zvolnil.

Na jedné straně údolí vystaly velké skalní útesy. Pod nimi se táhly vinice, mezi nimiž se vinula řeka.

„Je tu překrásně, překrásně!“ řekla si nahlas. „Je to to nejkrásnější místo, jaké jsem si mohla vysnít!“

Jela ještě kousek dál, než neochotně otočila koně zpět k zámku.

Otec už zřejmě sešel dolů na snídani, a jestli chce hned po snídani vyjet, bude zklamán, když tam Marcia nebude. Nechala Aquilina pokračovat volným krokem, když vtom si uvědomila, že z dálky se k ní blíží jezdec na koni. Když přijel blíž, nebyla ani příliš překvapená, když zjistila, že je to vévoda.

Ted' poprvé Marcia zauvažovala, jestli se nedopustila společenského prohřešku. Nebyla chyba, že si vyžádala koně, o kterém řekl podkoní, že je to jeden z vévodových favoritů? Ted' ale nemohla dělat nic jiného než pokračovat v jízdě jemu v ústřety.

Musela přiznat, že jede líp než kterýkoli muž, jakého kdy viděla na koni. Seděl na velkém vraném hřebci. Nešlo si nevšimnout, jak impozantně jeho postava na krásném koni působí.

Po jedné straně čněly skalní útesy, za ním byly stromy a v dálce bílé zdi zámku. Vévoda se rychle blížil, a když dojel až k Marcii, šňal klobouk.

„Dobré jitro, lady Marcie,“ řekl. „S překvapením jsem zjistil, že jste mi ukradla nejmilějšího koně!“

„Bála jsem se téhle výčitky,“ odpověděla Marcia. „Prosím, odpusťte mi, monsieur, ale prostě jsem nemohla Aquilinovi odolat. A i když se na mě budete zlobit, stálo to za to, protože jede skvěle!“

Tvrdý výraz ve vévodových očích na chvíli roztál, jako by ho její odpověď pobavila.

Pak se zeptal: „Jste si jistá, že ten kůň není pro vás příliš...“

„To mě urážíte, a ještě víc urážíte mého otce,“ odvětila Marcie. „Jezdím na koni skoro od kolébky a papá by se rozčilil, kdyby slyšel, že chováte koně, kteří mě vyhodí ze sedla!“

Vévoda se jakoby proti své vůli zasmál.

Pak řekl: „Vašeho otce samozřejmě nechci urazit, velice ho obdivuji, takže mohu jen říct, že opravdu jezdíte jako jeho dcera.“

„Díky,“ řekla Marcia. „Právě se vracím do zámku, myslela jsem totiž, že papá po snídani bude chtít jezdit a byl by rád, kdybych jela s ním.“

„Nemyslíte, že budete dost unavená po té dlouhé ranní vyjížďce?“ zeptal se vévoda.

Marcia mu užuž chtěla odseknout, ale včas si uvědomila, že si ji dobírá. „Tu otázku vám zodpovím až večer,“ řekla. „Už se těším, že si spolu dáme závod, monsieur, nebo spíš navrhuje steeple-chase?“

„Třeba zvládneme obojí,“ odpověděl vévoda.

„Slíbil jste to,“ zvolala Marcia, „a já se postarám, abyste slib dodržel!“

Koně zvolna kráčeli bok po boku.

Marcia si náhle uvědomila, že ted' je příležitost, kdy je nikdo nebude rušit a ona si může otevřeně s vévodou promluvit. Na chvilinku zaváhala, připadlo jí to trapné. Pak si však řekla, že čím dřív se věci dostanou do správných kolejí, tím líp.

„Nečekala jsem, že se s vámi dnes ráno setkám, monsieur,“ začala, „ale když k tomu došlo, mám aspoň příležitost vám něco říct, co je určeno jen vám.“

Vévoda zvedl tázavě obočí a pak odpověděl: „Poslouchám, lady Marcie.“

„Musím vám říct,“ pokračovala, „že vaše teta, hraběnka, vlastně požádala mého otce, aby mě s sebou přivezl k vám na zámek, a vy zřejmě víte proč.“

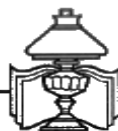
Aniž se na vévodu podívala, uvědomila si, že strnul. Pak se v jeho očích objevil hněvivý výraz a rty se stáhly do přísné linky.

Na okamžik zauvažoval, zda nemá lady Marcii doporučit, aby si hleděla svého. Pak si ale řekl, že by byla chyba být na ni hrubý a že bude lehčí předstírat, že nechápe.

„Obávám se, lady Marcie,“ řekl, „že nemám ani tušení, na co narážíte.“

„Pak budu upřímná, monsieur,“ odpověděla Marcia, „a sdělím vám, že teta se svěřila mému papá, že bych pro vás byla vhodná nevěsta.“

Vévoda se nadechl. Ted' to bylo řečeno na rovinu. S tím nepočítal, a tak náhle nevěděl, jak na to odpovědět.

„Chtěla bych vám říct jen to," pokračovala Marcia, než stačil jakkoli reagovat, „že já osobně se za vás provdat nehodlám - a taky to neudělám."

Kdyby na vévodu hodila bombu, nemohl by být překvapenější. Byl přece zvyklý slýchat prosby a zapřísahání, jen aby se oženil. Předpokládal tedy, že každá mladá žena ve Francii i v jiné zemi musí prahnout po tom, aby se stala jeho ženou.

Proč lady Marcia přicestovala na jeho zámek, to mu bylo od začátku jasné, ani mu to nikdo nemusel říkat. Také si pomyslel, jak to bude trapné, až s tím hrabě vyrukuje a on mu bude muset sdělit, že se nehodlá s jeho dcerou oženit.

Ale že by mu ta dívka sama řekla, že se nehodlá stát jeho ženou, to bylo něco, s čím ani ve snu nepočítal.

Včera večer, když zašel za markýzou do jejího pokoje a miloval se s ní, řekl si, že chce od života jen rozptýlení a ukojení. Což znamenalo milovat se s jakoukoli krásnou ženou, která mu nebude chtít nasadit manželská pouta.

Když se Marcia objevila, tak nečekaně po boku otce na zámku, popudilo ho to. Dobře tušil, že to bylo naplánované a proč.

Proto se tentokrát s markýzou neutěšil tak, jak očekával, i když byla nesmírně svůdná, velmi vášnivá a neukojitelná ve svých požadavcích. Přesně takové ženy vlastně vyhledával, ale vždycky mu na nich, i když si neuměl vysvětlit příčinu, něco chybělo.

Zvedl se tentokrát k odchodu dřív, než původně myslel.

Markýza mu to vzápětí vyčetla.

„Jak mě tu můžeš nechat, nejdraší Armonde," šeptala mu, „vždyť máme tak skvělou příležitost být spolu - Eugéne je v Římě a nikdo nás nemůže rušit v našem štěstí."

„Promiň mi, jestli jsem tě zklamal," řekl vévoda, „ale musím zítra zařídit spoustu věcí. Na návštěvu hraběte z Grateswoodu jsem čekal tak dlouho!"

„I já tu jsem... na návštěvě," připomněla mu markýza jemně.

„Myslíš snad, že na to můžu zapomenout?" opáčil vévoda. „Zítra v noci ti znovu povím, jak jsi krásná."

Nebylo to přesně to, po čem markýza tou-

žila, ale musela se s tím spokojit. Už poznala, že ať bude namítat cokoli, vévoda si stejně vždycky udělá, co bude chtít.

Rozloučili se. Když se však později uložil ke spánku, nedokázal hned usnout, jak to měl v plánu. Místo toho se převaloval a přemýšlel o tom, jak je to k vzteku, že se teta s hrabětem za jeho zády domluvila, aby s sebou vzal dceru. Zkazila mu tím, nač se tak těšil - společné potěšení z koní.

„Aby ji vzal čert!" zaklel na Marciinu adresu; „Nevezmu si ji, i kdyby to byla samotná Afrodité, ale vůbec mě netěší, že to budu muset říct jejímu otci."

A teď, když to ani v nejmenším nečekal, mu ta dívka, kterou poslal k čertu, řekla, ještě než vůbec stačil otevřít ústa, že nemá v úmyslu stát se jeho ženou. Zaskočilo ho to, tak, že jí položil první otázku, která ho napadla.

„Proč se za mě nechcete provdat?"

„Myslela bych, že odpověď je nabíledni," odpověděla Marcia. „Nemiluji vás, a nehodlám si vzít nikoho, koho nemiluji."

Vévoda se na ni zkoumavě zadíval.

„Ale jistě si vezmete," řekl, „někoho, koho vám otec doporučí?"

Marcia zavrtěla hlavou.

„Už jsem řekla papá, že se rozhodně nebudu vdávat, dokud se nezamiluji. On však rozhodl, že si mám vzít vás, a já vás chci jen požádat, abyste mu jasně řekl, že mě za ženu nechcete."

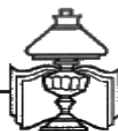
Vévoda užasl ještě víc. Věděl, že kterákoli dívka v celičké Francii by skočila po příležitosti stát se jeho ženou. Její rodiče by o to zřejmě usilovali ještě horlivěji než ona sama. Nikdy ho ani na okamžik nenapadlo, že by kdokoli, na koho se usměje, pohrdl jeho milostí.

Nicméně tato mladá dívka, která, jak si neochotně přiznal, byla neobyčejně krásná, se nechce stát vévodkyní de Roux.

To ho přinejmenším udivovalo, ale nahlas poznamenal: „Ovšemže respektuji vaše city, lady Marcie, i když je považuju za poněkud nelichotivé."

Marcia se zasmála.

„Právě naopak," řekla, „byl jste rozčilen, když jsem přijela, a vsadila bych se, že vám neřekli, že mě papá bere s sebou."

Podívala se na něj a v očích jí zajiskřilo, když pokračovala:

„Dal jste mi jasně najevo, že nijak netoužíte po mé společnosti, a já jen čekala na příležitost, kdy vám budu moct říct, že vaše pocity plně sdílím.“

Odmlčela se a dodala skoro prosebně: „Prosím vás, pomozte mi vymyslet, jak se ubránit tomu, aby nás zahnali do kouta a donutili nás ke svatbě dřív, než se budeme moci osvobodit a uprchnout.“

Zcela nečekaně se vévoda rozesmál.

„Nemůžu věřit vlastním uším,“ prohlásil. „Prosili mě, uháněli, skoro nutili s brokovnicí v zádech, abych slíbil, že se ožením! A vy mi teď říkáte, že vám se děje něco podobného!“

„Ale ano, je to úplně totéž!“ odpověděla Marcia. „Papá vás tak obdivuje, že si myslí, že musím být šílená, když si vás nechci vzít.“

„Vaše rozhodnost je pro mou duši jako balzám,“ poznamenal vévoda, „i když na druhou stranu mi opravdu nelichotí.“

„Nesmysl!“ zaodporovala Marcia. „Jste rád, že jste z té smyčky unikl. Ale jsem si jistá, že brzy zjistíte, že můj papá a vaše teta jsou velmi neústupní. Jediná věc, kterou můžeme udělat, je bojovat proti nim společně.“

„V tom s vámi souhlasím,“ řekl vévoda, „a máte určitě pravdu v tom, že to nebude nijak snadné.“

„Bude to těžké,“ zdůraznila Marcia, „ale jestliže jim řekneme úplně jasně, že ani jeden z nás nehodlá udělat to, co po nás chtějí, budu si aspoň moct užít vašich koní, aniž budu upadat do rozpaků pokaždé, kdykoli se na mě vaše rodina podívá.“

Vévoda se znovu zasmál. „Já se budu cítit stejně! Oba víme, že kdykoli vstoupíme do pokoje, rázem nastane ticho, protože právě mluvili o nás.“

„To stejně budou,“ mávla rukou Marcia, „takže prosím vás, Monsieur le Duc, řekněte mému otci velmi důrazně, aby nedošlo k nedorozumění, že nemáte v úmyslu požádat mě o ruku.“

„Slibuju!“ řekl vévoda. „Zároveň ovšem myslím, že tohle je nejpozoruhodnější rozhovor v celém mém životě!“

„Pak je to vyřízeno,“ řekla Marcia. „Teď

s vámi budu závodit, kdo z nás bude dřív na konci téhle louky?“

Ani nečekala, jestli bude souhlasit. Pobídlá Aquilina vpřed tak rychle a tak obratně, že už byla daleko před vévodou, než si uvědomil, co se děje. Pak se rozjel za ní a v duchu si řekl, že tohle je určitě nejoriginálnější dívka, jakou kdy viděl.

A také, podle jeho názoru, nejrozumnější.

Kapitola V

Vévoda Marcii předjel, a když pak zastavili, rozesmála se. Neuvědomovala si, jak jí to sluší - oči jí jiskřily, tváře měla zardělé a neposlušné zlaté vlasy rozpuštěné.

Otočila se k němu se slovy: „Ani vám neřeknu ‚vyhrál nejlepší kůň‘, protože mám dojem, že ten váš je už na sebe hrdý dost.“

„A totéž si zřejmě myslíte o jezdcí,“ podotkl vévoda.

„Ovšemže!“ odpověděla Marcia.

Zadívala se ke vzdálenému zámku a dodala: „Jak byste mohl být jiný, když všeho máte tolik? Ale má chuť mě vždycky varovala: ‚Pýcha předchází pád!‘“

„Myslím, že ta moje mi říkala něco podobného,“ usmál se vévoda, „ale nemůžu být takový grobián a neříct vám, že jezdíte na koni líp než kdokoli, koho jsem kdy viděl.“

„Papá by měl radost, kdyby to slyšel,“ odpověděla Marcia. Pak vzkřikla a zvedla ruku ke rtům, jako by je chtěla umlčet.

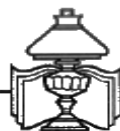
„Ale opatrně! Dávejte pozor!“ řekla varovně. „Jestli něco takového od vás uslyší papá, bude si myslet, že mě začínáte mít rád!“

Odmlčela se a naléhavě dodala:

„Tak mě napadlo - nikdo se nesmí dozvědět, že jsme se sešli na vyjíždce, a až se vrátíme do zámku, musíte mě ignorovat.“

„To mě nabádáte, jak se mám chovat, lady Marcie?“

„Jistěže,“ odpověděla Marcia. „Já v tomhle směšném dramatu můžu ztratit to, co vy, ne-li víc.“

Vévodova tvář nejevila známky údivu, takže pokračovala:

„Také nesmíme přijet do zámku společně. Já pojedu jednou cestou, a vy jinudy.“

„Je to nějak čím dál tím složitější,“ řekl vévoda, „ale chápu, jak to myslíte.“

„Já si teď pospíším nazpátek,“ řekla Marcia, jakoby to právě vymýšlela, „a posnídám s papá. Přijedete-li později, nikoho jistě ne napadne, že jsme se na vyjížděce setkali.“

Předpokládala ovšem, že je spolu nikdo neviděl. Pak si ale uvědomila, že se někdo mohl dívat z okna a vidět, jak spolu hovoří.

Ta myšlenka ji znepokojila, takže spěšně dodala:

„Už pojedu, ale ještě bych se chtěla zeptat - mohu si vybrat koně, na kterém bych chtěla dnes odpoledne závodit?“

„Ne,“ odpověděl vévoda, „vyberu vám ho sám.“

Marcia se na něj zpytavě zadívala, myslí-li to vážně, a řekla: „Jestli to ale bude nějaký neduživý chudák, na kterém nebudu moci vyhrát ani jeden dostih, tak si to s vámi vyřídím!“

Nečekala na odpověď a pobídlá Aquilina ke cvalu.

Vévoda se za ní s úsměvem zahleděl. Pomyšlel si, jak je to zábavné. Je úplně jiná než všechny dívky, které kdy poznal.

Pak poslušně otočil koně směrem do údolí. Znal cestu, kterou se vrátí na zámek, aby přijel jinudy než Marcia.

Poté co zavedla Aquilina do stáje, vešla Marcia do zámku a v jídelně se rozhlédla po otci. Už tam sedělo několik dalších mužů. Ženy většinou snídaly v ložnicích, nebo ještě nevstaly.

Marcia se nezmínila o tom, že už se byla projet. Když otce políbila a popřála mu dobré jitro, poznamenal:

„Vidím, že už ses oblékla do jezdeckého. Právě jsem se dozvěděl víc o tom zajímavém programu, který nám vévoda přichystal. Budeme muset statečně hájit barvy naší země!“

„Samozřejmě, papá,“ ujistila ho Marcia.

Sluhové přinesli několik jídel, aby si z nich vybrala.

To bylo odlišné od anglických zvyklostí -

tam se hosté obsluhovali sami, jídla bývala vyložena na servírovacím stole.

Marcia měla hlad, a tak ocenila kvality podávaného pstruha. Byl zřejmě z té řeky, která protékala údolím. Právě končila snídani topinkou s medem, když vešel vévoda.

„Dobré jitro, pane,“ řekl hraběti a pokývl na pozdrav přátelům u stolu.

Marcie si ani nevšiml. Viděla, že se otce dotklo, jak se k ní chová. Rychle dojedla, a když se zvedla, obrátila se na otce: „Kdy se chceš vypravit do stájí, papá?“

„Myslím, že bychom se měli zařídit podle pokynů hostitele,“ odpověděl hrabě. „Necháme si osedlat koně, na kterých bychom pak měli jet při té přehlídce!“

„To je výborný nápad!“ řekla Marcia.

„Sejdeme se v hale ve čtvrt na jedenáct,“ pokračoval hrabě, „a ne abys mě nechala čekat!“

„Víš, že nikdy nechodím pozdě,“ odvětila Marcia, usmála se na něj a vyšla z místnosti. Když za sebou zavřela, jeden z hostů prohodil: „Vaše dcera, pane, je jedna z nejkrásnějších dívek, jaké jsem kdy viděl! Musíte na ni být velmi pyšný!“

Tuhle poznámku už hrabě slyšel tisíckrát, takže odpověděl:

„To také jsem, a moc bych si přál, aby byla šťastná!“

Přitom upřel oči na vévodu, který si právě sedal ke stolu. Očividně neposlouchal, co hrabě říká.

Nahoře se Marcia převlékla do jiného jezdeckého kostýmu, do toho nejelegantnějšího, který s sebou měla.

Pak se přečesala, bujné kadeře si sčesala dozadu a přesvědčila se, zda je účes opravdu hladký. Jezdecký klobouk se závojem, který spadl na záda, jí ohromně slušel.

Celé její oblečení bylo laděno do světlounce zelené barvy svěžího jarního listí. Když sešla dolů, všechny ženy obdivně vzkřikly, jak jí to sluší. Jen angličtí krejčí prý dovedou ušít jezdecké obleky, které tak bezvadně padnou.

Marcia se s otcem odebrala do stájí.

Zjistili, že jim byla udělena výsada, aby při přehlídce jeli v čele průvodu. Ostatní, společnost byla sezvána do výběhu u hřebčince.

Sdělili jim, že budou moci nasednout na koně, až jim je předvedou v ceremoniálu, který vévoda přichystal.

Byla to velmi impozantní přehlídka. Podkoní přiváděli jednotlivé koně. Ti měli hřívý a ohony vyzdobené pro tuto slavnostní příležitost. Všichni těm krásným plnokrevníkům zatleskali.

Vévoda vyvolal jméno každého koně a pak hraběti s dcerou i všem ostatním, kteří měli zájem, podal krátkou historii jeho chovu.

Marcia byla fascinovaná. Také jí lichotilo, jakého krásného koně jí štolba přidělil. Byl ještě o něco statnější než Aquilin. Žádné jiné ženě by vévoda určitě nedovolil, aby na něm jela.

Kůň to byl bujný a nepokojný, ale zakrátko ho uklidnila. Vzápětí si uvědomila, že ji vévoda sleduje účastným pohledem. Dala si pozor, aby na něj nepromluvila. Ani on ji přímo neoslovil. Koneš si vyžadovali všechno jejich úsilí, a tak vlastně nebyl důvod, proč by měli spolu hovořit.

Pak začaly závody.

Připojili se k několika vévodovým známým ze sousedství, kteří chtěli závodit na vlastních koních.

Marcia lehce zvítězila v dámském dostihu, který se jel jako první. Oznámili jí, že jako vítězka se může zúčastnit pánského dostihu. Pomyslela si, že na to vévoda určitě připadl na poslední chvíli. Nemohla si pomoci, musela mu věnovat vděčný pohled. Podle jeho nenápadného mrknutí usoudila, že je to něco, co by žádné jiné jezdce nedovolil. Pak rychle odvrátili zraky, aby si nikdo ničeho nevšiml.

Pánský dostih na rovině byl vzrušující. Marcia dojela jako čtvrtá.

Později po obědě jí vévoda dovolil, aby jela i steeple-chase. Pak pochopila, proč jí vévoda přidělil právě tohoto koně.

Zatímco obědvali a hovor plynul příjemně a nenuceně, venku na závodní dráze sluhové postavili překážky. Byly vysoké a po prvních dvou nebo třech všechny dámy spadly. Nakonec vedoucí skupinku tvořili jen tři koně, vévodův, Marciin a hraběte.

Byl to dramatický finiš. Do posledního okamžiku nebylo jasné, kdo bude vítěz. Potom se vévoda ve skvělé ukázce jezdeckého umě-

ní probojoval dopředu a projel cílem o délku předními.

Marcia i její otec dojeli celí uřícení. Když zastavila koně, pomyslela si Marcia, že ještě nikdy žádný závod tak neprožívala.

Bylo těžké nesvěřit to vévodovi. Její otec mu však tlumočil i její pocity, když řekl, že tak skvělý dostih v životě nejel.

Když se vrátili do zámku, zavládla všeobecná únava. Dámy se odebraly do svých ložnic, aby si před večerí odpočinuly.

Hraběnka pozvala Marcii k sobě. „Jela jsi výborně, drahá," řekla jí, „určitě jsi na mého synovce udělala velký dojem. Žádná žena ti tu nesáhá po kotníky."

„Měla jsem výborného koně," poznamenala Marcia skromně. „A bylo to doopravdy velmi vzrušující."

Hraběnka ji políbila na tvář.

„Jsem ráda, že se ti to líbilo," řekla. „Chtěla bych, abys tu na zámku byla šťastná a cítila se dobře."

Snad to nebude rozvíjet dál, říkala si Marcia.

Proto s úlevou přivítala, když vešla komorná a začala jí pomáhat z jezdeckého oděvu. Hraběnka se vzdálila.

K večeri se sešla početná společnost. Poté se dostavila kapela, která začala hrát k tanci.

Taneční sál, jak se ostatně dalo čekat, byl stejně nádherný jako ostatní místnosti zámku. Bílé sloupové se zlatými ozdobami tvořilo dokonalé pozadí pro dámy v nádherných toaletách s vlečkami a vějíři. Hraběnka i ostatní dámy se na dnešní večer vyzdobily nádhernými šperky, které se třpytily ve světle svíci.

Po celý večer byla Marcia obléhána tanečníky. Byli to snad všichni mladí muži, kteří přijeli z okolních panství. Nemohla si ani na chvíli odpočinout. Přesto všechno se nemohla ubránit přání - aby ji přišel požádat o tanec sám vévoda. Jeho atletická postava přitahovala oči všech žen. Po sále se pohyboval s touž elegancí, jakou se vyznačovala i jeho jízda na koni.

Schválně se jí vyhýbal. Musela se tedy spokojit s tím, že ho po očku sledovala, když si myslela, že to nikdo nevidí.

Rozcházel se až pozdě v noci; někteří starší hosté, jako její otec, šli spát už dřív.

Marcia byla ráda, že po tak rušném dni může složit hlavu na polštář. Téměř okamžitě usnula.

Byl to dlouhý den, ale nesmírně vzrušující.

Marcia ve snu právě s koněm překonávala překážky, vždycky jen o několik palců, když vtom se probudila.

Nejdříve měla za to, že ji probudila komorná.

Pak spatřila, že do ložnice vešel otec a rázně rozhrnul závěsy.

„Promiň, že tě budím, drahá," řekl jí, „ale za chvíli jedeme s vévodou na návštěvu k jednomu jeho příteli, který prý má na prodej výborné koně. Vévoda myslí, že by mě to mohlo zajímat."

„To je úžasné, papá!" vykřikla Marcia, posadila se na posteli a rázně si protřela oči. „Mohu jet s vámi?"

„Rád bych, má nejdražší," odpověděl otec, „ale vévoda výslovně řekl, že pozvání se týká jen mne, a zůstaneme tam na oběd."

„Ach tak... chápu to."

Marcia si při těch slovech uvědomila, jak je vévoda rozumný. Určitě by to zavdalo podnět k řečem, kdyby pozval i ji. Ale stejně pocítila jisté zklamání.

„Kolik je hodin, papá?" zeptala se.

„Je deset," odpověděl hrabě.

Marcia vykřikla nelibostí. „Já jsem nechtěla spát tak dlouho! Chtěla jsem se ráno projet."

„To budeš moci po obědě," řekl hrabě. „My se asi příliš brzy nevrátíme. To místo, kam jedeme, je dost daleko."

Přitáhl si k posteli židli a usedl na ni.

„Vzbudil jsem tě," prohlásil, „protože si s tebou chci promluvit."

„O čem, papá?" zeptala se. Dala si pod hlavu další polštář a opřela se. Když se podívala otcí do očí, bylo jí jasné, co má na srdci.

„Bojím se, že to pro tebe bude rána stejně jako pro mě, ale musím ti to říct."

Marcia se na něj překvapeně zadívala. Pak jí řekl přesně to, co se dozvěděl od hraběnky o Sardosovi. Marcia bez dechu naslouchala. Když otec domluvil, zeptala se: „A ty opravdu věříš tomu, co ti hraběnka řekla, papá? Tomu se snad ani nedá věřit!"

„To jsem si také myslel," přisvědčil hrabě.

„Ale ten mladík se mi od začátku nelíbil, nedal bych za něj zlámanou grešli."

„Mně se taky nelíbí," souhlasila Marcia, „ale je těžké uvěřit, že by plánoval vraždu svého strýce!"

„Tu možnost nemůžeme vyloučit," poznamenal hrabě.

„Nás se to netýká," řekla Marcia tiše.

Hrabě neodpověděl. Po chvíli mlčení řekl:

„Vždycky jsem měl vévodu rád, už jako malého chlapce, a jeho otec byl můj dobrý přítel. Mohu být tak necitelný, abych to dopustil, když bych tomu mohl zabránit?"

„Ty myslíš, že tomu můžeš zabránit tím, že mě provdáš za vévodu!" vybuchla Marcia. „Ale to by přece Sardose neodvrátilo od jeho plánů. Mohl by ho zabít, i když bude můj manžel."

„Ta vražda by neměla smysl — kdybyste měli dítě," řekl hrabě bezohledně.

Marcia chvíli mlčela. Pak řekla:

„Ano... to jistě... Na to jsem... nepomyslela. Ale co když se, má-li vůbec ten úmysl... pokusí zavraždit vévodu... ještě než se ožení?"

„Hraběnka prosila vévodu, aby se měl všemožně na pozoru. Ale víš stejně dobře jako já, že když je člověk rozhodnutý někoho zabít, má spoustu příležitostí, které se nedají předvídat. K nehodám vždycky dochází nečekaně."

„Tady by bylo těžké něco nastrojit," řekla Marcia, „vévoda je obklopen od rána do večera služebnictvem. Ale měl by být tak moudrý a nevyjíždět sám, pokud to má ve zvyku."

Když to vyřkla, pomyslela si, jak to bylo od vévody pošetilé, že si včera ráno vyjel na projížďku sám. Nebyl-li nablízku host, který by s nim jel, mohl s sebou klidně vzít podkoňho. Tušila však, že by mu byl na obtíž.

„Myslím," řekl hrabě zvolna, „že vévoda potřebuje jediné, co by mu určitě zachránilo život - manželku, která by se o něj starala."

Marcia vzkřikla a zvedla ruce.

„Tak to tedy ne, papá! To ty ses rozhodl nalinkovat mi život, ale já toto řešení odmítám!"

Hrabě vstal ze židle.

„Jak můžeš být tak svéhlavá a umíněná?" řekl rozzlobeně. „Co víc už bys chtěla než tohle zvkvétající panství, tenhle nádherný zá-

mek a muže, který podle mého mínění v každém ohledu zastihuje všechny své vrstevníky?"

Na chvíli se rozhostilo hluboké mlčení. Pak řekla Marcia tiše:

„Víš velice dobře, papá, že mě vévoda nemiluje!"

„Snadno by se do tebe mohl zamilovat," řekl hrabě příkře, „jen kdybys na něj byla trochu příjemnější. Všiml jsem si, žeš mu ani nepogratulovala k tomu, že vyhrál dostih, a pokud jsem si všiml, neztratíš s ním jediné slovíčko!"

„Spíš řekni, že on nemluví na mě!" odpověděla Marcia vzdorně. „A taky ti musí být snad jasné, papá, že je zakoukaný do té krásné markýzy, i když si ji nemůže vzít za ženu."

Hrabě nesouhlasně zamručel.

„To, co je mezi markýzou a vévodou, nemá žádnou budoucnost. Pro něj i pro jeho rodinu je velice důležité, aby se oženil a zplodil syna."

Přistoupil k oknu. „Dovedeš si představit, co se stane, až tohle panství zdědí po smrti své matky ten hrozný Sardos?"

Těžce se opřelo okenní římsu a řekl: „Dávno předtím než bude jeho matka po smrti, všechno rozprodá, aby to mohl rozházet s pařížskými prostitutkami. Zbaví zámek všeho, co tu po staletí shromažďovala pokolení předků."

„Popisuješ to hrozně tragicky, papá. Ale mě se vůbec netýká to, co, se bude dít tady na zámku, já budu šťastná doma ve Woode Hallu a na panství, které mi jednou připadne."

„Jestli máš k tomu tenhle postoj," řekl hrabě hněvivě, „je zbytečné, abychom o tom dál hovořili."

„To jistě, papá," souhlasila Marcia. „Je mi vévody líto, ale jsou to jeho starosti, moje ne. Ve Francii je spousta přitažlivých dívek, které by udělaly všechno, co je v jejich moci, aby ho zachránily, jen kdyby jim pokynul třeba malíčkem."

Na to hrabě neodpověděl. Vyšel z ložnice a práskl za sebou dveřmi.

Marcia si povzddechla. Nerada otce rozčilovala, měla ho přece tak ráda. Zároveň však byla přesvědčena, že celou situaci zbytečně dramatizuje. Ale hodila se mu. A tak ji použil jako páku, aby Marcii donutil vzít si vé-

vodu. Zajímalo by ji, jestli také jemu něco řekl.

Ráda by se dozvěděla, co se vlastně děje. Ale bude asi těžké promluvit si s vévodou někde v ústraní.

Třeba budu mít šanci zítra ráno, řekla si.

Rozhodla se, že zítra vstane tak brzy jako včera a půjde se projet už v šest hodin. Přemýšlela, zda by vévodovi přece, jen neměla nějak sdělit, co má v úmyslu.

Ale jak to zařídit? Protože neměla chuť znovu se střetnout s otcem, sešla dolů skoro až v poledne.

Hraběnka ji radostně uvítala.

„Tady jsi, drahé dítě," řekla. „Doufám, že sis vydatně odpočinula."

„Obávám se, že přicházím dost pozdě, madame," omluvila se Marcia.

„Všichni jsme vstávali pozdě," odpověděla hraběnka, „ale měli jsme pro to dobré důvody, a naštěstí můj synovec dnes nijak netoužil po společnosti. Jak asi víš, odjel s tvým otcem podívat se na nějaké koně."

„Papá to jistě uvítal," odpověděla Marcia.

Většina mužů ze společnosti se z různých důvodů omluvila. A Marcia brzy zjistila, jak nudnou záležitostí může být oběd.

Když dojedli, hraběnka byla odvolána k nějakému problému, který se týkal domácnosti, a Marcia nijak netoužila připojit se k ostatním příbuzným v salonu. Věděla, na jaké otázky by musela odpovídat. Marcia by ráda viděla jejich obličej, kdyby jim řekla pravdu!

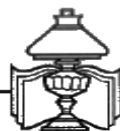
Vyšla tedy nahoru a oblékla si jezdeckou sukni a tenkou blůzu. Pak postranním schodištěm seběhla ke stájím.

Zeptala se štolby, zda se může projet na Aquilini. Štolba se uklonil se slovy: „Jistě budete chtít, mademoiselle, aby vás doprovodil podkoní."

„Ne, děkuji," odpověděla Marcia. „Raději bych jela sama."

Z výrazu štolbovy tváře vyčetla, že s jejím počínáním hluboce nesouhlasí. Pochopila, že ráno asi bylo normální vyjet si bez doprovodu, patrně byla pramalá naděje, že se s někým setká. Ale v jinou denní dobu se zřejmě slušelo mít s sebou podkoního.

Ale ona si chtěla v klidu promyslet, co se dozvěděla od otce. Netoužila po tom, aby na

ni mluvil podkoní, nebo jen sledoval každý její pohyb. Ať si o tom štolba myslí, co chce. Rozhodně potřebuje být sama.

Štolba vyvedl Aquilina ze stáje stále s tím nesouhlasným výrazem ve tváři. Nedbala na to a vyrazila. Rozjela se k roklím, které měla v úmyslu prozkoumat důkladněji.

Jela poměrně krátkou dobu, když jí vlétla do oka muška. Zastavila Aquilina ve stínu skupinky stromů. Podařilo se jí dostat mušku z oka, a když si stírala kapesníkem slzy, spatřila před sebou dva muže na koních, kteří vyjížděli z jedné z roklí. Neviděla jim do tváře, ale v jednom z nich poznala Sardose. Uvědomila si, že u oběda se s ním nesetkala, a vybavila si, jak hraběnka k tomu poznamenala:

„Tak se mi zdá, že nás všichni muži pod různými záminkami opustili - to od nich není hezké.“

Ženy cosi souhlasně zašvitořily a hraběnka dodala:

„Dokonce i Sardos má prý něco na práci, i když si nedovedu představit, co by to mohlo být, tady na venkově.“

V jejím hlase zazníval znepokojený tón a Marcia měla dojem, že si to říká spíš pro sebe, než že by to sdělovala posluchačkám.

Teď když viděla Sardose ve společnosti cizího muže, napadlo ji, zda přece jen neplánuje nějaké darebáctví. Chtěl nějak vévodovi ublížit? Co tu mohl dělat? Mezi skalami se peníze nepovalují, ani nerostou na vinicích, které se rozprostírají všude kolem v údolí.

Počkala, až jezdci zmizeli z dohledu, pobídla koně a rozjela se ke skalám, lákajícím ji svou drsnou krásou.

Jezdci se náhle vyhoupli vpravo nahoře na obzoru. Jejich siluety se rýsovaly vysoko proti nebi.

Pak si uvědomila, že má před sebou živý plot.

Byl dost vysoký, ale pro ni to byla výzva. Naklonila se dopředu a popleskala Aquilina po šíji.

„Do toho, hochu,“ řekla mu francouzsky, „Ukaž, co umíš.“

Když letěli přes plot, uvědomila si Marcia s hrůzou, že za plotem stojí dítě. Měla jen čas strhnout Aquilina doprava.

Zareagoval, ale přece jen ne dost rychle. Při doskoku jedním kopytem zavadil o děcko, které upadlo na zem.

Marcia seskočila z koně a běžela úprkem k ležícímu děcku. Byla to holčička, asi pětiletá. V ruce svírala kytici lučních květin, které natrhala u plotu. Marcia vzala dítě do náručí a zoufale se rozhlížela kolem. Asi padesát yardů odsud spatřila malé stavení, hned na úpatí rozeklaných skal.

Vydala se k němu. Z domku vyšel asi čtrnáctiletý chlapec. Rozběhl se k ní.

„Co se stalo?“ volal.

„Kdo je ta holčička, nevíš?“ vyhrkla Marcia.

„Moje sestra Lisette,“ odpověděl chlapec. „Máma mi nakázala, abych se o ni staral. Je mrtvá?“

„Ne, jistěže ne,“ odpověděla Marcia spěšně. „Ale můj kůň ji srazil a ona je teď v bezvědomí.“

Přesvědčovala sama sebe, že to nebude nic vážnějšího. „Tady bydlíš? Je maminka doma?“ zeptala se chlapce.

„Maminka jela za dědečkem, on je nemocný,“ odpověděl chlapec.

Marcia zmalomyslněla. Dál nesla dítě v náručí. Úzkostlivě se na ně zahleděla, byla to roztomilá holčička. Aquilinovo kopyto ji zasáhlo doprostřed čela. Kůže byla jen nepatrně porušená a téměř nekrvácela. Kolem ranky se však začínala tvořit temná skvrna, která vypadala hrozivě.

Chlapec byl očividně na smrt vyděšený.

„Co s ní uděláte?“ naléhal. „Nebude ji to moc bolet?“

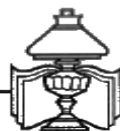
„Snad ne,“ řekla Marcia. „Ale musíme okamžitě sehnat doktora.“

Chlapec zavrtěl hlavou. „Tady široko daleko nikde není doktor.“

Marcii bylo jasné, že musí sehnat někoho, kdo by jí pomohl. Pošlu vzkaz na zámek, pomyslela si.

Došla k chaloupce, před níž byla malá zahrádka. K předním dveřím vedla úzká cestička, hoch se po ní rozběhl a úslužně otevřely dveře. Marcia se ohlédla a s úlevou zjistila, že Aquilin se pokojně pase u živého plotu. Pochybovala, že by se zatoulal. To se spíš vrátí do své stáje.

Ale teď se musela věnovat Lisette.

Domek byl malý, na jedné straně byla kuchyň a pokoj, přes chodbu vedly dveře do dvou ložnic. Ve větší z nich stála velká postel a malá postýlka, Lisettina, prohlásil chlapec.

Marcia však položila dítě na velkou postel. Dívenka měla stále ještě zavřené oči a byla mrtvolně bledá. Marcia cítila, jak jí strachy buší srdce.

„Tvá sestřička má otřes mozku.“ řekla nahlas, „musíme rychle sehnat pomoc. Doběhneš na zámek se vzkazem!“

Chlapec přikývl, že tomu porozuměl, a Marcia se zeptala:

„Jak se jmenuješ?“

„Pierre.“

„Výborně, Pierre,“ řekla Marcia. „Přines mi, prosím tě, kousek papíru, inkoust a pero, kterým bych to mohla napsat. Já tvou sestru svléknu, ale nejdřív mi řekni, kde má noční košilku.“

Chlapec ji vytáhl zpod polštáře v Lisettině postýlce. Marcia zjistila, že je čistá, stejně jako lůžkovihy. Pierrova matka byla pořádná hospodyně.

Věděla, že si Francouzi potrpí ve svých domech na naprostou čistotu. Téměř denně větrali v oknech peřiny.

„Najdi mi ten papír, ano?“ požádala znovu.

Pierre zmizel. Marcia přistoupila ke stojanu s umyvadlem v rohu místnosti. Stál u něj džbán plný vody a na věšáku na ručníky našla žínku.

Velmi opatrně umyla dívence čelo. Ranka sice ještě trochu krvácela, ale ne příliš, Marcia však s obavami pozorovala, jak se modřina po Aquilinově kopnutí rychle zvětšuje a černá.

Stáhla Lisette botky a ponožky a právě jí začala svlékat bavlněné šatičky, když se vrátil Pierre. „Našel jsem inkoust a pero, slečno,“ oznámil, „a taky papír, ale je hrozně velký.“

Ten papír, pomyslela si Marcia, asi dává jeho matka na stůl místo ubrusu. Na toaletce spatřila nůžky. Odstříhla z papíru potřebný kousek. Pak usedla na tvrdou dřevěnou židli, namočila pero do kalamáře a psala:

Měla jsem nehodu, při níž jsem zranila děcko. Prosím, pošlete nám doktora nebo neja-

kou jinou pomoc, ale neříkejte o tom nikomu v domě, zvláště ne papá, rozčilil by se a dělal by si starosti.

Marcia

Složila papír a doufala jen, že jej nikdo cizí neotevře. Nahoru napsala vévodovo jméno a nad ně velkými písmeny: SOUKROMÉ - JEN DO VLASTNÍCH RUKOU. Když to dopsala, požádala Pierra:

„Odnes to na zámek, utíkej co nejrychleji a řekni, že je to pro vévodu a nikoho jiného. Snaž se, bude-li to možné, předat to jemu samotnému.“

Chlapec kývl, že porozuměl, a Marcia ho pobídla:

„Teď už honem běž, ale ještě mi pověz, kdy se vrátí maminka.“

„Říkala, že možná hodně pozdě večer,“ odpověděl, „ale spíš prý až zítra ráno.“

Marcia poklesla na mysl.

„Opravdu se snaž promluvit někde o samotě s vévodou de Roux,“ řekla. „Ten jediný nám může pomoci, ostatní lidé by nadělali jen zmatek.“

„Řeknu, že jste mě poslala vy, slečno,“ navrhl Pierre bystře, „jestli mi řeknete své jméno.“

„Jsem lady Marcia Woodová,“ řekla. „Opakuj to po mně.“

„L...ady Marcia Woodová,“ opakoval Pierre. Slovo „lady“ mu trochu dělalo potíže.

„Správně,“ pochválila ho Marcia. „Řekni mi to ještě jednou a po celou cestu si to opakuj znovu a znovu.“

Poslechl a pak se otočil ke dveřím se slovy: „Umím dobře běhat, slečno. Budu tam brzo! Nebojte se!“

Marcia ho doprovodila ke dveřím a podívala se, jestli je tam ještě Aquilin. Pokojně se pásl, jako by se ho ta příhoda vůbec netýkala.

S pocitem mírné úlevy se Marcia vrátila zpátky k Lisette.

Dítě leželo bez hnutí. Marcia je začala velice opatrně svlékat, měla pocit, že se tak bude cítit pohodlněji, až se probere.

Všimla si, jak se jí chvějí ruce. Nedokázala se ovládnout. Co když má holčička nějaké vážné vnitřní zranění?

Vévoda určitě sežene lékaře, zadoufala. Jen jestli se už vrátil na zámek! Koně si určitě

s otcem prohlédli hned po obědě a snad se tam nijak dlouho nezdrželi.

„V téhle chvíli mi může pomoci jen vévoda," opakovala si nahlas.

Pomyslela si, jak je to zvláštní, že právě na něj v té těžké chvíli tak naprosto spoléhá.

Kapitola VI

Pierre celou cestu až na zámek utíkal. Doběhl tam úplně bez dechu.

Když stoupal po schodech ke hlavnímu vchodu, náhle ho přepadl ostych. Otočil se zpátky na cestu, která vedla k zámku, a spatřil, že po ní přijíždí kočár. Pomyslel si, zda to nebude vévoda, a nerozhodně se zastavil. Pokud by to skutečně byl vévoda, nemusel by se dohadovat s lokajem u hlavních dveří.

Kočár přijel blíž. Vévoda zastavil dva krásné koně, kteří do něj byli zapraženi, a z kočáru vystoupil další pán. Když se vévoda chystal předat otěže podkonímu, který k němu okamžitě přispěchal, dodal si Pierre odvahu a přistoupil k němu.

„Tohle je pro vás, monsieur," oslovil ho s úklonou a podal mu papír se vzkazem od Marcie.

Vévoda se na chlapce překvapeně zadíval.

„Pro mě? Vzkaz? Od koho?"

„Od mamselle - lady - Marcie - Woodové," řekl chlapec pomalu, neboť se mu ta cizí slova těžce vyslovovala.

Vévoda rozložil papír, přečetl vzkaz a pak se obrátil na chlapce s otázkou:

„Kde je teď dáma, která mi to píše?"

„U nás doma, monsieur."

„Počkej tady," řekl vévoda.

Vyšel po schodech do zámku a jednomu z lokajů přikázal: „Okamžitě mi zavolej Jacquesa."

Kolem něho prošel v té chvíli hrabě a vstoupil do salonu. Vévoda slyšel, že se tam dal s někým do řeči, nejspíš s hraběnkou. Netrpělivě čekal. Rozhodl se, že nikomu neřekne o tom, co vzkaz obsahuje, dokud nezjistí, co se vlastně stalo.

Za pár okamžiků nato už ze schodů sbíhal Jacques, vévodův komorník. Byl to muž středního věku, který vévodovi sloužil dobrých deset let. Byl to neocenitelný odborník v poskytování první pomoci. Sám vévoda jeho schopností a zkušeností mnohokrát využil.

Zavolal si Jacquesa kousek stranou z dohledu ostatních sloužících a tiše mu řekl: „Stala se nehoda, musíte okamžitě jet se mnou. Vezměte si s sebou všechno, co uznáte za vhodné."

Jacques nemarnil čas kladením otázek. Rozběhl se po schodech nahoru a vévoda vykročil k hlavním dveřím.

„Kdyby se po mně hrabě s hraběnkou ptali," řekl lokajovi, „řekněte jim, že jsem musel odjet za někým na panství, kdo potřebuje mou pomoc."

Poté sešel ze schodů ke kočáru a počkal, až se přihnál Jacques. Podkonímu, který tu čekal na další příkazy, oznámil: „Jedu jen kousek odsud, nebudu vás potřebovat."

Podkoní poodstoupil a vévoda vyzval Pierrovi, který čekal opodál: „Pojď si sednout vedle mě."

Pierre ho uposlechl. Vévoda otočil koně a okamžitě vyrazil ven z nádvoří. Teprve když byli v dostatečné vzdálenosti od zámku, řekl Pierrovi: „Musíš mi říkat, kudy mám jet. Nemám ani zdání, kde ta vaše chalupa je."

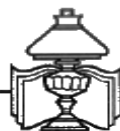
Projeli celou vesnicí a pak odbočili na hrbatou cestu, která vedla do svahu.

Měli štěstí, že nepršelo. Poslední část cesty vedla loukou, kudy přijela Marcia na koni. Když se přiblížili k chalupě, spatřil vévoda Aquilina, který se tu klidně popásal na trávě. Zauvažoval, zda by ho přece jen neměl uvázat.

Aquilin, když zaslechl přijíždět kočár, zvedl hlavu. Ale vzápětí ji zase sklonil a klidně se pásl dál. Vévoda seskočil z kozlíku a řekl Pierrovi: „Svěřuju ti své koně, jistě se o ně dobře postaráš."

Nic chlapce nemohlo víc potěšit než takto projevená důvěra.

Vévoda otevřel branku a po úzké pěšince došel ke dveřím. Vešel dovnitř. Okamžitě si uvědomil, kde Marcia asi bude. Přes chodbu zamířil do ložnice. Dveře byly pootevřené. Otevřel je trochu víc a spatřil Marcii, jak sedí

na posteli s dítětem v náručí. Nevšimla si, že vešel vévoda. Così děcku povídala. Slyšel její tichý hlas:

„Máš bolest, vid', ale to se brzy spraví. Zase budeš moct běhat po trávě a trhat ty krásné kytičky. Určitě jsi je trhala pro maminku, vid', a ona by byla jistě moc ráda, že na ni myslíš, když je pryč!"

Náhle si uvědomila, že někdo stojí ve dveřích, vzhlédla a spatřila vévodu.

„Vy... jste přišel!" zvolala radostně. „Jsem tak ráda! Měla jsem takovou starost... Máte s sebou lékaře?"

„Vzal jsem s sebou svého komorníka, Jacquesa, a ten je stejně dobrý jako lékař," uklidňoval ji vévoda. „Co se vlastně stalo?"

Přistoupil k posteli a pohlédl na dítě v Marciiině náručí.

„Byla to... moje vina," řekla nešťastně. „Přeskakovala jsem plot a nepodívala jsem se, jestli na druhé straně někdo nestojí. Aquilin zasáhl děcko kopytem do čela, jen lehce. Myslím, že má otřes mozku, a jen se třesu, aby to nebylo nic horšího."

„Tady Jacques se na ni podívá," řekl vévoda a ustoupil stranou, aby komorník, který právě vešel do místnosti, mohl dítě vyšetřit.

Jacques se zadíval na Lisette a Marcia řekla:

„Snad je to dobré znamení, že rána příliš nekrvácí, ale ta modřina na čele je hrozná."

Jacques nahmatal Lisette pulz, poslechl si srdce a pak jí velmi opatrně sáhl na čelo.

„Co je s ní?" zeptala se Marcia. „Měla jsem hrozný strach, že je mrtvá."

„Nemějte starost, m'mselle," usmál se Jacques. „Ta dívka je živá stejně jako vy a já, jen má otřes mozku. Myslím si, že to zranění na hlavě není vážné."

„Obvázete jí tu ránu?"

Komorník zavrtěl hlavou. „Nikdy nedávám obvaz, pokud to není nutné. Dávám přednost čistému vzduchu a slunečním paprskům, ty uzdravují líp než všechno ostatní."

Marcia se na něj důvěřivě usmála. „To říkávala i moje maminka. A také věřila na léčivou moc medu."

„To já také, m'mselle," přisvědčil Jacques. „Mám tu mast, kterou si z medu vyrábím sám. Po ní se jí ta rána zahojí rychleji než po čemkoli, co by jí předepsal doktor."

Otevřel tašku, kterou si přinesl, a vyndal kelímek. Lehce potřel dítěti modřinu i natrženou kůži.

„Teď už jen musí zůstat v klidu a nesmí se vyděsit, až se probere."

Vévoda, který až dosud mlčel, přistoupil k posteli.

„Kde je matka toho děcka?" zeptal se. „Jistě se brzy vrátí, jestli pracuje na poli."

„Musela odjet a možná se tam zdrží přes noc," odpověděla Marcia, „ale zítra ráno tu bude určitě. Do té doby na Lisette dohlédnu."

Vévoda na ni překvapeně pohlédl.

„Vy tu chcete zůstat?" zeptal se. „Nechtěla byste ji radši odvézt na zámek?"

„Ne, to ne," řekla Marcia rychle. „Určitě by se hrozně vyděsila, kdyby se probrala a zjistila, že není doma."

„A to tu s ní chcete zůstat?" otázal se vévoda, jako by nemohl věřit tomu, co slyšel.

Nedovedl si představit jakoukoli jinou ženu, kterou znal, že by zůstala v chalupě a starala se o zraněné venkovské dítě, které nikdy neviděla.

„Samozřejmě tu musím zůstat," odpověděla Marcia. „Je to moje vina, že je v tomhle stavu... chudinka malá, taková hezká holčička!"

„Dělejte, jak uznáte za vhodné," souhlasil vévoda, „ale myslím, že to tu vůbec nebude pohodlné."

Marcia mu neodpověděla, jako by ho vůbec nevnímala. A vévoda pochopil, že se celou svou vůlí snaží přinutit děvčátko, aby procitlo z mdlob.

„A kde je otec toho děcka?" zeptal se náhle vévoda.

Chvilí bylo ticho, jako by ta otázka potřebovala čas, než pronikne k Marcii.

„Já nevím... ani jsem se vlastně Pierra nezeptala."

Vévoda vyšel z ložnice. Jacques položil kelímek s mastí na stolek a přidal tam ještě pár věcí.

Pierre byl u koní, popleskával je a hovořil na ně. Vévoda k němu přistoupil a zeptal se ho: „Kdepak je tvůj otec?"

„Otec umřel, monsieur," odpověděl Pierre. „Vloni v zimě ho zabila padající skála."

„Jak to matka bez něj zvládá?" zajímal se vévoda.

„Bere si domů prádlo pro lidi z vesnice," vysvětloval Pierre, „a také paličkuje krajky, prodává je na trhu."

Vévoda věděl, že místní krajky jsou velmi žádané turisty, a také mnoho urozených dam je mělo v oblibě.

„A ty si myslíš, že se matka do večera nevrátí?"

Pierre pokrčil rameny. „Jestli bude dědečkovi líp, tak se vrátí. Když ne, tak přijde ráno."

Vévoda zjistil, co potřeboval, a vrátil se do domu.

Jacques právě vycházel z ložnice. Vévoda ho vzal do kuchyně a dal mu spoustu pokynů. Jacques pozorně naslouchal a přislíbil: „Zařídím to, monsieur."

„Děkuji, Jacquesu," řekl vévoda. „Teď se vrať v kočáře na zámek a já se postarám o Aquilina."

„Viděl jsem ho na louce, monsieur. Zaplať bůh, že se nezranil."

„To si také myslím," odvětil vévoda.

Jacques nasedl do kočáru a odjel.

Vévoda se vydal za Aquilinem, který na přivítanou slabě zaržál. Vévoda mu svázal otěže, což Marcia zapomněla udělat, a odvedl ho k chalupě.

„Teď buď hodný a nechod' moc daleko," nařídil mu vévoda. Zašel za Pierrem, který stál u branky a pozoroval ho.

„Pohlídej mi koně," požádal ho, „moc by mě mrzelo, kdybych o něj přišel."

„Pohlídám vám ho, pane, spolehněte se," souhlasil Pierre nadšeně.

„Buď tak hodný, odměním se ti."

Chlapci se rozzářily oči. Vévoda si dovedl představit, jak je asi pro jeho matku těžké žít dvě děti i sebe, poté co na vše zůstala sama.

Marcia překvapeně vzhledla, když vévoda opět vešel do ložnice.

„Vy jste tu ještě!" vykřikla. „Slyšela jsem dusot kopyt a myslela jsem, že jste se vrátil na zámek."

„Bojím se, že kdybych se tam vrátil, bombardovali by mě otázkami, co se vlastně stalo," odpověděl vévoda.

Marcia se krátce zasmála.

„K tomu stejně dojde! Já se cítím tak... provinile, kvůli tomu, co jsem provedla."

„To nemusíte."

„Nikdy si neodpustím, jestli jsem doopravdy ublížila... tomu dítěti," pokračovala Marcia, „ale váš komorník Jacques si myslí, že zranění není vážné a že mozek není... poškozený."

„Po mnoho let jsem Jacquesovi důvěřoval, když šlo o mé tělo i o můj mozek," řekl vévoda, a on mě nikdy neklamal."

Všiml si, jak něžně se Marcia dívá na Lisette a jak láskyplně ji konejší.

Marcia se vyzula z jezdeckých bot, než usedla na postel. Seděla tu opřená o polštáře a moc jí to slušelo, když skláněla svou zlatou hlavu nad ležícím dítětem. Vévoda usedl na židli a pozoroval ji. Nic neříkal, takže Marcia se na něj tázavě zadívala.

„Asi máte ráda děti, vidíte," řekl po chvíli.

„Mám je moc ráda," odpověděla Marcia, „a protože jsem byla jedináček, toužila jsem mít sourozence, s kterými bych si mohla hrát."

Znovu něžně pohlédla na Lisette a pokračovala: „S tatínkem to samozřejmě bylo úžasné, i když se mnou vždycky jednal spíš jako se synem než s dcerou. Jestli já budu mít dceru - a moc bych ji chtěla - nechám ji hrát si s panenkami a představovat si, že jsou to její děti."

Tvář měla zasněnou a zdálo se, že vlastně promlouvá sama k sobě.

„Jestli máte tyhle pocity, tak proč se nevdáte a nepořídíte si vlastní děti?" zeptal se vévoda.

„To bych chtěla, ale až najdu muže, který je bude chtít stejně jako já."

Vévoda se nad tím zamyslel a po chvíli řekl:

„Tím chcete říct, že všichni ti muži, kteří vás žádali o ruku, a myslím, že jich byla pěkná řádka, by podle vašeho názoru nebyli dobrými otci?"

„Mohli by být," připustila Marcia, „ale nijak to neprojevovali. A jak bych mohla přivádět na svět děti, které by si třeba připadaly nežádoucí nebo zanedbávané?"

Mluvila tichým, jemným hlasem. Na chvíli jako by zapomněla, s kým hovoří.

Nebylo to troufalé, klást jí takové otázky? Pomyslel si, že těmi slovy vlastně hodně prozrazuje. Nikdo zatím neodhalil tajemství Marciiny neochoty k dohodnutému sňatku, nebo vůbec ke sňatku bez lásky.

Když si uvědomila, o čem vévoda asi uvažuje, upřela na něj oči.

„Neprozradíte nikomu, co jsem vám právě řekla, vidíte?“

„Můžete mi důvěřovat,“ ujistil ji vévoda, „a jestli vás to zajímá, můžu vám říct, že jsem byl jako dítě také velice osamělý.“

„U chlapců je to jiné,“ řekla, jako by se bránila soucitu.

Vévoda zavrtěl hlavou. „Myslím, že všechny děti potřebují totéž - společnost vrstevníků a samozřejmě lásku.“

„Nemůžu věřit tomu, že by vás matka neměla ráda,“ podotkla Marcia.

„Měla, a otec také,“ odpověděl vévoda, „ale já si pořád vymýšlel příběhy, ve kterých jsem měl kamaráda, s kterým bych mohl lézt po stromech, schovávat se před guvernantkami a učiteli a také samozřejmě závodit na poníku.“

Marcia se zasmála. „Po tom jsem taky toužila, zdálo se mi hrozně nespravedlivé, že papá vždycky vyhrával, protože měl mnohem většího koně než já.“

„Často jsem přemýšlel o tom,“ pokračoval vévoda, jakoby zahleděný do minulosti, „že vesnické děti, které skoro všechny pocházely z velkých rodin, jsou šťastnější než já, když jsem si hrál sám v těch velkých dětských pokojích na zámku se všemi možnými nejdražšími hračkami, jaké kdy byly vynalezeny.“

„Chcete ve mně vzbudit lítost,“ řekla Marcia, „ale já musím především litovat Lisette, protože jsem ji zranila, a ta je také osamělé dítě, Pierre je přece o tolik starší než ona.“

„Mám pouze nevlastní sestru, jenže ta je o dvanáct let starší než já,“ poznamenal vévoda.

„Pak asi to nejlepší, co můžete udělat, je, pořídit si velkou rodinu. Aby si děti byly co nejbliž věkem - bylo by báječné mít dvojčata - pak si nikdy nemůžou připadat osamělé.“

Přitom jí náhle vytanulo na mysl, co jí ráno říkal otec. Jestli to byla pravda, pak bylo pravděpodobné, že se vévoda nikdy neožení. Dětské pokoje zámku zůstanou prázdné.

Aniž pomyslela na to, že vévoda možná neví o Sardosových záměrech, řekla rychle: „Musíte být opatrný... moc opatrný! Jinak už nebudou žádní další vévodové de Roux, a

určitě ne žádné děti, které by sjížděly po zábradlí a hrály si na schovávanou v těch tajemných zámeckých chodbách.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se vévoda.

„Promiňte... omlouvám se... neměla jsem to říkat,“ zakoktala se Marcia. „Bylo to... ode mě hloupé..., ale myslela jsem, že vás hraběnka varovala.“

„Varovala? Před čím?“ ptal se vévoda.

„Před... vaším synovcem.“

„Je snad něco nového, co bych o něm nevěděl?“

„Já... já nevím... papá mi dnes ráno něco vykládal.“

„Povězte mi, co vám otec říkal.“

Marcia vzhlédla k vévodovi se starostlivým výrazem v očích. „Bylo to... ode mě netaktní..., že jsem se zmínila... prosím... zapomeňte na to.“

„Přece nemůžete čekat, že nebudu zvědavý!“

Marcia vzdychla. „Mnohem lepší bylo, kdyby vám to řekla hraběnka než já... ale ona si myslí, že vám synovec... usiluje o život!“

Vévoda na ni upřel užaslý pohled.

„Mně - o život?“ zvolal. „Ale to je směšné!“

„Prý řekl svým věřitelům, že když... zemřete, což prý se dá čekat... v blízké budoucnosti..., jeho matka zdědí... veškerý váš majetek.“

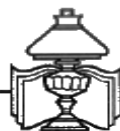
Rozhostilo se hluboké ticho, Marcia se neodvažovala zvednout k vévodovi oči. Sklonila se nad Lisette, aby jí nebylo vidět do tváře.

„To, co jste řekla o jeho matce, je pravda,“ řekl vévoda po dlouhé odmlce. „Nikdy jsem si neuvedomil, že Sardos by s tím vším mohl naložit jako se svým majetkem.“

„Měl by z toho prospěch,“ odpověděla Marcia, „kdyby se vás nějak mohl zbavit. Prosím vás, prosím, buďte ve střehu! Nesmíte dopustit, aby někdo jako on... převzal tohle panství... určitě by všichni zdejší lidé... i Pierre a Lisettina matka, na to hrozně doplatili.“

„To jistě,“ připustil vévoda, „ale nezdá se mi, že by zašel tak daleko, aby byl schopen plánovat vraždu!“

„Jsou to jen dohady,“ odpověděla Marcia. „Nikdo si tím nemůže být jistý, ale hraběnka

má zprávy od přátel z Paříže, a podle nich prý Sardos rozhlašuje, že jeho matka po vaší smrti všechno zdědí."

„Tomu ovšem musím za každou cenu zabránit," řekl vévoda zamyšleně. Vstal ze židle, na které seděl, a vyšel z místnosti.

Marcia ho sledovala s úzkostným výrazem.

Možná jsem mu to neměla říkat, pomyslela si, ale měl by se stejně brzy dozvědět, že si musí... dát na sebe pozor.

Vtom si vzpomněla, že nedaleko odtud zahlédla Sardose s nějakým mužem na koních. Možná že tu opravdu byli jen na projížďce.

Ale pomyslela si, že na vévodově místě by podezírala Sardose, kamkoli se hne.

Náhle se přistihla, že se modlí za to, aby byl vévoda v bezpečí a aby mu nikdo nemohl ublížit. Měla pocit, že zemře-li, bude to, jako by padl k zemi velký dub nebo jako by se zřítíl nádherný zámek.

Vévoda stál na prahu chalupy a díval se dolů do údolí.

Bylo by možné, ptal se v duchu, aby se synovec kvůli tomu, že potřebuje víc peněz na své výstřelky, dopustil vraždy?

Ne, to je absurdní nápad. Rozhodně se nenechá vyvést z míry, ani v myšlenkách, tímhle zavrženíhodným individuem. Ale nesnesl pomýšlení, že by veškerá jeho práce na vinicích, všechny novinky, které v hospodaření zavedl, padly za oběť hýření s prostopášnými ženskými a pití.

Asi budu muset, řekl si nakonec, poskytnout Sardosovi větší prostředky, i když Bůh ví, že je to jako hodit je do kanálu!

Ještě stál ve dveřích, když se vrátil Jacques. Přijížděl v lehkém kočáře, taženém jedním koněm, a jel velmi rychle.

Když vévoda spatřil, jak se řítí tím téměř nesjízdným terénem, musel se usmát. Věděl, že Jacquesovi může důvěřovat. Určitě splnil všechny jeho příkazy.

Jacques zastavil u branky kočár a kývl na Pierra, který stál u Aquilina.

„Pojď mi pomoci," zavolal komorník. „Musíme k vám do kuchyně nanosit spoustu věcí. Pierre se mu nadšeně rozběhl na pomoc; byl zvědavý, co to asi bude.

Vévoda znovu zašel do ložnice a řekl Mar-

cii: „Jacques se vrátil a přivezl vám noční úbor a jiné potřeby, když jste se tedy rozhodla tu zůstat. Abyste to tu měla pohodlnější..."

„Je od něj milé, že na to pomyslel," odpověděla. „Když váš komorník odjel, napadlo mě, že bych si moc ráda svlékla sukní, je mi v ní docela horko."

„Tak to udělejte teď," řekl vévoda, „donesu ty věci, které Jacques přivezl."

Vyšel ke kočáru a vyndal z něj malý kufřík, který odnesl do ložnice.

Marcia už vstala z postele a uložila tam opatrně Lisettu. Hlavu jí podložila polštářem. Když vévoda vstoupil, stála u postele a skláněla se nad zraněnou holčičkou. Vévoda si pomyslel, že by mohla stát modelem k mistrovskému dílu „Madona s dítětem".

„Tady máte kufr," řekl jí, „jak znám Jacquesa, určitě na nic nezapomněl."

„Poděkujte mu za mě," poprosila Marcia, „jsem moc ráda, že se můžu převléknout do něčeho lehčího."

Vévoda vyšel z ložnice a zavřel za sebou.

Marcia vyklouzla z jezdecké sukně i spodničky, kterou měla pod ní. Když otevřela kufr, zjistila, že Jacques přivezl jednu z jejích nejhezčích nočních košil a půvabné negligé.

Košilka byla z bílého saténu, lemovaná sametovými proužky v barvě nebeské modři. Vzala si ji s sebou z Anglie, protože ji měla nejradši, ale ani ve snu by ji nenapadlo, že ji bude mít na sobě v prosté venkovské chalupě.

Jacques také přibalil její kartáč na vlasy, hřeben a cestovní zrcadlo. Marcia si rozpustila vlasy a kartáčovala je tak dlouho, až se nádherně leskly. Spadaly jí přes ramena skoro k pasu.

Našla v kufru také střevíčky bez podpatků. Potěšilo ji, že jí tam Jacques přibalil i knihu, která ležela rozečtená na jejím nočním stolku. Pomůže jí zabavit se hodinu nebo dvě, pomyslela si, než usne.

Vtom někdo zaklepal na dveře.

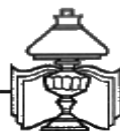
To bude asi Pierre, pomyslela si, ale když zvolala „Entrez", ve dveřích stanul vévoda.

„Myslela jsem, že jste odjel!"

„Naopak," odpověděl, „očekávám, že se mnou povečeříte."

Marcia na něj pohlédla udiveně.

„Povečeřím?"

„To bych byl pěkný hostitel, kdybych vás tu nechal bez jídla!"

„Myslela jsem, že třeba něco najdu v kuchyni," odpověděla Marcia.

„Toho by bylo dost málo," řekl vévoda, „a Jacques přivezl něco, o čem předpokládal, že si na tom oba pochutnáme."

Marcia se zasmála. „Nemůžu tomu věřit! Co si budou myslet na zámku, když se neukážete u večeře?"

„Řekl jsem Jacquesovi, aby jim tlumočil, že večeřím s přáteli, a že vy také, protože Aquilin ztratil podkovu, takže musíte počkat, než ho kovář oková:"

„Jak jste si mohl vymyslet takovou snůšku lží?" zlobila se Marcia, ale neubránila se smíchu.

„Dohnala mě k tomu nutnost," odpověděl vévoda. „Teď honem pojďte - musím vám říct, že Pierre už toho v kuchyni spořádal jako kuň! Jestli si nepospíšíte, nic na nás nezbude!"

Marcia se pousmála a vykoučila z ložnice do pokojíku. Byla to malinká, spoře zařízená místnost, ale zářivě čistá a uklizená. Uprostřed Jacques prostřel stůl - přehodil přes něj dva ubrusy lemované krajkami a postavil tam dva stříbrné svícny, které přivezl ze zámku.

Marcia usedla ke stolu a vévoda naproti ní.

První chod už byl na stole. Byly to plátky výborné paštiky z husích jater, která byla specialitou tohoto kraje. K pití měli šampaňské.

Marcia se trochu napila a řekla: „Doufám, že nikdo na zámku nemá představu, kde teď zrovna jsme. Dovedete si představit, jak by je to šokovalo?"

„Jíme spolu bez gardedámy," řekl vévoda, „a vám to moc sluší s těmi rozpuštěnými vlasy a v tom nočním úboru."

„To je negližé," ohradila se Marcia, „a vy dobře víte, že je dáma může mít na sobě, když přijímá muže ve svém budoáru."

„Jak jste to podala, zní to skoro frivolně!" řekl vévoda šibalsky.

Marcia se zarděla, uvědomila si, že s ním mluví tak, jak je zvyklá mluvit s otcem. Zapomněla na to, že vévoda je mladý muž a že by v hovoru s ním měla být formálnější.

„Líbí se mi, jak se červenáte," poznamenal vévoda. „To se u Francouzek sotva vídá."

Pomyslel si, že není divu - ženy, se který-

mi se stýkal, třeba markýza, měly už věk ru-měnců dávno za sebou.

„Jsme tu v kompromitující situaci," vyhrkla náhle Marcia, „a tak navrhuju, abychom se bavili o koních, to je vždycky spásný námět."

„Já bych ale teď radši mluvil o vás!" řekl vévoda rozhodně. „To, co jste vyprávěla o svém dětství, mě velice zaujalo. Když jsem čekal, až se převléknete, přemýšlel jsem o tom, co všechno pro mě znamená zámek a panství. A vlastně odjakživa, co si pamatuju. A jak je proto důležité, aby to přešlo na mého syna, nebo možná syny."

Marcia radostně tleskla. „Vždyť vám všichni neustále domlouvají, abyste přemýšlel právě o tom," řekla, „a nikdo by z toho neměl větší radost než vaše teta!"

„Potíž je v tom," pokračoval vévoda, „že - jak jste sama řekla - děti potřebují lásku, aby měly ten správný domov, ať je to takováhle chaloupka nebo zámek, a jejich rodiče se musí mít rádi."

„To máte úplnou pravdu," přikývla Marcia vážně. „Jsem přesvědčená, že děti lásky jsou nejen mnohem šťastnější, ale i inteligentnější než ty, které se narodily bez lásky."

Vévoda přikývl a Marcia pokračovala:

„Z historie přece víme, že děti lásky byly vždycky daleko chytřejší než ty, které se zrodily ve vnucených svazcích, zvláště v těch královských."

„To je pravda," souhlasil vévoda, „a já vám můžu dokázat na mnohých příkladech, že děti lásky četných francouzských králů v každém směru předčily ty, které porodila nevěsta z cizí dynastie, ke které král necítil skoro nebo vůbec nic."

„Tutéž zkušenost máme i v Anglii," přisvědčila Marcia.

Vyprávěla mu příběhy několika královských dětí lásky, pak vévoda navázal podobnými příběhy francouzských králů, kterým Marcia naslouchala bez dechu.

Po paštice z husích jater následoval další chod. Hovor tiše plynul a Jacques se staral o stůl. Ale dvojice byla tak zabraná do hovoru, že jídlo ani nevnímala. Marcia neocenila skvělé víno, pocházející z vévodových vlastních vinic.

Nakonec, když vypili kávu, vévoda neochotně povstal.

„Ted' se bohužel musím vrátit na zámek. Řeknu vašemu otci po pravdě, co se stalo, ale myslím, že by byla chyba, kdyby se to dozvěděla moje teta nebo ještě někdo další.“

„Prosím vás... uchovejte to v tajnosti!“ zaprosila Marcia. „Víte, co by bylo za řeči, bylo by mi to hrozně trapné.“

„Vynasnažím se,“ slíbil vévoda, „a samozřejmě se sem vrátím ráno co nejdřív, abych vás tu vyzvedl, až se matka toho děcka vrátí.“

Vévoda udělal několik kroků ke dveřím, pak se otočil a řekl: „Dobrou noc, Marcie. Ta večere s vámi byla báječná, ani nevím jak to vyjádřit.“

„Pro mě to bylo úžasné,“ odpověděla Marcia. „Dobrou noc, monsieur, a... děkuji vám.“

Vévoda vzal její ruku do své a k Marciině údivu ji zlehka políbil. Pak opustil místnost a Marcia si pospíšila za Lisette.

Dítě leželo tak, jak je opustila. Odhrnula pokrývky a jemně ji přenesla do velké postele. Byla docela zvědavá, zda budou prostěradla čistá. Spadl jí kámen ze srdce, když zjistila, že vypadají jako nepoužitá, zřejmě je museli vyměnit zrovna dnes ráno.

Než si lehla, přistoupila k oknu a pootevřela je.

Jacques rozžal ještě dvě svíce, které postavil na toaletní stolek. Byly podobné těm, které měli na stolku ve světnici. Určitě byly mnohem dražší než ty, které si mohli dovolit obyvatelé chaloupky. Pak uviděla na toaletce ležet předmět, který tam předtím nebyl.

Byl to revolver.

Zapřemýšlela, jestli ho tu nezapomněl vévoda, ale pak si všimla, že je pod ním kousek papíru. Povytáhla jej a četla:

Mademoiselle,

slyšel jsem, že se tu někde v okolí toulá pes, který má vzteklinu. Komorník pana hraběte z Grateswoodu mi řekl, že umíte dobře střílet. Tak vám ho tu nechávám pro případ nouze.

S úctou

Jacques

Marcia se usmála a řekla si, že je to velmi inteligentní člověk. Dobře věděla, jak může být vzteklinu nebezpečná, ale současně zadoufala, že psa nebude muset zastřelit.

Poodhrnula závěs a zadívala se na oblohu. Zdála se jí hrozně vysoko, protože za chaloupkou se hrozivě tyčily vysoké skály. Zvedla hlavu k obloze a zjistila, že se právě začíná šerit a že se na obloze mihotají první hvězdičky.

Byl krásný večer. Zatoužila vyjít před dům a podívat se na údolí ve světle měsíce. Věděla, že Jacques už odjel, protože slyšela rachot kol. A vévoda jistě pojede na Aquilino-vi.

Dovedla si představit, jak velkolepě na něm bude vypadat.

Bylo to od něj moc pěkné, že se mnou po-večeřel, pomyslela si, a tak hezky jsme si popovídali.

Jen doufala, že se moc nenudil; určitě je zvyklý na jinou zábavu, když dámy závodí o jeho pozornost.

Zatáhla záclonu a rozsvítila jednu ze svící. Právě stavěla druhou na stolek vedle postele, když se náhle rozlétly dveře.

„Slečno! Slečno!“ volal kdosi.

Byl to Pierre. Postavila svíci a zeptala se: „Co je, Pierre? Co se stalo?“

„Zajali pana vévodu, slečno! Tři muži ho zajali a odvěkli do jeskyně.“

„Prosím tě, o čem to mluvíš?“ vykřikla nevěřicně Marcia.

„Svázali ho provazem, bránil se, ale byli na něj tři,“ vyhrkl Pierre. „Srazili mu klobouk, bojoval ze všech sil, slečno, ale pak ho zatáhli do takové velké jeskyně, o které nikdo neví, jen jeden můj kamarád a já!“

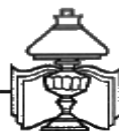
Marcia si s hrůzou uvědomila, že v tom má jistě prsty Sardos. Proboha, chce vévodu zabít!

Kapitola VII

„Co... můžeme udělat?“ zajíkla se Marcia.

„Dovedu vás tam, kam pana vévodu odvěkli,“ řekl Pierre. „Neuvidí nás. Pojd'te se mnou, slečno, honem.“

Marcia vrhla pohled na Lisette, která klid-

ně ležela na posteli, pak se otočila ke dveřím, v nichž čekal Pierre.

Vtom si vzpomněla na revolver, který jí nechal Jacques na toaletce. Sebrala jej a rozhlédla se po Pierrovi. Ten právě vycházel z kuchyně a něco nesl.

„Vzal jsem lucernu," řekl na vysvětlenou.

Byla to vlastně láhev od zavařeniny s jedinou svíčkou.

Marcia si pomyslela, že aspoň uvidí dobře na cestu.

Strachy se chvěla. Bylo zlé už to, že Sardos zajal vévodu. Jestli se mu podaří zmocnit se jí a Pierra, buď je také zabije, nebo je použije jako rukojmí.

Ted' však nemělo smysl na to myslet. Vyběhla za Pierrem ze dveří a malou zahrádkou utíkala k brance.

Venku bylo světlo. Už vyšel měsíc a také hvězdy na nebi zářily jako démanty.

Pierre náhle prudce zabočil doprava a rozběhl se na konec louky, až tam, kde začínaly skály. Marcia neměla čas na přemýšlení. Nadzvedla si noční košili a župánek, aby jí nepřekážely v běhu. Na nohou našťěstí měla ty saténové střevíčky, do kterých se přezula před večerí.

Aquilin se stále popásal na louce. Sardos a jeho kumpáni museli chytit vévodu, ještě než se dostal ke koni.

Pierre se náhle zastavil. Když ho Marcia dohonila, zašeptal: „Tady je ta jeskyně, do které odvedli pana vévodu!"

Ukázal před sebe. Marcia stěží rozeznala obrys čehosi, co vypadalo jako vchod do jeskyně. Kradla se blíž, jestli něco neuslyší. Ale Pierre ji popadl za ruku a strhl ji zpátky. Ušli ještě asi tři yardy, když se Pierre znovu zastavil.

Ted' Marcia zahlédla ve skalách malý otvor, který vypadal, že by jím mohlo prolézt zvíře. Pierre vytáhl zpod kabátu svou improvizovanou lucernu a sotva slyšitelně zašeptal:

„Pojďte za mnou!"

Vlezl po kolenou do díry jako první a Marcia ho po chvíli následovala. Bylo to dost nepohodlné, noční úbor jí bránil v pohybu. S úlevou přivítala, když se po chvíli prostor zvětšil a Pierre se přední postavil na nohy.

Zvedl lucernu, takže zjistila, že jsou v malé,

ale prázdné jeskyně, jejíž strop je tvořen hrubou skálou. Byla dost vysoká na to, aby se v ní oba mohli napřímit.

Pierre přiložil prst ke rtům; naznačoval jí, aby byla zticha. Marcii bylo jasné, že kdyby promluvili, mohl by Sardos s kumpány uslyšet jejich hlasy.

Pierre opatrně postupoval vpřed, velmi zvolna, protože povrch, po kterém kráčet, byl nerovný. Marcia si teď v mihotavém slabém světle lucerny všimla krápníků, které visely ze stropu, i těch, které vyrůstaly z kamenného podloží.

Když ušli ještě hodný kus, jeskyně přešla do úzké chodby. Pierre pozvedl lucernu, aby Marcia viděla na cestu. Zakrýval ji přitom kabátem, aby je světlo neprozradilo.

Vtom Marcia zaslechla před sebou v dálce hlas. Byl tichý, ale nesl se ozvěnou mezi stěnami a zněl strašidelně, jako by přicházel z jiné planety.

Pierre pokračoval v cestě vpřed a Marcia za ním namáhavě klopýtala. Tápala kolem sebe rukama a přidržovala se chladných skal, které tvořily stěny chodby.

Uvědomila si, že čím dál postupují, tím je chladněji.

Náhle docela blízko zaslechla Sardosův hrubý hlas: „Pořádně mu utáhněte pouta, ať nám neutěče!"

I Pierre sebou trhl. Dál postupoval velmi zvolna a opatrně, po špičkách.

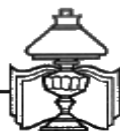
Zaslechli zvuk, jako by někdo cosi vlekl po hrbolatém povrchu.

Cestu jim náhle přehradil mohutný skalní výčnělek, a když se kolem něj Marcia protáhla, zjistila, že trhlinou ve skalách se otevírá pohled do impozantního prostoru rozlehlé jeskyně.

Uvnitř čnělo od země cosi, co vypadalo jako skupina stromů, ale byly to obrovské stalagmity, které se blyštěly a třpytily ve světle velké lucerny. Lucerna stála na plochem kameni s rovným povrchem, který připomínal stůl, a osvětlovala prostor jeskyně, ve které teď byli čtyři muži.

Vpravo Marcia spatřila Sardose, který jí v tu chvíli připadal zvlášť odporný a nebezpečný. Přímo před ním stál vévoda.

Byl prostovlasý a na tváři měl hluboký šrám, zřejmě po úderu. Na jednom rameni

měl roztržený kabát a paže měl připoutané k hrudi silným provazem.

Hned za ním stál ohromný chlap hromotluckého vzezření, ve tváři měl surový, násilnický výraz. Marcia by se vůbec nedivila, kdyby se dozvěděla, že je to profesionální zápasník.

Další muž byl menší a téměř se ztrácel vedle chlapa, který držel vévodu. Ten byl šedovlasý a na první pohled vypadal jako lump, kterému by soudný člověk nemohl ani na okamžik důvěřovat.

Hromotluk surově postrčil vévodu ke kameni, na němž stála lucerna, a Marcia spatřila třetího muže, který teď vytáhl z kapsy nějaké papíry a položil je na plochý kámen před sebe.

Pak uslyšela vévodův hlas.

„Snad si, Sardosi, uvědomuješ, co děláš, i jak mě svým jednáním urážíš.“

„Urážím — možná,“ odpověděl Sardos hrubě, „mě ale zase uráží, jak si sedíš na penězích! Ani mě nenapadne nechat se zavřít, když ty můžeš moje dluhy klidně zaplatit!“

„Což jsem už mnohokrát v minulosti udělal,“ řekl vévoda tiše.

„Napříště už to dělat nemusíš!“

„Takže ty mě chceš zabít,“ poznamenal vévoda klidným hlasem.

„To závisí na tobě,“ odpověděl Sardos, „dám ti na vybranou.“

Nastalo ticho. Vévoda vyčkával.

Marcia teď sledovala jeho tvář z profilu. Viděla, že se chová velmi klidně a statečně. Musel si přece být vědom, v jak nebezpečné situaci se nachází.

Náhle se Sardos zasmál; byl to zlověstný zvuk. „Nějak se nám prohodily role, vid', strýčku Armonde,“ řekl škodolibě, „ted' diktuju podmínky já, je to trochu neobvyklé.“

„Čekám, až mi povíš,“ odpověděl vévoda, „jaké ty podmínky jsou.“

„Výborně,“ zavrčel Sardos. „Hned je uslyšíš, proto jsem tě přivedl do téhle rozkošné jeskyně.“

„Neměl jsem zdání, že existuje,“ odpověděl vévoda.

„Za to můžeš poděkovat tady Albertovi,“ řekl Sardos. „Když mi ji ukázal, hned mi bylo jasné, že to je právě to, co potřebuju.“

„Abys mě tu uvěznil?“ zeptal se vévoda.

„To nechám na tobě,“ řekl Sardos, „ale dovol, abych ti nejdřív představil své přátele - Albert, to tě asi neudiví, je největší silák z Bergeraku, má za sebou pěknou řádku zápasů i pěstních soubojů.“

Opět se nepříjemně zasmál, když dodal: „Neradil bych ti pouštět se s ním do boje, neměl bys šanci.“

Vévoda nepromluvil a Marcia ho v té chvíli obdivovala, jak dokonale se ovládá. Zároveň si všimla malé pulzující žilky na jeho krku. Svědčila o tom, že v duchu běsní.

„Další můj přítel, monsieur Luzech, je, jak možná tušíš, právník. Má s sebou nějaká lejstra, která bys měl podepsat. Snad nebudeš tak bláhový, abys to neudělal.“

„Můžu se zeptat, co obsahují ty papíry?“ zeptal se vévoda.

„Jmenuješ mě v nich svým dědicem, pokud nebudeš mít syna,“ řekl Sardos zvýšeným hlasem, „ale nejdřív mi dáš částku dvou milionů franků a převedeš na mě veškerý svůj majetek v Bergeraku.“

Marcia si při těch slovech uvědomila, že Bergerac je velké město jen několik mil vzdálené od zámku. Jestli tam vévoda vlastní nějaké nemovitosti, jistě mu z jejich nájmu plynou značné částky, které pokrývají spotřebu jeho příbuzných na zámku.

Nepřekvapilo ji, že vévoda odmítl.

„A když nepodepíšu ten vyděračský dokument?“

„Pak tě, můj drahý strýčku,“ odpověděl sladce Sardos, „budu muset s politováním a hlubokým žalem zanechat v téhle krásné, byť poněkud chladné jeskyni. Ta zatím nebyla objevena, přišel na ni jen chytrý Albert, a zatarasíme-li vchod několika balvany, nikdo si jí nevšimne po dalších sto let.“

Když jeho hlas i ozvěna, kterou vyvolal, utichly, rozhostilo se mlčení.

„Takže tetička hraběnka měla pravdu, že mě chceš zavraždit!“ prohodil vévoda.

„Prosím tě, jak na to přišla?“ otázal se Sardos zlostně.

„Doslechla se, že v Paříži rozhlašuješ, že mám smrt na jazyku. Takže když teď bez vysvětlení zmizím, brzy zjistíš, že ti spousta lidí začne klást nepříjemné otázky - třeba kdys mě naposled viděl.“

Marcia se radostně nadechla. To byl od vé-

vody chytrý tah. Sardosovou tváří přeběhl znepokojený výraz.

„Nicméně," řekl, „tohle riziko nemusíš podstupovat. Podepíšeš tyhle papíry, což je dokonale legální, a monsieur Luzech je nechá neprodleně zaregistrovat, abys už nemohl couvnout."

„Výborně," řekl vévoda. „Ale jistě je ti jasné, že takhle svázaný nemohu nic podepisovat. Musíš mi uvolnit ruce."

Sardos vytáhl z kapsy revolver a namířil na vévodu.

„Rozvaž ho, Alberte!" přikázal. „Ale ať máš revolver v ruce. Jestli se pokusí uprchnout, zastřel ho!"

Hromotluk, stojící vedle vévody, začal uvolňovat provaz, jímž byl vévoda spoután. Marcia dostala strach. Snad se vévoda nepokusí nějak se osvobodit? Věděla, že by to byl jeho konec.

Na vévodu mířily dva revolvéry. I kdyby na jednoho z mužů vystřelila, bylo by jasné, že buď Sardos, nebo Albert vévodu zastřelí. Provaz sklouzl k zemi a vévoda si začal třít ruce, aby se mu v nich znovu rozproudila krev.

„Jsou ty papíry připravené?" zeptal se Sardos právníka.

„Jsou tu a jsou v pořádku, jak jste žádal, pane," vyrazil ze sebe právník staženým hrdlem.

Marcia si byla jistá, že dostal za své služby dobře zaplacen. Zdálo se jí, že ho docela těší pohled na vévodu, který tu před nimi stál v pokořující pozici.

„Tak si pospěš, strýčku Armonde," řekl Sardos příkře. „A nezkoušej žádné finty, nebo je po tobě!"

Vévoda vykročil vpřed. V tom okamžiku Marcia zvedla revolver a vystřelila na lucernu. Ohlušující rána zabouřila jeskyní a vrátila se další a další ozvěnou.

V nastalé tmě Marcia rychle opustila skrýš, doběhla k vévodovi a chytila ho za ruku. Vlekla ho, zatímco Sardos řval vzteky, k průrvě, kterou ještě před chvílí nahlížela do jeskyně.

Stále mlčky táhla vévodu za ruku a jen doufala, že škvíra je dost velká, aby se jí mohl protáhnout. Podařilo se to, i když to bylo těžké a patrně mu to působilo i bolest. Jakmile

se ocitli v úzké chodbě, zašeptala mu: „Pierre nás odsud vyvede."

Chlapec byl natolik chytrý, že opět schoval svítilnu pod kabát. Svítila jen nepatrně na cestu před ním, tak aby ho Marcia s vévodou mohli následovat.

Za nimi se ozval zběsilý ryk.

„Zastřel ho! Zastřel ho!" křičel Sardos. „Utíká!"

Ozval se výstřel a vzápětí bolestný výkřik. Pak se od stěn odrazila ozvěna výstřelu. Marcii se zdálo, že to byl Albertův hlas.

Zaburácel další výstřel a po chvíli ještě další. Vzápětí se ozval rachot padajícího kamene.

Marcia myslela jen na to, jak odsud vévodu co nejrychleji vyvést. Bála se, aby je Sardos nepronásledoval a znovu ho nezajal. Pierre běžel rychle vpřed, a když byli dost daleko od velké jeskyně, odkryl svou svítilnu a zvedl ji, aby lépe viděli na cestu.

Tech několik minut, než se dostali k východu, Marcii připadalo jako celá věčnost. Pierre se spustil na ruce a kolena, Marcia také, a nakonec i vévoda, a vyplížili se ven.

Připadalo jim, že je venku teplo jako v parném létě. Ve světle měsíce snadno přešli přes balvany u vchodu do rokle. Když se ocitli na známé půdě, vyhrkla Marcia: „Musíte okamžitě odjet! Aquilin tu už na vás čeká!"

„A nechat vás tady?" zeptal se vévoda.

„Já je nezajímám," odpověděla Marcia.

„Třeba ano," trval na svém.

Pierre zhasil lampu a náhle radostně vykřikl: „To je maminka! Maminka je doma!"

Už na ně nečekal a tryskem se rozběhl k chalupě. Marcia se zadívala za ním a spatřila, že před chalupou stojí bryčka, taková, jakou venkované v tomhle kraji vozili zboží z vesnic na trhy do měst.

„Jestli se Lisettina matka vrátila, mohu jet s vámi, monsieur," řekla Marcia.

Nečekala na vévodovu odpověď a rozběhla se za Pierrem. Jeho matka už byla v domě. Byla to žena s laskavou unavenou tváří; Pierre se jí vrhl kolem krku a radostně volal:

„Ty ses vrátila, mami! Ty ses vrátila! Děly se tu hrozné věci," dodal vážně.

„Copak se stalo?" zeptala se matka.

Překvapeně se zadívala na Marcii, která při-

cházel po pěšině k domu a pak vešla dovnitř.

„Je mi to moc líto, paní, ale Lisette měla nehodu," vysvětlovala. „Jela jsem kolem vás na koni pana vévody. Přeskakovala jsem živý plot, tady kousek od vašeho domu. Nevěděla jsem, že je za ním Lisette a trhá květiny."

Všimla si, že žena zbledla, a tak rychle dodala: „Je v bezvědomí, ale snad je to jen lehký otřes mozku. Teď leží v ložnici."

Ještě než Marcia domluvila, Lisettina matka zprudka otevřela dveře do ložnice a vběhla tam. Běžela k posteli, a když se nad ní sklonila, Lisette slabě zasténala: „Mami, mami! Mám bebíčko!"

Matka usedla na postel a přivinula dítě k hrudi.

„Přišla k sobě!" zvolala radostně Marcia. „A mluví, to znamená, že to není tak zlé. Ach, to se mi ulevilo... bože, mám takovou radost!" Hlas se jí při těch slovech třásl.

Vévoda, který právě vstoupil, si všiml, že má oči plné slz. Lisettina matka s dítětem v náručí se na vévodu zahleděla s úžasem. Když se pokusila vstát, vévoda ji zarazil:

„Jen sed'te. Přišel jsem vám jen říct, jak hrozně mě ta nehoda mrzí. Také vám chci říct, jak nesmírně jsem zavázán vašemu synkovi, zachránil mi život."

„Vám - život, monsieur?" vypravila ze sebe žena.

„Teď není čas, abych vám to vysvětloval," řekl vévoda. „Musím odvézt lady Marcii, která se tu starala o Lisette, zpět na zámek. Stavím se u vás ještě zítra, a slibuju vám, že odměnou za to, co pro mě Pierre udělal, si budete napříště všichni žít líp."

Pierrova matka byla příliš překvapena, než aby se zmohla na jediné slovo.

Lisette zakňourala: „Mami, mami!"

Vévoda vztáhl ruku k Marcii. „Pojďme," řekl. „Musíme vzít Aquilina do stáje. Vaše věci tu zítra vyzvedne Jacques."

Marcia si utřela slzy a beze slova vyšla z místnosti. Na chodbě stál Pierre; vévoda mu položil ruku na rameno.

„Děkuji ti, Pierre," řekl. „I díky tobě jsem unikl těm chlapům, kteří neměli právo takhle se ke mně chovat. Postarej se o svou matku a kup ve vesnici něco hezkého. Ještě si s tebou promluvíme o tvé budoucnosti."

S těmi slovy podal chlapci dva zlaté louis-dory. Pierre na ně zkoprněle zíral, neschoopen vypravit ze sebe jediné slovo.

Vévoda vzal Marcii za ruku, a tak spolu vyšli z domu a pak přes zahradu na louku. Tiše hvízdal a Aquilin k němu klusem přiběhl.

„Čím dřív se odsud dostaneme," řekl vévoda, „tím líp!"

Vyzvedl Marcii na koně a vyhoupl se za ní do sedla. Levou ruku ovinul Marcii kolem pasu a do pravé uchopil otěže.

Marcia ani nedýchala, dokud bezpečně neminuli vchod do jeskyně. Hrozně se bála, aby se odtamtud nevynořil Sardos nebo Albert. Mohli by po vévodovi střílet.

Bylo jí jasné, že vévoda myslí na totéž. Pobízel Aquilina k rychlejší jízdě, ale nedovolil mu přejít do cvalu; věděl, že by to pro Marcii bylo nepohodlné. Pomyslela si, že žádný muž by za těchto okolností nebyl tak ohleduplný, každý by myslel především na sebe.

Zakrátko byli mimo nebezpečí. Krajina, zalitá září měsíce, kolem nich rychle mýjela, a Marcia před sebou brzy spatřila zámek. Teprve když dojeli téměř ke stájím, uvědomila si, že má na sobě vlastně jen noční úbor a že to bude budit nevítanou pozornost.

Když přijeli ještě blíž, rychle řekla: „Možná bych už odtud mohla dojít na zámek pěšky. Jestli mě někdo uvidí, bude to vypadat dost podivně."

„Já vím," řekl vévoda krátce.

Místo aby zamířil přímo ke stájím, odbočil na cestu, která vedla mezi stromy a keři do zahrad za zámek. Zastavil tam Aquilina a řekl Marcii: „Jestli tu počkáte, vezmu vás do zámku zadním vchodem, aby vás nikdo neviděl. Ale nejdřív musím odvést Aquilina do stáje."

„Samozřejmě počkám," usmála se.

Sklouzla ze sedla na zem a vévoda odjel.

Když Marcia osaměla, náhle se přistihla, že se modlí k Bohu a děkuje mu za to, že jí dovolil zachránit vévodu. Teď věděla, proč při ranní projíždce zahlédla na tom místě Sardose. A ten druhý jezdec, který ho doprovázel, musel být Albert.

Jak někdo může vymyslet něco tak ohavného? ptala se v duchu. A hned si položila další otázku: Jak dlouho to může trvat, než se o to pokusí znovu?

Byla si naprosto jistá, že se Sardos jen tak nevzdá. Zoufale ty peníze potřeboval. A i když dnes vévoda vyvázl, nedalo se čekat, že tak dobře to musí dopadnout i podruhé.

Copak se dá takto žít? zoufala si.

Byla tak ponořena do svých úvah, že se lekla, když se náhle vedle ní objevil vévoda.

„Aquilin už šel spát," oznámil jí, „a vy teď musíte udělat totéž - čím dřív, tím líp! Dnes už jste toho prožila ažaž!"

„Právě jsem děkovala Bohu, že mi dal příležitost vás zachránit," řekla Marcia. „Ale... co když... to zkusí znova?"

„Pak na něj musíme být připraveni," odpověděl vévoda, a jako by chtěl říct, aby už o tom nemluvili, vzal Marcii za ruku a vedl ji zahradou směrem k zámku.

Zahrada byla setmělá a zámek byl úplně tichý. Marcia doufala, že všichni už šli spát. Vůbec netoužila vidět se s hraběnkou, a s otcem ještě méně.

Vévoda otevřel okno, u něhož byla ulomená klička, kterou ještě nedali opravit. Pomyslela si, že je to zřejmě vzácná výjimka, najít na zámku něco, co není naprosto dokonalé. Ale v tomhle případě to jen uvítala.

Vévoda jí vyzvedl na římsu. Zjistila, že je v malém pokoji, který asi nebyl příliš používán. Schody, které vedly z chodby do patra, byly jen spoře osvětlené. V prvním patře ještě hořely svíce v nástěnných svícnech se znaky vévodova rodu.

Když došli k její ložnici, vzal vévoda jednu svíci, aby od ní zapálil svíce u její postele. Uvědomila si, že ji nečekali, protože jinak by je nezhasli. Jacques asi komorné řekl, že se zdrží u přátel.

Poté co vévoda zapálil všechny tři svíce, sfoukl tu, kterou držel v ruce.

„Jsme doma a... vy jste... v bezpečí!" řekla Marcia. „Aspoň... prozatím."

„A vám musím poděkovat za to, že jste mne zachránila," řekl tiše vévoda.

Vzhlédla k němu, vlasy jí ve světle svící zlatě zazářily. V očích měla strach, bála se o něj, bála se, že Sardos znovu zaútočí.

Vévoda k ní přistoupil a lehce ji objal. Když se Marcia zajíkla překvapením, přivinul ji k sobě a jeho rty spočinuly na jejích. Políbil ji něžně, jako by jí děkoval za všechno, co pro něj udělala.

Pak se polibek změnil ve vřelejší a vášnivější.

Marcia si zpočátku ani nestačila uvědomit, co se děje, ale vzápětí se v jejím srdci cosi pohnulo, bylo to jako plamen, který žhnul, a směřovalo to vzhůru až k jejím rtům.

V ten okamžik zvedl vévoda hlavu.

„Co jste to se mnou udělala?" zeptal se.

A pak ji políbil ještě jednou; políbil ji tak, že cítila, že se s ní točí celý svět. Jako by hvězdy spadly z nebe na zem a tělo jí spoutal paprsek měsíčního světla. Bylo to úchvatné, nic takového v životě nezažila, ani nemohla uvěřit, že se to stalo právě jí.

Po chvíli ji vévoda pustil z objetí.

„Jděte spát," řekl změněným hlasem. „Pohovoříme si o tom zítra."

Marcia se zapotácěla, neboť ztratila oporu vévodových paží. Zachytil ji a odnesl na lůžko.

Když složila hlavu na polštář, políbil ji ještě jednou. Byl to vášnivý polibek, cítila náhle, že jí už její srdce nepatří, že je jen jeho. A pak, než stačila promluvit, byl pryč a zasllechla jen, jak se za ním zavřely dveře.

Marcia ulehla s pocitem, že celý svět se převrátil vzhůru nohama. Nezbylo nic, jen bouřlivý tlukot jejího srdce.

Probudila se s pocitem, že v pokoji někdo je. Pomyslela si, že to bude nejspíš otec, ale ať to byl kdokoli, rozhrnul závěsy a pokoj zalil sluneční svit.

Ke svému překvapení však zjistila, že tam stojí vévoda. Odstoupil od okna, přisedl k ní na postel a zadíval se jí do tváře.

„Po ránu vypadáte rozkošně!" řekl.

„Co se stalo? Proč jste přišel?" Vzpomněla si na hrůzy uplynulé noci. „Snad ne kvůli Sardosovi?"

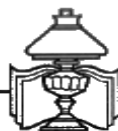
„Tentokrát ne," odpověděl vévoda tiše, „ale víte stejně dobře jako já, že se mě znovu pokusí zavraždit!"

„Ach ne... to ne!" vykřikla Marcia.

Posadila se a zlaté vlasy se jí rozvlnily po ramenou.

Průsvitná noční košilka zdůrazňovala dokonalé tvary jejích ňader.

„Musíte uprchnout!" vyhrkla. „Musíte odjet někam, kde budete pod ochranou... než s ním něco... budeme moct udělat."

„Já neuteču," řekl vévoda tiše, „ale rozhodl jsem se, co musím udělat - jenže k tomu potřebuji vaši pomoc."

„Víte, že... vám pomůžu... v čemkoli... co... bude v mých silách," odpověděla Marcia zájímavě. „Jak vám mám pomoci?"

„Jediná cesta, jak se zachránit a také, což je důležitější, jak zachránit rodinné jméno a panství, je oženit se," řekl vévoda, „proto vás žádám, Marcie, abyste mi zachránila život tím, že se za mě provdáte ještě dnes v mé soukromé kapli na zdejším zámku."

Odmlčel se. Marcia neodpověděla, ale její oči jako by vyplnily celý ten něžný obličej.

„Další možnost je," pokračoval, „že se vás zmocním tady a teď a jakékoli dítě, které vzejde z našeho spojení, bude mým legitimním dědicem, čímž vyřadím Sardose ze hry."

„Něco takového... přece... nemyslíte vážně!" zvolala Marcia.

„Říkám vám to hrozně nerad," odpověděl vévoda, „ale jsem zoufalý. A musím zachránit svou rodinu, ta by umřela hladu, kdyby byl na mém místě Sardos. A také mám závazky k lidem na panství."

Podíval se Marcii do očí a pak pokračoval něžně: „Než mi odpovíte, musím vám říct, že vás miluju! To jsem nikdy žádné ženě neřekl, a také jsem se nikdy se žádnou oženit nechtěl. Provdějte se za mě, Marcie, přísahám, že po tom toužím z hloubi srdce i z hloubi své nesmrtelné duše."

Zhluboka se nadechl a zeptal se: „Zachráníte mne?"

Marcia se usmála. „Pro mě... není těžké... vám odpovědět... také vás miluju! Včera v noci... když jste mě políbil, uvědomila jsem si, proč jsem... se o vás tak bála, proč jsem vám... musela přijít na pomoc. To proto, že jsem se do vás... zamilovala!"

„Tedy jsme dva," řekl vévoda jemně. Sklonil se k ní a vyhledal její rty. Políbil ji jemně a něžně, jako se dotýkáme vzácné památky.

„Už jsem poslal pro kaplana," řekl. „Necháme-li se oddat v poledne, nikdo ze zámku se o našem sňatku nedoví, dokud nebude po něm."

Marcia spráskla ruce. „Copak to můžeme udělat? Už vidím, jak všichni budou... klevetit! A papá s hraběnkou budou triumfovat, jak byli chytří, že nás dali dohromady!"

„Neřekneme nikomu o Sardosovi, dokud nebudete mou ženou," odpověděl vévoda, „a já budu odpovědný za všechno, co jsme udělali nebo neudělali. Nedovolím nikomu, aby vás nešetrně napadal!"

Marcia se zasmála.

„Nešetrný jste ke mně vy, ale mně se to líbí! To právě chci! Ach, Armonde, jak se to všechno mohlo stát... tak náhle?"

Zlehka ji políbil na hebkou tvář a řekl: „Vlastně to nebylo tak náhle. Já věděl, už když jsi poprvé vstoupila do salonu, že jsi nejen nejkrásnější žena, kterou jsem kdy viděl, ale že jsi anděl, který sestoupil z nebeské výše, aby změnil můj život - i když jsem se tomu bránil."

„Byl jsi na mě protivný a hrubý!" vyčetla mu Marcia.

Místo odpovědi ji políbil a pak prohlásil: „Teď musím jít všechno zařídit. Byla by chyba, kdyby mě tady někdo našel, dokud nemáš na ruce můj prsten."

„Trochu pozdě se začínáš starat o mou pověst," podotkla Marcia, „ale ještě mi řekni, prosím tě, než odejdeš - co hodláš udělat s těmi... hroznými lidmi?"

„Mám dojem, že když spustili tu palbu," odpověděl vévoda, „muselo to uvolnit kus skalní stěny. Zřejmě došlo k závalu a asi se odtamtud nedostanou, pokud jim někdo nepřijde na pomoc."

Marcia zděšeně vykřikla. „To snad ne... myslíš, že se to... doopravdy mohlo stát?"

„Ano, a v tom případě se musím zachovat jako džentlmen a udělat všechno pro jejich záchranu," uvažoval vévoda, „než umřou hladu. Ale nemůžu se ubránit pocitu, že by pro svět bylo požehnáním, kdyby tam zůstali."

„Mám podobné pocity," přisvědčila Marcia. „Ale asi by to... nebylo správné."

„Jistě," odpověděl vévoda, „odpoledne tam pošlu pár lidí, aby zjistili, co se tam vlastně stalo."

„Nepůjdeš... s nimi?"

Vévoda zavrtěl hlavou. „Ne, to ne. Chci být s tebou. Záchranné práce povede správce mého panství, mimochodem velice inteligentní a spolehlivý člověk."

Marcia se otřásla. Nemohla se ubránit pocitu, že jakmile bude Sardos volný, začne vymýšlet další úklady proti vévodovi.

Vévoda uhodl, na co myslí, vzal ji za bradu a natočil její tvář k sobě. „Hned jak se vezmeme, miláčku, a budeš mou ženou, budeš mít možnost bdít nade mnou, jak už jsi to udělala. Snad bude Bůh milosrdný a uchová nás v bezpečí.“

Marcia se mu impulzivně vrhla kolem krku.

„Miluju tě! Miluju tě!“ volala. „Jak bych tě mohla... ztratit?“

Políbil ji a řekl: „Tohle je náš svatební den a nic nezkalí naše štěstí. Teď tě opustím, má drahá budoucí ženo. Až budeš mít na prstě můj prsten, ukážu ti, jak moc pro mě znamená.“

Políbil ji znovu a v jejích očích si přečetl, jak ho miluje. Právě po tomhle toužila, uvědomila si, právě na tohle čekala.

Když vévoda odešel, zazvonila na komornou. Nechtěla se setkat s hraběnkou ani s nikým ze společnosti, takže si poručila snídani do postele.

Odbilo jedenáct. Pomyslela si, že už by se měla obléknout, když na dveře zaklepal Jacques. Přinesl jí závoj, o kterém jí řekl, že už je v držení rodiny de Roux po dvě století. Také jí podal diamantovou čelenku ve tvaru vínku z pomerančových květů. Byla to unikátní, překrásná práce.

Marcia závoj i čelenku uschovala a před komornou je odkryla až na poslední chvíli. Nejdřív si k nemalému úžasu služebné oblékla překrásnou róbu z bílého šifonu, zdobenou krajkami. Měla ji na slavnostním plese v Buckinghamském paláci. Pak si nasadila závoj a upevnila ho na hlavě pomocí diamantové čelenky.

Když se podívala do zrcadla, byla si vědoma, že vévoda se za svou anglickou nevěstu nebude muset stydět.

„Prosím vás, nikomu nic neříkejte, dokud nebudeme s vévodou oddáni,“ poprosila komornou.

„Mais non, m'selle! Je to tak vzrušující! Ať vám žehná le bon Dieu a panu vévodovi též!“

„Už nám požehnal,“ řekla Marcia měkce.

Do budoáru vešel vévoda a ve večerním obleku vypadal úžasně - přímo vzor francouzského ženicha. Kabátec měl plný vyznamenání, a jeden řád měl také na stužce kolem krků. Když k němu Marcia vykročila, ani se nepohnul, jen ji uchváceně sledoval,

jak k němu kráčí, s výrazem, jaký v jeho tváři Marcia dosud nespátřila.

Věděla, že je to láska; láska, po které tak toužila, ale nevěřila, že ji někdy najde. Pomyslela na dětské pokoje nahoře a byla tak šťastná, že děti, které si tam budou hrát, budou dětmi lásky! Nechá-li Bůh ve své milosti vévodu vyváznout ze všech nebezpečství, nikdo a nic už nezkalí jejich štěstí.

Vévoda jí podal malou kytičku bílých orchidejí, pak jí políbil ruku a nabídl rámě, aby ji doprovodil do zámecké kaple. Sešli oním postranním schodištěm, po kterém včera dovedl vévoda Marcii do ložnice.

Kaplan je už očekával.

Marciin první pohled patřil oltáři. Byl zcela zaplaven liliemi a bílými orchidejemi, které tvořily její svatební kytici.

Bylo jí, jako by četla vévodovy myšlenky. Řečí květin vyjadřoval, že ona je pro něj ta jediná. Že je jiná než všechny ostatní ženy jeho života, u nichž sice nacházel rozptýlení, ale poté vždy následovalo rozčarování.

Obřad začal. Protože mu předcházela mše, byli tu kromě kaplana také dva ministranti; v jednom z nich Marcia poznala Pierra. Věděla, že nic tomu chlapci nemohlo udělat větší radost. Vesnice bude poctěna, až vejde ve známost, že byl pozván, aby ministroval na vévodově svatbě. Od vévody bylo báječné, že myslel na to, jak to chlapce potěší. Takového, právě takového manžela si Marcia vždycy přála mít.

Stiskla mu ruku a on z výrazu jejích očí vyčetl, že porozuměla. Když jim kaplan požehnal, připadalo Marcii, jako by se nad nimi rozezpívali andělé. Všechno kolem jako by zalilo božské světlo.

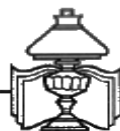
Poté povstali a vévoda ji něžně políbil.

„Teď, můj poklade,“ řekl, „teď si půjdeme něco vyslechnout, snad tě to moc nerozčilí.“

„Nic mě nemůže rozčilit, teď když jsem tvoje žena,“ ujistila ho Marcia. „Také ses, miláčku, modlil za to, aby naše líbáanky trvaly co nejdéle?“

„Modlil jsem se, aby mi Bůh byl milostiv a netrestal mne za mé hříchy,“ odpověděl vévoda vážně.

Dlouze se na ni zadíval a pak řekl: „Miluju tě a chci tě! Pojd', odbudeme si teď gratulace, abychom co nejdřív mohli být sami!“

„Také... po tom toužím," zašeptala Marcia.

Vzal ji za ruku a vyvedl ji z kaple. Dlouhou chodbou se pak dostali ke dveřím zlatého salonu. Marcia odtamtud zaslechla hluk hlasů a tázavě pohlédla na vévodu.

„Řekl jsem všem, aby tu počkali, že jim chci něco důležitého oznámit," vysvětlil jí.

„Doufám, že se nebudou zlobit, že jsme je nepozvali na svatební obřad," zadoufala Marcia.

„Tak at'. Nás teď nic nemůže vyvést z míry."

Marcia si pomyslela, že takovými prohlášeními pokouší osud. Rychle se pomodlila za to, aby tam nebyl Sardos.

V síni už čekal majordom, připravený otevřít jim dveře salonu.

„Ohlaste nás," přikázal vévoda, „jako manžele!"

Majordomus otevřel dveře a zvučně oznámil: „Monsieur le Duc et Madame la Duchesse de Roux!"

Společnost shromážděná v saloně užasle ztichla. Když hosté zjistili, jak jsou vévoda s Marcii oblečení, začali jeden před druhého vzrušeně vykřikovat.

První byla u novomanželů hraběnka.

„Vy jste se vzali!" volala. „Já tomu nevěřím! Jak jste to mohli udělat!"

„To je dlouhá historie, všechno ti časem povím," řekl jí vévoda.

Marcia se rozběhla k otci.

„To je ale překvapení!" zvolal hrabě.

„Já vím, papá," odpověděla Marcia, „a všechno ti to vyličím, ale ne tady... před všemi těmi lidmi."

Hrabě měl nicméně radost, že jeho dcera udělala přesně to, co si přál, takže ani nebyl zvědavý na podrobnosti. Jediné, co si přál, bylo připít jim a popřát jim trvalé štěstí.

Každý z hostů zřejmě toužil pronést k novomanželům řeč. Pak se všichni odebrali do jídelny na oběd.

Poté se Marcia s vévodou vytratili a uprchli nahoru.

Když vešla Marcia do své ložnice, zjistila, že místnost byla na vévodův příkaz vyzdobena bílými květy. I budoár překypoval touž bílou záplavou, ale ona měla oči jen pro svého muže.

„Tak moc tě miluju," řekl jí, „že ani nemůžu věřit tomu, jak rychle se to všechno zběh-

lo. Miláčku můj, budu na tebe moc něžný, a musíš mi dát najevo, kdyby tě něco vylekalo nebo se ti něco nelíbilo."

„Miluju tě... tak mo... tě miluju," vydechla Marcia, „vím, že nás svedl dohromady sám Bůh. To on nám dovolil poznat lásku, po které jsme oba tak prahli."

Pak ji líbal tak dlouho, až zmizely všechny obavy, všecken strach, všechny hrůzy minulé noci - zbyla jen láska!

A pak vstoupili do svého soukromého nebe.

Byl pozdní večer a vévoda dal Jacquesovi pokyny, že povečeří s Marcii v budoáru.

„Obsloužíme se sami," řekl, „a všem důrazně oznam, že si nepřejeme být rušeni."

„Zařídím to, pane," odpověděl Jacques. Pomyslel si přitom, že nikdy svého pána neviděl tak šťastného.

„Je tu nicméně jedna osoba, která by s vámi chtěla nutně mluvit," osmělil se dodat.

„Kdo je to?" zeptal se vévoda netrpělivě.

„Správce, kterého jste poslal do jeskyně," odpověděl Jacques. „Vrátil se před půl hodinou a čeká na to, aby s vámi mohl promluvit, pane, až se vám to bude hodit."

Nehodilo se to. Nechtělo se mu myslet na nikoho jiného než na Marcii. Ale pomyslel si, že čím dřív toho člověka přijme, tím dřív bude mít jasno.

„Pošli ho za mnou," řekl rezignovaně.

Vrátil se do ložnice, kde spočívala Marcia pod baldachýnem na velké posteli. Byla obklopena liliemi a orchidejemi a sama vypadala jako krásná květina.

Vévoda usedl na kraj postele. „Správce se vrátil," oznámil. „Poslal jsem ho, jak jsem ti říkal, aby se pokusil odstranit ten zával a zachránit Sardose a jeho kumpány."

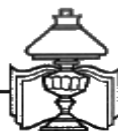
„Ano... jistě... udělal jsi dobře," řekla tiše. „Ale... miláčku... snad sem Sardos... nepříjde, že ne?"

„To tedy určitě ne," odpověděl vévoda. „Je volný, aspoň momentálně, a jako zvíře se odplazí někam do ústraní a bude si tam lízat rány."

Ve vévodově hlase zazněl drsný tón, který Marcii neunikl.

„Připravme se na nejhorší," řekla Marcia. „Kéž by aspoň zmizel do Paříže!"

Vévoda ji políbil. „Nedělej si starosti!"

„Myslím jen na tebe," zašeptala Marcia.
„Právě jsem ti chtěl říct totéž," odpověděl.
Zašel zpátky do budoáru a požádal Jacquesa, ať za ním pošle správce.

„Tak jak to dopadlo?" zeptal se vévoda.

„Bohužel, nesu špatné zprávy," odpověděl správce.

„Jaké špatné zprávy?" zeptal se nedočkavě vévoda.

„Bylo to tak, jak jste předpokládal, monsieur. Kusy skal zavalily vchod, takže ti, co byli uvnitř, se nemohli dostat ven. Nějakou dobu nám trvalo, než jsme se k nim dostali, a v jeskyni jsme našli tři muže, mezi nimi byl Comte de Thiviers, jak jste očekával."

„Byli naživu?"

„Non, monsieur!"

„Mrtví - všichni?" vykřikl vévoda.

„Hrabě a jeden velký muž, který vypadal jako zápasník, byli zastřeleni. Vypadalo to, pane, jako by zastřelil jeden druhého, v jednom okamžiku. Oba měli ještě revolvery v rukou."

Vévoda se nadechl. „A co ten třetí?"

„Je taky mrtvý, pane, zřejmě to bylo šokem, a možná k tomu přispěl chlad."

Vévoda nebyl schopen slova. Je to ale nejpráhodnější zakončení téhle zapeklité a nebezpečné situace, proběhlo mu hlavou.

Správce vyčkával a vévoda mu posléze přikázal: „Nechte tělo hraběte de Thiviers přenést do krypty zámecké kaple a zaříd'te, aby se pohřeb odehrál v tichosti a pokud možno bez pozornosti tisku."

„Oui, monsieur," odpověděl správce.

„Ti ostatní budou pohřbeni na hřbitově v Bergeraku. Myslím, že by to měl zaříd't doktor."

„Postarám se o to, pane vévodo," přislíbil správce.

„Děkuji vám," řekl vévoda. „Jsem vám velice vděčný."

Správce si odkašlal a pak řekl: „Dovolte, abych vám popřál, pane vévodo, i paní vévodkyni, mnoho štěstí. Všichni jsme z toho celí pryč, že jste se oženil, a máme velkou radost!"

„Odehrálo se to v tichosti," řekl vévoda, „ale všem na panství můžete oznámit, že to budeme slavit podle tradice se slavnostmi a ohňostrojem, a to za tři nebo čtyři týdny, jen

co se vrátíme ze svatební cesty. Víím, že mohu nechat přípravy na vás."

„Zajisté," řekl správce, „všichni se aspoň budou moct déle těšit!"

Vévoda se vrátil do budoáru. Marcia stála u okna a čekala na něj. Když vstoupil, rozběhla se k němu se slovy: „Co se stalo? Je to v pořádku? Miláčku, miláčku, nehrozí ti nic?"

Vévoda ji objal. „Naše modlitby byly vyslyšeny," řekl, „a teď můžeme žít beze strachu, že nám někdo bude chtít ublížit."

„Je to pravda? Sardos je... mrtev?"

„Zahynul. Ten Albert ho zřejmě zastřelil."

„Ach, Armonde, měla jsem o tebe takový hrozný strach!"

Marcii stékaly po tvářích proudy slz, když se přitiskla k vévodovi. Byly to ale slzy štěstí; a vévodovi se také draly do očí slzy vděku. Teď bude moci milovat Marcii bez strachu o svůj život. Už se nebude muset ničeho bát, pokaždé když se otevřou dveře.

Děkuji ti, Bože, řekl si vévoda v duchu, a Marcia si myslela totéž.

Pak se políbili, prudce, žhavě a vášnivě, jako by se právě vrátili z říše tmy. Oba věděli, že teprve tohle je začátek nového života. Života, v němž budou jejich děti zahrnuty láskou, čistou a všeobjímající; láskou, která je darem božím.

Z anglického originálu *Born of Love*
přeložila Alena Rovenská, 1995

© Cartland Promotions, 1993

Published by arrangement with

Romarrtica Holdings International Limited

Translation © Alena Rovenská, 1995

*Milé čtenářky,
příští týden vyjde román*

**Marie Pospíšilové
STATEČNÉ DĚVČE**

*Po otcově smrti přijíždí osiřelá mladá Venda
do jeho rodného města, aby tu žila u své tety.*

*Netuší, že na otce zde lidé nevzpomínají
v dobrém. A tak pro ni není vůbec snadné získat
si respekt a sžít se s ostatními. Energická Venda
si však dokáže poradit. Svými dobrými nápady
nejenže pomůže tetě z nouze, ale nakonec zde
nachází i tu pravou životní lásku.*